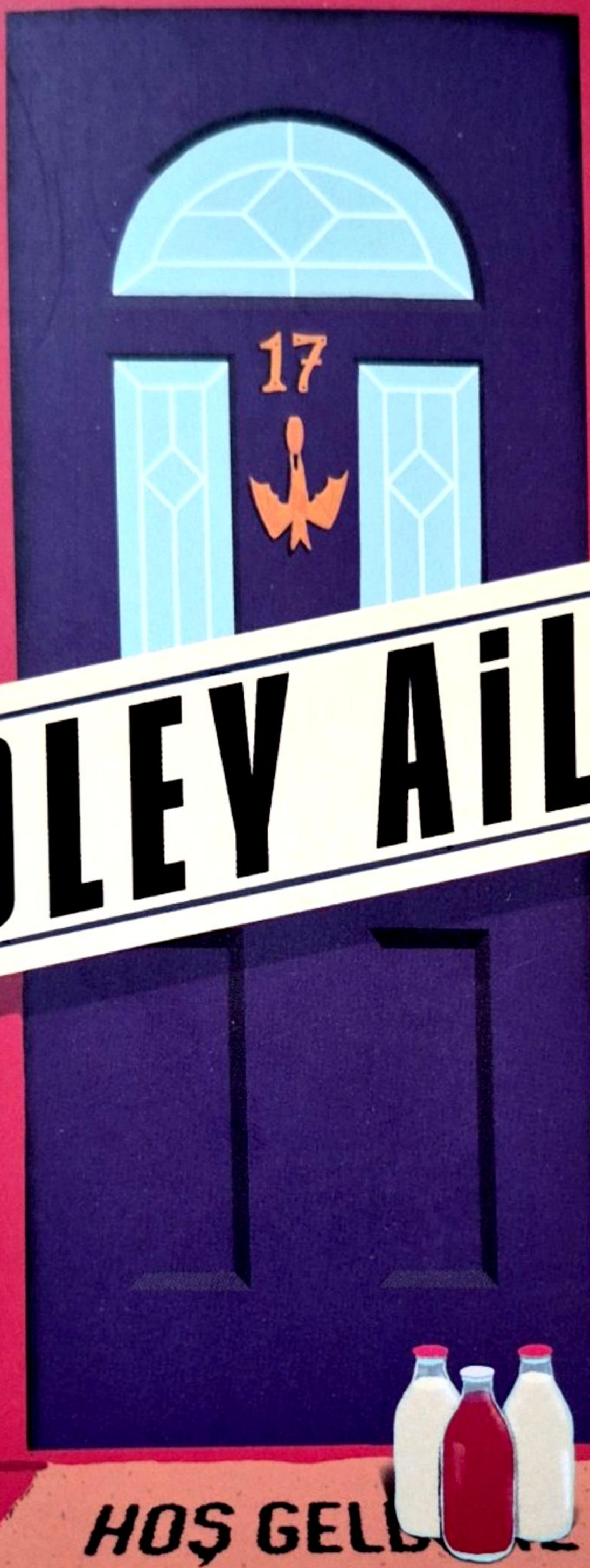
"Hayat dolu bir komedi."
INDEPENDENT

"Kanlı canlı, enfes bir eğlence."
SFX MAGAZINE

RADLEY AİLESİ

HOŞ GELD

5. BASKI

MATT HAIG

GECE YARISI KÜTÜPHANESİ'NİN YAZARINDAN

domingo

Çeviri: Kıvanç Güney

RADLEY AiLESi

MATT HAIG

Çeviri: Kıvanç Güney

domingo

domingo

RADLEY AİLESİ
MATT HAIG

Özgün ismi: The Radleys
© 2010 Matt Haig

Bu kitabın Türkçe yayın hakları AnatoliaLit Telif Ajansı aracılığıyla
Canongate Books Ltd.'den alınmıştır.

© 2025 Bkz Yayıncılık Ticaret ve Sanayi Ltd. Şti.
Domingo, Bkz Yayıncılık markasıdır.
Sertifika No: 46105

Çeviri: Kıvanç Güney
Editör: Alican Saygı Ortanca
Son okuma: Buse Olçay
Kapak uyarlama: Özkan Köse
Sayfa uygulama: Betül Zeynep Duman

ISBN: 978 605 198 411 7

I. Baskı: Ekim 2025
V. Baskı: Aralık 2025
Çınar Matbaacılık ve Yay. San. Tic. Ltd. Şti.
Yüzyıl Mah. Matbaacılar Cad. Ata Han No: 34 Kat: 4-5
Bağcılar, İstanbul
Tel: (212) 628 96 00 • Sertifika No: 45103

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın tümünün veya içeriğinin herhangi bir bölümünün yayıncının yazılı izni olmadan, fotokopi yöntemi dahil, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla çoğaltılması yasaktır. Bu kitabın hiçbir bölümü, yapay zekâ teknolojileri ya da sistemlerinin geliştirilmesi amacıyla hiçbir şekilde kullanılamaz veya çoğaltılamaz.

Bkz Yayıncılık Ticaret ve Sanayi Ltd. Şti.
Harbiye Mah. Cumhuriyet Cad. Pak Apt. No: 30
Kat: 1 Daire: 3 Şişli İstanbul
Tel: (212) 245 08 39
e-posta: domingo@domingo.com.tr
www.domingo.com.tr

Her zamanki gibi Andrea'ya.

Ayrıca Lucas'a ve Pearl'e. Tek damlasını ziyan etmeyin.

CUMA

İçgüdülerinize uymak hata olur. Hayvanlar hayatta kalabilmek için içgüdülerine güvenir fakat bizler hayvan değiliz. Aslan, köpekbalığı ya da akbaba değiliz. Biz uygarız ve uygarlık ancak içgüdülerin bastırılması sayesinde işlevini yerine getirebilir. Bu yüzden toplum içinde payınıza düşeni yapın ve içinizdeki karanlık arzuları yok sayın.

Tövbekârın Elkitabı (ikinci basım), s. 54

Orchard Yolu, 17 Numara

Bilhassa geceleri, sessiz bir yerdir burası.

Ağaçların gölgelendirdiği güzel yollarında herhangi bir canavarın yaşayamayacağı kadar sessiz olduğunu düşünmeden edemezsiniz.

Hatta Bishopthorpe kasabasında sabahın üçüyken, kasaba sakinlerinin söylemekten hoşlandığı yalana –burasının iyi ve sakin insanların, iyi ve sakin hayatlar yaşadığı bir yer olduğuna– inanasınız gelir.

Bu saatte yalnızca doğanın kendi çıkardığı sesler duyulur. Bir baykuşun ötüşü, uzaklardaki bir köpeğin havlaması ya da böylesine esintili bir gecede, çınarların arasında esen rüzgârın belli belirsiz fısıldayışı. Anacaddede, kostüm mağazasının ya da pubın, Hungry Gannet* Şarküteri'nin hemen önünde duruyor olsanız bile çoğu zaman trafik sesi duymaz, eski postaneyi süsleyen tacizci duvar yazılarını gözden kaçırabilirsiniz (ama gözlerinizi zorlarsanız, UCUBE sözcüğünü hayal meyal seçersiniz belki).

Anacaddenin uzağında, Orchard Yolu gibi bir yerde, gece vakti biraz gezinip avukatların, doktorların, proje yöneticilerinin oturduğu müstakil, dönem evlerinin önünden geçecek olursanız, hepsinin ışıklarının kapalı, perdelerinin çekili, geceden tecrit edilmiş olduklarını görürsünüz. 17 numaraya kadar gelip üst kattaki pencerelerden birinde, perdelerin arasından süzülen ışığı fark edinceye kadar.

Orada durup taze, serin ve rahatlatıcı gece havasını içinize çekerseniz, bu mesele dışında 17 numaranın da çevresindeki evlerle uyum içinde bir ev olduğunu görürsünüz önce. En yakın komşusu,

---

* Aç Sümsük Kuşu. (*ç.n.*)

geniş bir bahçe yolu ve zarif Regency mimari detayları olan 19 numara kadar görkemli değildir belki ama yine de bütün evlerle boy ölçüşebilecek düzeydedir.

Görünüm ve his olarak tam da kasabada yaşayan bir ailenin oturacağı türden bir ev; fazla olmasa da gayet büyük, gözü rahatsız eden ya da onu diğer evlerden ayıran hiçbir özelliği yok. Emlakçıların da diyeceği gibi, birçok açıdan hayalleri süsleyecek türden ve tabii ki çocuk yetiştirmek için mükemmel bir ev.

Fakat çok geçmeden evde bir tuhaflık olduğunu fark edersiniz. Hayır, "fark etmek" biraz sert kaçtı sanki. Bu evin çevresinde doğanın daha da sessiz olduğunu, ne kuş sesi ne de başka bir ses duyulduğunu ayan beyan fark etmezsiniz belki. Yine de o ışığın neden yandığını içgüdüsel olarak merak eder, geceden kaynaklanmayan bir soğukluk hissedebilirsiniz.

İçinizdeki bu his büyüyecek olursa, oradan hemen ayrılıp koşarak kaçmanıza neden olan bir korkuya dönüşebilir ama muhtemelen kaçmazsınız. Bu güzel eve, önüne park edilmiş minivana bakarak burada dışarıya karşı en ufak bir tehdit oluşturmayan gayet normal insanların yaşadığını düşünürsünüz.

Böyle düşünürseniz, yanılmış olursunuz. Çünkü Orchard Yolu, 17 Numara, Radley Ailesi'nin evi ve onlar bütün çabalarına rağmen asla normal değiller.

Boş Yatak Odası

"Uyuman lazım," diyor kendi kendine, işe yaramasa da.

Bu cuma günü, sabahın üçünde yanan ışık ona, Radley'lerin iki çocuğundan büyük olana, Rowan'a ait. Rowan, Night Nurse'ten* tavsiye edilen dozun altı katını içtiği halde hâlâ uyanık.

Bu saatlerde hep uyanıktır. Şansı varsa, iyi geçen bir gecede, dört gibi uykuya dalıp altıda ya da hemen sonrasında yine uyanır. Anlam veremediği şiddet dolu kâbuslar gördüğü, iki saatlik, huzursuz, işkence gibi bir uyku. Fakat kızartılarının azdığı ve rüzgârın cama doğru estiği bu gece, iyi geçenlerden değil ve Rowan büyük ihtimalle okula biraz olsun dinlenemeden gideceğinin farkında.

Rowan kitabını bırakıyor: Byron'ın *Toplu Şiirler*'i. Sahanlıkta yürüyen birinin tuvalete değil, boş odaya doğru gittiğini duyuyor.

Kurutma dolabının kapısı açılıyor. İçi şöyle bir karıştırılıyor ve birkaç saniyelik sessizliğin ardından içeri giren kişinin odadan çıktığı duyuluyor. Bu da hiç alışılmadık bir şey değil. Annesinin gecenin bir yarısında kalkıp Rowan'ın hiç sorgulamadığı gizli bir amaçla boş odaya gidişi sıkça duyduğu bir şey.

Sonra da duvarın ardından annesinin tekrar yatağa girdiğini ve babasıyla ikisinin anlaşılmaz bir şeyler mırıldandıklarını duyuyor.

---

* Uyku getirdiği için özellikle geceleri içilmesi tavsiye edilen bir nezle ilacı. Hem tablet hem de şurubu mevcut. (*e.n.*)

Rüya

Helen tekrar yatağa girdiğinde, gizlediği sırlar yüzünden bütün vücudu kaskatı. Kocası özlem dolu, tuhaf bir iç çekişle burnunu ona sürtüyor.

"Ne yapıyorsun sen?"

"Seni öpmeye çalışıyorum," diyor kocası.

"Lütfen, Peter," derken, Helen'ın baş ağrısı gözlerinin arkasında zonkluyor. "Gecenin körü."

"Kocan tarafından öpülmeyi istemenin zamanla ne alakası var?"

"Uyuyorsun sandım."

"Evet. Rüya görüyordum. Bayağı heyecanlıydı. Eski günleri hatırlattı da denebilir."

"Peter, çocukları uyandıracağız," diyor Helen, Rowan'ın ışığını hâlâ kapatmadığını bildiği halde.

"Haydi ama, yalnızca öpmek istiyorum. Rüyam öyle güzeldi ki."

"Hayır. Öpmek istemiyorsun. Daha fazlasını istiyorsun. Senin esas istediğin..."

"Ee, neyi dert ediyorsun? Çarşafı mı?"

"Yalnızca uyumak istiyorum."

"Ne yaptın demin?"

"Tuvalete gitmem gerekti." Helen bu yalanı söylemeye öyle alışkın ki üstünde düşünmüyor bile.

"Mesanen. Gitgide hassaslaşıyor."

"İyi geceler."

"Eve getirdiğimiz şu kütüphaneciyi hatırlıyor musun?"

Helen kocasının sorusundaki gülüşü duyabiliyor. "Tanrım, Peter. O Londra'daykendi. Artık Londra'dan söz etmiyoruz."

"Ama o türden geceleri düşünmek seni de..."

"Hayır. Üstünden bir ömür geçti. Artık hiç aklıma getirmiyorum."

Ani Bir Acı

Helen sabahleyin uyandıktan kısa süre sonra doğrulup suyunu yudumluyor. İbuprofen şişesini açıp tabletlerden birini alarak komünyon ekmeği gibi özenle dilinin üstüne yerleştiriyor.

Tableti yutuyor ve ilaç tam boğazından geçerken –birkaç adım ötedeki banyoda– kocası ani bir acı hissediyor.

Tıraş olurken yüzünü kesiyor.

Yağlı, ıslak teninin üstünde parlayan kana bakıyor.

Çok güzel. Koyu kırmızı. Parmağını oraya değdirip ucuna bulaşan kana bakarken, Peter'ın kalp atışları hızlanıyor. Gitgide ağzına doğru yaklaşan parmak hedefine ulaşamadan, bir ses duyuyor. Aceleyle banyoya doğru gelen telaşlı ayak sesleri, ardından kapının zorlanışı.

"Baba, lütfen gelebilir miyim… lütfen," diyor kızı Clara, kalın ahşap kapıya güm güm vurarak.

Peter kızının istediğini yapıyor ve Clara hemen banyoya dalarak klozete eğiliyor.

"Clara," diyor Peter, kızı kusarken. "Clara, neyin var?"

Clara doğruluyor. Okul üniformasının üzerindeki solgun yüz Peter'a çevrildiğinde, gözlük camlarının ardındaki gözlerde çaresiz bakışlar var.

"Öf ya," diyerek tekrar klozete dönüyor Clara. Yine hastalanmış. Peter hem kokuyu alıyor hem de biraz kusmuk görüyor. Kusmuk yüzünden değil, bunun ne anlama geldiğini bildiği için irkiliyor.

Birkaç saniye içinde, herkes banyoya doluşuyor. Helen kızının yanına çömelip sırtını sıvazlayarak her şeyin yolunda olduğunu söylüyor. Oğulları Rowan, yüzünde hâlâ cildine yedirmediği 60 faktörlü güneş koruyucuyla kapıda duruyor.

"Nesi varmış?" diye soruyor.

"Yok bir şey," diyor olay yaratmak istemeyen Clara. "Cidden, düzeldim. İyiyim ben."

Havada asılı kalarak dönmeye başlayan bu sözler, sahteliklerinin hastalıklı kokusuyla banyonun havasını değiştiriyor.

Rol Yapmak

Clara midesindeki çürümüşlük hissine rağmen elinden geldiğince rol yaparak her şey normalmiş gibi okula gitmeye hazırlanıyor.

İşin aslı, Clara geçen cumartesi vejetaryenlikten tam zamanlı, dibine kadar veganlığa geçiş yaparak büyük bir adım daha atmış durumda, sırf hayvanlar onu birazcık olsun sevsin diye.

Mesela attığı ekmekleri yemeyen ördekler, okşanmak istemeyen kediler, Thirsk Caddesi'nin yanındaki çayırların oradan ne zaman geçse çılgına dönen atlar. Okul gezisi için Flamingo Land'e gittiklerinde, Clara daha göle varmadan tüm flamingoların paniğe kapılıp kaçması, aklından hiç atamadığı bir şey. Bir de kısa ömürlü japonbalıkları Rhett ve Scarlett var; evde onlardan başka hayvana bakmasına izin verilmemiş. Ertesi sabah ikisini de, pullarının rengi gitmiş vaziyette, suyun yüzeyinde tepetakla süzülürken gördüğünde yaşadığı o katıksız dehşet yok mu.

Clara şu an soya sütünü buzdolabından çekip alırken, annesinin gözlerini üzerinde hissediyor.

"Normal süte geçsen kendini daha iyi hissedeceğini biliyorsun. Yağsız süt bile olsa."

Clara yağını alma işleminin sütü ne şekilde veganlaştıracağını anlayamasa da, zoraki gülümsüyor. "Ben iyiyim. Merak etme, lütfen."

Şimdi hep birlikte mutfaktalar; babası yeni demlenmiş kahvesini içerken, abisi şarküteri ürünü etlerden bir açık büfeyi mideye indiriyor.

"Peter, söylesene şuna. Kendini hasta ediyor."

Peter bir an düşünüyor. Karısının sözleri düşüncelerinin geniş kızıl ırmağından yüzerek geçip üzerlerinden kanlar akarak, bitkin

vaziyette, babalık görevlerinin daracık kıyısına çıkmak zorunda kalıyor.

"Annen haklı," diyor Peter. "Kendini hasta ediyorsun."

Clara suç delili sütü, kuruyemişli ve çekirdekli yulaf ezmesinin üstüne dökerken, geçen her saniyeyle birlikte mide bulantısı artıyor. Radyoyu kapatmalarını istiyor ama bunu söylemenin daha da çok hasta muamelesi görmesine neden olacağını biliyor.

Her zamanki bezgin tavrıyla da olsa, hiç olmazsa Rowan ondan yana. "Alt tarafı soya, anne," diyor Rowan dopdolu ağzıyla. "Eroin değil ya."

"Ama et yemesi lazım."

"*İyiyim* ben."

"Bak," diyor Helen, "bence bugün cidden okula gitmemelisin. İstersen arayıp söyleyeyim."

Clara başını iki yana sallıyor. O gece Jamie Southern'ın partisine gitmek için Eve'e sözü var ve çıkmasına izin vermelerini sağlayabilmek için okula gitmesi lazım. Ayrıca bütün günü et yanlısı propagandaya maruz kalarak geçirmek de pek işine gelmiyor. "Gerçekten, kendimi çok daha iyi hissediyorum. Bir daha kusmam."

Annesiyle babası her zamanki gibi, Clara'nın çözemediği şifreleri ileten gözlerle bakışıyorlar.

Peter omuz silkiyor. ("Babamın sorunu," demişti Rowan bir keresinde, "hemen hiçbir konuya fazla takılmaması.")

Helen birkaç gece önce Clara'nın anoreksi tehditleri üstüne alışveriş sepetine soya sütünü de koyduğu andaki kadar büyük bir yenilgi içinde.

"Tamam, okula gidebilirsin," diyor annesi sonunda. "Ama lütfen *dikkatli ol.*"

Kırk Altı

Belli bir yaşa geldiğinizde –bu yaş on beş de olabilir, kırk altı da– hayatta kendi adınıza benimsediğiniz klişenin işe yaramadığını görüyorsunuz. Şu an bir dilim tereyağlı çok tahıllı ekmeği kemirir, ekmeğin geri kalanının durduğu buruşuk ve şeffaf plastiğe bakarken, Peter Radley'nin yaşadığı şey de bu.

Eşi, arabası, çocukları olan, otomatik ödeme talimatıyla WaterAid gibi STK'lara bağışlar yapan, kanunlara saygılı, rasyonel bir yetişkin.

Dün gece tek istediği seksti. Zararsız, insanca bir seks. Peki seks neydi? Hiçbir şey. Yalnızca hareketli bir kucaklaşma. İşin içine kanı katmadan, vücutların birbirine sürtünmesi. Tamam, bunun başka bir şeye yol açmasını da istemiş olabilir ama kendini tutabilirdi. Tam on yedi yıldır kendini tutuyor.

Eh, siktir, diye düşünüyor Peter.

İçinden de olsa, küfretmek iyi geliyor. Küfretme eyleminin acıyı dindirdiğine dair yeni kanıtlar bulunduğunu *Britanya Tabipler Birliği Dergisi*'nde okumuş.

"Siktir," diye mırıldanıyor, Helen'ın duyamayacağı kadar alçak bir sesle. "Sik. Tir."

Gerçekçilik

"Clara için endişeleniyorum," diyor Helen, yemek kutusunu Peter'a verirken. "Daha bir haftadır vegan ve şimdiden hastalandığı ortada. Ya bir şeyleri tetiklerse?"

Peter onu duymuş sayılmaz. Gözleri aşağıda, evrak çantasının içindeki kaosu incelemekle meşgul. "Bunun içinde öyle saçma sapan şeyler var ki."

"Peter, Clara için endişeliyim."

Peter iki tane kalemi çöpe atıyor. "*Ben de* endişeliyim. Hem de çok endişeliyim. Ama bir çözüm sunmama izin verildiği de söylenemez, değil mi?"

Helen kafasını sallıyor. "Yapma, Peter. Şimdi olmaz. Bu iş ciddi. Lütfen bu konuda birer yetişkin gibi davranalım. Ne yapmamız gerektiğini düşünüyorsun, bilmek istiyorum."

Peter iç çekiyor. "Bence ona gerçeği söylemeliyiz."

"Ne?"

Peter derin bir nefes alarak mutfaktaki boğucu havayı içine çekiyor. "Bence çocuklara söylemenin zamanı geldi artık."

"Onları korumamız lazım, Peter. Her şeyi korumamız lazım. Biraz gerçekçi olmanı bekliyorum senden."

Peter çantasının klipsini kapıyor. "Ah, gerçekçilik. Bize pek uymuyor, değil mi?"

Peter'ın gözü takvime takılıyor. Degas'nın balerini ve Helen'ın el yazısıyla yazılmış bir sürü tarih. Kitap okuma grubunun toplantılarını, tiyatroya gitmek için yapılacak seyahatleri, badminton maçlarını, resim derslerini hatırlamak için alınmış notlar. Sonu gelmeyen

bir Yapılacaklar Listesi. Bugün de dahil olmak üzere: *Felt'ler, bizde akşam yemeği, 19.30, başlangıçları Lorna yapacak.*

Peter güzel komşularını, karşısında otururken hayal ediyor.

"Tamam, özür dilerim," diyor. "Sinirlerim biraz gergin de. Demir eksikliğinden. Ama bazen bütün bu yalanlardan bana fenalık geliyor, biliyor musun?"

Helen başını sallıyor. Biliyor.

Peter saatin farkına varıp koridora doğru yürüyor.

"Bugün çöp günü," diyor Helen. "Geridönüşüme gideceklerin dışarı çıkması lazım."

Geridönüşüm. Peter içini çekerek kavanoz ve şişelerle dolu kutuyu alıyor. *Yeniden doğmayı bekleyen boş kaplar.*

"Beni endişelendiren şey, yemesi gerekenleri yemedikçe, krize girme riskinin..."

"Biliyorum, biliyorum. Bir yolunu bulacağız. Ama artık cidden gitmem lazım, zaten geç kaldım."

Peter kapıyı açınca bir ikaz ışığı gibi parlayan gökyüzünün mesum maviliğini görüyorlar. "İbuprofen bitmek üzere mi?"

"Evet, galiba."

"Dönerken eczaneye uğrarım. Başım çok fena."

"Evet, benim de."

Peter karısını yanağından öperek gelip geçici bir sevecenlik, geçmişte nasıl olduklarını anımsatan mikroskobik bir hareketle kolunu şöyle bir okşadıktan sonra gidiyor.

Normal bir insan gibi davranmakla iftihar edin. Gündüzleri yaşayın, düzenli bir işiniz olsun ve doğruyla yanlışın ne olduğuna dair kararlı bir inanışla insanların arasına karışın.

Tövbekârın Elkitabı (ikinci basım), s. 89

*Fantasy World**

Bishopthorpe haritada balık kılçığına benzer. Omurgavari anacaddeden, incecik küçük ara sokakları ve bir yere açılmayan çıkmaz sokaklarıyla. Gençlerine birçok şeyin açlığını yaşatan ölü bir yerdir.

Anacaddesinde çeşitli dükkânlar olan, bir kasaba için oldukça büyük bir yerdir. Fakat gün ışığında, bunlar oldukları gibi görünürler: birbiriyle alakası olmayan, kendine mahsus kitlelere hitap eden işletmelerin eklektik bir karışımı gibi. Gayet seçkin bir yer olan şarküteri örneğin, vitrinindeki kostümler olmasa kolayca seks mağazası zannedebileceğiniz Fantasy World'ün yanında yer alır (bu mağazanın arkasında cidden de "yetişkinlere has oyuncaklar" satan bir oda vardır).

Kendine yetebilen bir kasaba denemez buraya. Artık postanesi yok, pub ve balık-patates satan dükkânın işleri de eskisi gibi değil. Doktor muayenehanesinin yanında bir eczane ve Fantasy World gibi daha çok York ve Thirsk'ten gelen müşterilere hizmet veren bir çocuk ayakkabıcısı var. Hepsi bu.

Rowan ve Clara için burası otobüslere, internet bağlantısına ve başka kaçış yollarına bağımlı, yarım yamalak bir yer. Şirin İngiliz kasabalarını temsil ettiğine inanarak kendini kandırsa da, çoğu yer gibi burası da ilk bakışta göze çarpmayan kostümlerle dolu koca bir kostüm mağazası.

Burada yeterince uzun yaşadığınızda, sonunda bir karar vermek zorunda kalıyorsunuz. Ya bir kostüm satın alıp çok beğenmiş gibi davranıyor ya da aslında kim olduğunuz gerçeğiyle yüzleşiyorsunuz.

---

* Fantezi Dünyası. (*ç.n.*)

60 Faktör

Gün ışığına çıktıklarında, Rowan kardeşinin ne kadar solgun göründüğüne şaşmadan edemiyor. "Neyin var sence?" diye soruyor, sinek bulutlarıyla kaplı geridönüşüm kutularının önünden geçerlerken. "Yani neden hastalandın?"

"Bilmiyorum ki..." Yaklaştıklarını hissederek ürken kuşların şakımaları gibi, Clara'nın sesi de gitgide alçalıyor.

"Belki de annem haklıdır," diyor Rowan.

Clara durarak gücünü toplamaya çalışıyor. "Bunu da her öğünde kırmızı et yiyen çocuk söylüyor."

"Hayır, cidden, bana Gandhi nutukları atmadan önce söyleyeyim, aslında tam veganlık diye bir şey yok. Tek bir havucun üstünde kaç canlı olduğunu biliyor musun? *Milyonlarca*. Sebzeler mikropların yaşadığı büyükşehirler gibi, bir havucu haşladığında bütün bir şehri yerle bir ediyorsun. Düşünsene. Her çorba kâsesinde bir kıyamet yaşanıyor."

"Buna ancak..." Clara yine susmak zorunda kalıyor.

Rowan onun üstüne gittiği için suçluluk duyuyor. Kardeşinden başka arkadaşı yok. Yanındayken kendi gibi davranabildiği başka hiç kimse olmadığı ortada. "Clara, resmen bembeyazsın," diyor. "Bizimle kıyaslandığında bile."

"Herkesin bunu konuşmasından bıktım usandım," dedikten sonra vegan-gucu.net'teki forumlarda öğrendiği bazı gerçekleri sıralamaya hazırlanıyor Clara. Veganların seksen dokuz yaşına kadar yaşayabildiği ve daha az kanser olduğu, Alicia Silverstone ve Liv Tyler, açıkçası hep biraz uykuluymuş gibi görünse de hâlâ ışıklar saçan Zooey Deschanel gibi Hollywoodlu kadınların ağızlarına hayvansal

ürün sürmedikleri. Fakat bunları söylemek ona çok fazla enerji harcatacağı için boş veriyor. "Yalnızca hava yüzünden biraz hasta gibiyim," diyor, son mide bulantısı da yavaş yavaş geçerken.

Aylardan mayıs ve yaz erken geldiği için bu söylediği akla yatkın. Rowan da rahat değil. Üstündeki giysilere ve 60 faktörlü güneş kremine rağmen cildi tülbentten yapılmış gibi, güneş yüzünden kendini kırılgan hissediyor.

Kardeşinin gözünde gözyaşına benzeyen, güneşe çıktığı için de, çaresizlikten de olabilecek bir parıltı gören Rowan, bu veganlık karşıtı konuşmayı kesmeye karar veriyor. "Olabilir," diyor. "Ama iyi olacak. Cidden. Kenevir giymek sana yakışacak."

Clara buna ancak, "Çok komik," diyebiliyor.

Kapalı postanenin önünden geçerlerken, UCUBE ROWAN RADLEY yazısını görmek Rowan'ın canını sıkıyor. Ardından eski korsanların yerine gelen, fosforlu renklerde daracık disko kıyafetleri giydirilmiş mankenlerin "Here Comes the Sun"* yazılı bir afişin altında durduğu Fantasy World'ü geçiyorlar.

Rowan ancak Hungry Gannet'ın önünden geçerlerken, ışıkları açılmamış dükkânın içinde parlayan soğutmalı tezgâhın iç açıcı görüntüsüne şöyle bir baktığında rahatlıyor. Mideye indirilmeyi bekleyen, Serrano ve Parma'dan getirtilmiş jambonların orada durduğunu biliyor. Fakat hafif bir sarımsak kokusu yüzünden başını çevirmek zorunda kalıyor.

"Bu geceki partiye gidecek misin yine de?" diye soruyor kardeşine, yorgun gözlerini ovuşturarak.

Clara omuz silkiyor. "Bilmem. Sanırım Eve gitmemi istiyor. Bakalım kendimi nasıl hissedeceğim."

"Anladım, evet, ancak kendini iyi hissedersen..."

Rowan birden önlerindeki çocuğu fark ediyor. Onlarla aynı otobüs durağına doğru giden komşuları Toby Felt. Tenis raketinin sırt çantasından çıkan ucu erkek simgesinin okuna benziyor.

---

* İşte Güneş Doğdu. (*ç.n.*)

Rowan'ın yandaki pisuarda işemeye çalışarak gereğinden fazla durduğu bir seferinde –daha bir yıl önce– resmen bacağına işeyen sıska, sansar tipli bir çocuk.

Altın rengi sıvıyı ona yönlendirirken, kahkahalar atan soğuk gözleriyle bakarak, "Ben köpeğim," demiş. "Sen de lamba direği."

"*Sen* iyi misin?" diyor Clara.

"Evet, yok bir şey."

Şimdi Miller'ın patates-balık dükkânını, o kirli tabelayı (patates kızartması yiyen ve bu ironiye gülen balığı) görebiliyorlar. Üstü kapalı otobüs durağı onun karşısında. Toby çoktan gidip Eve'le konuşmaya başlamış. Eve gülümseyerek onu dinliyor ve Rowan ne yaptığının farkında bile olmadan kolunu kaşıyarak oradaki kızarıklığı on kat artırıyor. Sapsarı güneş damların üzerinde özgür kalırken Eve'in güldüğünü duyuyor ve o ses tenini en az güneş kadar acıtıyor.

Peter boş kavanozlarla şişeleri taşıyarak çakıl taşlarının üzerinden kaldırıma doğru yürürken, 19 numaraya doğru giden Lorna Felt'i görüyor.

"Lorna, selam," diyor. "Akşam geliyorsunuz, değil mi?"

"Ha *tabii*," diyor Lorna, birden hatırlamış gibi. "Yemek. Evet, unutmadım. Ben de biraz Tayland usulü salata yapacağım."

Peter için Lorna gerçek bir insan değil, bir fikirler bütünü. Kadının saçlarındaki o harika kızıl parıltıya, bakımlı cildine ve bohem süsü verilmiş pahalı giysilerine her bakışında, zihninde yaşama dair bir fikir oluşuyor. Heyecana dair. Baştan çıkarılmaya dair bir fikir.

Suçluluk hissine dair bir fikir. Dehşete dair.

Lorna'nın yüzünde baştan çıkarıcı bir tebessüm beliriyor. Hazzı vadeden bir reklam gibi. "Öf, Nutmeg, *kes şunu*. Ne oldu yine?"

Peter kızıl seterin de Lorna'yla birlikte olduğunu ancak o zaman fark ediyor ama köpek herhalde bir süredir ona hırlıyor olsa gerek. Köpeğin boş yere tasmasını çekiştirip kendini kurtarmaya çalışmasını izliyor.

"Peter'ın gayet hoş bir adam olduğunu söylemiştim sana."

Gayet hoş bir adam.

Peter köpeğin keskin, tarihöncesini hatırlatan vahşi hatlara sahip dişlerine bakarken hafiften başının döndüğünü hissediyor. Gökyüzünde yükselen güneşten ya da esintiyle birlikte burnuna gelen kokudan kaynaklanabilecek bir çeşit vertigo.

Lorna'nın parfümündeki mürver çiçeği notasından daha tatlı ve güç algılanabilecek bir koku bu. Artık Peter'ın körelmiş duyularının çok da algılayamadığı bir şey.

Ama orada işte; her şey kadar gerçek.

Lorna'nın kanının büyüleyici kokusu.

* * *

Peter var olan gölgelerden azami faydalanabilmek için, çalı çit olan yerlerde çitlere olabildiğince yakın yürüyor. Yaşayacağı günü ve son bin kadar cumadan pek de farklı olmayacak bir cumayı daha atlatabilmek için kimseye sezdirmeden harcayacağı çabayı düşünmemeye çalışıyor. Eski yaşam tarzlarından ve çılgın, kanlı bir taşkınlık içinde geçen hafta sonlarından arınmak için Londra'dan buraya taşındıklarından beri en ufak bir heyecan uyandırmayan cumalardan biri.

Ona hiç uymayan bir klişenin içinde sıkışıp kalmış durumda Peter. Yerçekiminin, ahlaklı bir birey olmanın ve onca depresif insani erdemin bütün ağırlığını üzerinde hisseden, evrak çantalı, orta sınıf, orta yaşlı bir adam. Anacaddenin yakınında, yaşlı hastalarından biri engelli mobiletiyle yanından geçiyor. İhtiyar adamın adını ciddi bilmesi gerekir.

"Merhaba, Doktor Radley," diyor adam çekingen bir gülüşle. "Yakında sizi görmeye geleceğim."

Peter mobiletin yolundan çekilirken, bunu zaten biliyormuş gibi davranıyor. "Ha, evet. Dört gözle bekliyorum."

Yalanlar. Hep bu lanet olası yalanlar. İnsani varoluşun o bildik, ürkek, çaylı dans partisi. "Hoşça kalın."

"Tamam, görüşürüz."

Peter muayenehanesine iyice yaklaşmış, çalı çite yakın yürürken, bir çöp kamyonu yoldan yavaşça ona doğru geliyor. Sinyal lambası soldan Orchard Yolu'na döneceğini işaret ediyor.

Peter, ön koltukta oturan üç adama bakıyor öylesine. Kaldırım tarafında oturan adamın dosdoğru ona baktığını görünce, Bishopthorpe'ta âdet olduğu üzere adama gülümsüyor. Fakat Peter'ın pek çıkaramadığı adamın nefret dolu gözlerinden ateş saçılıyor.

Birkaç adım daha atıp duruyor Peter. Kamyon Orchard Yolu'na dönerken, kim olduğunu bilir gibi görünen adamın hâlâ aynı şekilde ona baktığını fark ediyor. Üstündeki suyu silkinen kediler gibi hafifçe başını salladıktan sonra muayenehaneye giden dar yolda yürümeye başlıyor.

Cam kapıdan, çoktan gelmiş olan Elaine'in hastalara ait bazı dosyaları düzenlediğini görüyor. Anlamsız cumalardan birini daha başlatmak üzere kapıyı itiyor.

Gün Işır Can Çekişenlerin ve Ölenlerin Üzerinde

Yorgunluk Rowan'a narkoleptik dalgalar halinde geliyor ve şu an o dalgalardan birinin altında kalmak üzere. Dün gece iki saat kadar uyumuş. Ortalamasının üstünde. Keşke şimdi de sabahın üçünde olduğu kadar uyanık olabilse. Göz kapakları gitgide ağırlaşırken, o an kardeşinin yerinde olduğunu, Eve'le sıradan bir insan gibi kolayca konuşabildiğini hayal ediyor.

Derken arkasındaki koltuktan bir fısıltı geliyor.

"Günaydın, ağır çekim."

Rowan cevap vermiyor. Artık uyuyamayacak. Zaten uyumak çok tehlikeli. Gözlerini ovuşturup Byron kitabını çıkararak dizelerden birine yoğunlaşmayı deniyor. Herhangi birine. "Lara" şiirinin tam ortasındaki bir şeye.

Gün ışır can çekişenlerin ve ölenlerin üzerinde.

Tekrar tekrar okuduğu dizenin dışındaki her şeyi zihninden silmeye çalışıyor. Sonra otobüs duruyor ve otobüse –Rowan'ın en korktuğu ikinci kişi– Harper biniyor. Harper'ın adı aslında *Stuart* Harper ama onuncu sınıfta, ragbi sahasında bir yerdeyken millet ona adıyla hitap etmekten vazgeçmiş.

Gün ışır can çekişenlerin ve ölenlerin üzerinde.

Harper dev vücuduyla koltukların arasına giriyor ve Rowan onun da gelip Toby'nin yanına oturduğunu duyuyor. Otobüs gitmeye devam ederken, Rowan bir ara başına bir şeyle üst üste vurulduğunu hissediyor. O şey başında birkaç kez hopladıktan sonra Toby'nin tenis raketi olduğunu anlıyor.

"Hey, ağır çekim. Kızarıklıkların nasıl?"

"Ağır çekim," diyerek gülüyor Harper.

Clara'yla Eve'in henüz arkaya bakmamış olmaları Rowan'ı rahatlatıyor.

Toby bir kez daha ensesine doğru fısıldıyor.

"Hey, ucube, ne okuyorsun sen? Hey, Robin* Kızılgerdan... *Ne okuyorsun?*"

Rowan yarı dönerek ona bakıyor. "Adım Rowan," diyor. Ya da demeye çalışıyor. "Adım" deyişi hırıltılı bir fısıltı halinde, gırtlağı sesi tam oluşturamamış gibi çıkıyor.

"Taş kafa," diyor Harper.

Rowan aynı dizeye yoğunlaşmaya çalışıyor.

Gün ışır can çekişenlerin ve ölenlerin üzerinde.

Toby onu sıkıştırmaktan vazgeçmiyor.

"Ne okuyorsun? Sana bir soru sordum, Robin. Ne okuyorsun?"

Rowan kitabı isteksizce havaya kaldırınca, Toby hemen elinden kapıyor.

"Gey."

Rowan oturduğu yerde dönüyor. "Ver onu bana. Lütfen. Haydi... kitabımı geri alabilir miyim?"

Toby, Harper'ı dürtüyor. "Pencere."

Harper şaşkın ve isteksiz görünse de, ayağa kalkıp tepedeki dar pencereyi açıyor. "Haydi, Harper. Fırlat gitsin."

Rowan kitabın el değiştirdiğini görmüyor ama bir şekilde elden ele geçen şeyin vurulan bir kuş gibi yola düştüğünü görüyor. Childe Harold, Manfred ve Don Juan bir anda kaybolup gidiyor.

Rowan çocuklara karşı durmak istiyor ama halsiz ve yorgun. Ayrıca Eve henüz nasıl küçük düşürüldüğünü görmüş değil ve görmesine neden olabilecek bir şey yapmayı hiç istemiyor.

"Aman Tanrım, Robin, çok üzgünüm ama sanırım biri gey şiir kitabını yanlış yere koyuvermiş," diyor Toby efemine bir sesle.

Etraflarında oturanlar korkudan gülüyor. Clara merakla arkasına dönüyor. Eve de dönüyor. Gülenleri görseler de, nedenini anlamıyorlar.

---

* (İng.) Kızılgerdan kuşu. *(e.n.)*

Rowan gözlerini kapıyor. Keşke 1812 yılında, yolda tek başına giden, atların çektiği, içi karanlık bir arabada olsa ve Eve de başlığını takmış yanında otursa.

Bakma bana. Lütfen, bana bakma, Eve.

Gözlerini açtığında, dileğinin gerçekleştiğini görüyor. Yani yarısının. Hâlâ yirmi birinci yüzyıldalar ama kardeşiyle Eve az önce olanlardan habersiz sohbete devam ediyor. Clara ön koltuğun arkasındaki kulpa yapışmış. Midesinin bulandığı belli ve Rowan otobüsün içinde kusmamasını diliyor çünkü Harper'la Toby'nin ilgi odağı olmaktan nefret ettiği gibi, bu kez de Clara'ya takmalarını hiç istemiyor. Fakat ikisi her nasılsa, görünmez bir mesaj almışlar gibi, korkusunu hissedip kızlardan söz etmeye başlıyorlar.

"Bu gece Eve benim, Harpçık. Kafayı güzelce bir çekeceğim, dostum, söyleyeyim sana."

"Sahi mi?"

"Merak etme. Sen de boş kalmazsın. Bok çuvalının kardeşi sana kafayı taktı. Dibi *düşüyor*."

"Ne?"

"Çok belli."

"Clara'nın mı?"

"Biraz bronzlaşsa, gözlüğü çıkarsa, düdüklemeye değer yani."

Rowan, Toby'nin öne eğilip fısıldadığını hissediyor: "Bir sorumuz var. Harper kardeşinden hoşlanıyor. Geceliği ne kadar demiştin? On mu? Yoksa daha mı az?"

Rowan'ın içinde bir öfke dalgası kabarıyor.

Bir şey demek istiyor ama diyemiyor. Gözlerini kapadığında gördüğü şey ona büyük bir şok yaşatıyor. Harper'la Toby oldukları yerdeler ama kas yapısını gösteren anatomik çizimlerdeki gibi derileri soyulmuş, kıpkırmızılar ve yalnızca öbek öbek, birazcık saçları var. Rowan gözlerini kırpıştırarak bu imgeden kurtuluyor. Kardeşini savunmak için de hiçbir şey yapmıyor. Orada öylece oturup yutkunarak kendinden nefret ediyor ve bu durumda Lord Byron'ın ne yapacağını düşünüyor.

Fotoğraf

Yalnızca bir fotoğraf.

Geçmişte donup kalmış bir an.

Dijital fotoğraf makinelerinden öncesine ait, tarayıp bilgisayarına kaydetmeye cesaret edemediği, elinde tutabildiği somut bir şey. Arkasına kurşunkalemle "Paris, 1992" yazılmış. Çok lazımmış gibi. Bu fotoğraf hiç çekilmemiş olsaydı, yoldan geçen o zavallı, her şeyden habersiz insandan çekmesini hiç istemeselerdi keşke. Ama böyle bir fotoğraf var ve ne kadar istese de onu yırtıp atmayı, yakmayı hatta kendini ona bakmaktan alıkoymayı beceremiyor.

Çünkü fotoğrafta o var.

Onu dönüştüren adam.

Hiç unutulmayacak bir geceden kalma, ışıltılı, karşı konulmaz bir gülücük. Kendisi de orada: Tam kahkaha atarken yakalanmış, tanınmayacak derecede mutlu ve tasasız, mini eteği, kan kırmızı dudakları ve gencecik gözlerinde parıldayan tehlikeyle Montmartre'da duruyor.

"Seni çılgın budala," diyor eski haline ve bir yandan da hâlâ şöyle düşünüyor: *İstesem hâlâ böyle görünebilir, en azından bu halime yaklaşabilirim. Yine buradaki gibi mutlu olabilirim.*

Geçen zaman ve gizlendiği yerin sıcaklığı resmi soldurmuş olsa da, onda hâlâ müthiş bir mutluluk yaratabiliyor.

"Kendine gel."

Fotoğrafı tekrar havlu dolabına koyuyor. Termosifona değen kolunu orada tutuyor. Sıcak ama keşke daha da sıcak olsaydı. Kolunu yakacak, ne zamandır yoksun kaldığı o güzel tadı unutturan acıyı verebilecek kadar sıcak olsaydı keşke.

Helen kendini toparlayıp aşağı iniyor. Öndeki pencerenin ahşap çıtaları arasından, çöplerini almak için bahçe yoluna giren çöpçüyü izliyor. Ama adam çöpü almıyor. Yani hemen almıyor. Çöp bidonlarının kapağını açıp siyah torbalardan birini yırtarak içini karıştırıyor.

Helen öteki çöpçülerden birinin adama bir şey dediğini görüyor ve adam bunun üstüne kapağını kapadığı bidonu kamyona doğru itiyor.

Bidon havaya kalkıyor, ters dönüp boşalıyor.

Çöpçü eve bakıyor. Helen'ı gördüğünde gözünü bile kırpmıyor. Öylece durup bakmaya devam ediyor.

Geri çekilip pencereden uzaklaşan Helen, çok geçmeden kamyonun homurdanarak sokakta ilerlediğini duyunca rahatlıyor.

Faust

Yüksek tavanından sekiz tane floresan lambanın sarktığı, çok büyük ve eski bir sınıfta, Almanca dersindeler. Lambalardan ikisinin yanmakla yanmamak arasında kararsızca titreşip durması, Rowan'ın baş ağrısına pek iyi gelmiyor.

Rowan öylece oturmuş, sınıfın en arkasındaki sıraya iyice gömülmüş, her zamanki dramatik tavrıyla Goethe'nin *Faust*'unu okuyan Bayan Sieben'ı dinliyor.

"*Welch Schauspiel!*" diyor Bayan Sieben, yaptığı yemeğin tadını çok beğenmişçesine bütün parmak uçlarını bitiştirerek. "*Aber ach! Ein Schauspiel nur!*"

Öğretmen başını kaldırıp sınıfa dağılmış, boş boş bakan on yedilik yüzlere göz atıyor.

"*Schauspiel?* Bilen var mı?"

Oyun. Sözcüğü bildiği halde bütün sınıfın, özellikle de Eve Copeland'ın olduğu bir sınıfın karşısında gönüllü konuşacak cesareti olmayan Rowan, parmak kaldırmıyor.

"Evet? Bekliyorum?"

Bayan Sieben bir soru sorduğunda, peynir kokusu almaya çalışan fareler gibi burnunu havaya kaldırır. Fakat bugün aç kalacak gibi.

"Sözcüğü ikiye ayırın. *Schau spiel*. Gösteri ve oyun. Bir gösteri. Bir oyun. Tiyatroda oynanan bir şey. Goethe hayatın sahteliğine kafa tutuyor. 'Tam bir gösteri! Fakat *ach* –heyhat– yalnızca bir gösteri!' Goethe bol bol '*ach*' demekten hoşlanırdı," diyor Bayan Sieben gülümseyerek. "Bay Heyhat!" Meşum bakışlarını sınıfta dolaştırırken gözleri en yanlış anda Rowan'ınkilere takılıyor. "Pekâlâ, öyleyse biz de kendi Bay Heyhat'ımızın yardımına başvuralım. Rowan,

sonraki sayfadan, sayfa yirmi altıdan, şey diye başlayan pasajı… dur bakayım…" Bayan Sieben sayfadaki bir yeri yakalayarak gülümsüyor. "*Zwei Seelen wohnen, ach! in meiner Brust!* Göğsümde ya da kalbimde, heyhat, iki ruh yaşıyor, *barınıyor* ya da *oturuyor*… Haydi bakalım, Herr Ach! Ne bekliyorsun?"

Rowan ona çevrilen yüzleri görüyor. Sınıftaki herkes boynunu uzatmış, yüksek sesle konuşmanın düşüncesiyle bile taş kesen bir delikanlının gülünç halini görmek için ona bakıyor. Bir tek Eve, belki de utancını hafifletmek amacıyla, başını önünde tutup kitabına bakmayı sürdürüyor. Eve'in, Rowan daha geçen hafta İngilizce dersinde, Othello'nun Desdemona'ya söylediklerini okumak zorunda kaldığında şahit olduğu utanç bu. (Bı-bı-bırak gözlerini göreyim," diye mırıldanmış Rowan, Arden Shakespeare ders kitabına doğru. "Yü-ü-ü-züme bak.")

"*Zwei Seelen*," derken, birinin gülmemek için kendini zor tuttuğunu duyuyor. Derken sesi kontrolü ele alıyor ve o gün ilk kez kendini uyanık hissediyor ama iyi bir his değil bu. Felaketin eşiğinde durduğunu bilen bir aslan terbiyecisinin ya da zoraki kaya tırmanışı yapan birinin tetikte olma hali.

Dilinin her an dolanabileceğinin farkındalığıyla, saf bir korkuyla, sözcüklerin üzerine basarak ilerliyor. "*Meiner*" ve "*Brust*" arasındaki es beş saniye kadar sürerken ömründen ömür gidiyor ve Rowan'ın titrek sesi her sözcükte biraz daha cılızlaşıyor.

"*Ich bin der Geist, der st-stets verneint*," diye okuyor. *İnkâr içindeki ruhum ben.*

O kadar gerginken bile, okudukları Johann Wolfgang von Goethe'ye değil de Rowan Radley'ye aitmişçesine, bu sözlerle arasında garip bir bağ olduğunu hissediyor.

Hiç kaşınmayan kaşıntıyım ben.

Hiç giderilmeyen susuzluğum.

Hiçbir istediğini elde edemeyen çocuğum.

Rowan neden böyle? İnkâr ettiği *nedir*? Kendi sesine güvenebilecek gücü nasıl bulacak?

Eve elindeki tükenmezi parmaklarının arasında döndürerek kendisi güçlü bir kâhin, kalemse ona geleceği gösterebilen bir şeymiş gibi, dikkatle tükenmezkaleme bakıyor. Kızın onun adına utanç duyduğunu hisseden Rowan, bu duyguyla çarmıha geriliyor. Bayan Sieben'a bir bakış atıyor ama öğretmenin havaya kalkan kaşları devam etmesi gerektiğini, işkencenin henüz bitmediğini söylüyor ona.

"*Entbehren sollst du!*" diyor Rowan, ünlem işaretini içermeyen bir sesle. "*Sollst entbehren!*"

Bayan Sieben onu burada durduruyor. "Haydi, tutkuyla söyle. Bunlar tutkulu sözler. Bu sözleri anlıyorsun, değil mi, Rowan? Haydi, öyleyse. Daha yüksek sesle."

Bütün gözler yine Rowan'ın üstünde. Bir iki saniye için, Eve bile ona bakıyor. Bir boğa güreşi ya da acımasız bir yarışma programı izler gibi zevk alıyorlar bundan. Rowan, çektiği acıyı uzatmak istedikleri, şişlenmiş, kanayan bir boğa.

"*Entbehren sollst du!*" diyor Rowan sesini yükselterek ama sesi yine yeterince güçlü değil.

"*Entbehren sollst du!*" diyor Bayan Sieben yakarır gibi. "*Kendini inkâr et!* Bunlar güçlü sözler, Rowan. Güçlü bir sesle söylenmeleri lazım." Sonra da tatlı tatlı gülümsüyor.

Ne yaptığını sanıyor bu kadın? diye düşünüyor Rowan. *Beni adam etmeye mi çalışıyor?*

"*Entbehren sollst du!*"

"Daha güçlü. *Mit* şevk, haydi!"

"*Entbehren sollst du!*"

"Daha güçlü!"

Rowan'ın kalbi gümbür gümbür. Bayan Sieben'dan kurtulmak için avaz avaz söylemek zorunda olduğu sözleri okuyor.

Entbehren sollst du! Sollst entbehren!

Das ist der ewige Gesang.

Rowan derin bir nefes alıp neredeyse yaşaran gözlerini kapıyor ve var gücüyle çıkan sesini duyuyor.

"Kendini inkâr et! İnkâr etmelisin kendini! Hiç bitmeyen şarkıdır bu!"

Rowan bağırarak her şeyi İngilizce söylediğini ancak cümleler bittikten sonra fark ediyor. Bastırılan gülmeler artık kahkahaya dönüşüyor ve millet gülme krizine girerek sıraların üstüne seriliyor.

"Komik olan nedir?" diye soruyor Eve, Lorelei Andrews'a öfkeyle.

"Bu Radley'ler neden böyle *acayip?*"

"Acayip falan değiller."

"Evet. Doğru diyorsun. Ucubeler Gezegeni'nde olsa hiç sırıtmazdı. Ben Dünya'dan söz ediyorum."

Rowan'ın utancı daha da artıyor. Lorelei'ın karamel rengi tenine, şeytan bakışlı Bambi gözlerine bakarak kızın kendiliğinden yandığını hayal ediyor.

Bayan Sieben, "Güzel çeviriydi, Rowan," diyerek kahkahaları ezip geçiyor. Yüzünde bu kez içten bir gülüş var. "Çok etkilendim. Bu kadar doğru çeviri yapabildiğini bilmezdim."

Ben de, diye düşünüyor Rowan. Derken kapıdaki telli camın önünden geçen birini fark ediyor. Başka bir sınıftan çıkıp koridora fırlayan birini. Elini ağzına örtmüş hızla tuvalete doğru koşan Clara'yı.

Paravanın Ardında

Peter'ın o günkü on dördüncü hastası paravanın ardında pantolonuyla iç çamaşırını indiriyor. Peter lateks eldiveni takarken sonraki bir dakika boyunca falan mesleğini ne şekilde icra etmesi gerekeceğini düşünmemeye çalışıyor. Orada öylece oturarak Clara'yı korkutup tekrar et yemesini sağlayacak bir şey bulmaya çalışıyor.

Sinir zedelenmesi?

Anemi?

B vitaminleri ve demir eksikliğinden kaynaklandığı bilinen pek çok sağlık sorunu var. Fakat bir de çocuklar küçükken kendilerinin hiç yüzleşmediği bir risk var: Rowan'ın cildindeki kızarıklıklar için görmeye karar verdiği, çocukta fotodermatit olduğundan şüphelenen revir hemşiresi gibi insanların görüşleri. *Buna hâlâ değiyor mu? Bütün bu yalanlara değiyor mu? Çocuklarını hasta etmeye değiyor mu? En boktan durumsa, çocukların babalarının onları umursamamadığını zannetmeleri ama aslında umursamasına izin verilmiyor, en azından kendi istediği gibi.*

"Siktir." Bunu sessizce, yalnızca dudaklarını oynatarak söylüyor. "Siktir."

Peter güven vermenin de bir çeşit tedavi olduğunu bilecek kadar uzun zamandır doktorluk yapıyor tabii. Plasebo gerçeğiyle ve güvenden istifade etmekle ilgili çok şey okumuşluğu var. Yeşil Oxazepam haplarının kaygıya, sarı olanların depresyona daha iyi geldiğini gösteren çalışmaları biliyor.

Bu yüzden söylenen yalanları kendi gözünde bazen bu şekilde haklı çıkarıyor. Yaptığı şeyin gerçeği hap gibi renklendirmekten ibaret olduğunu düşünerek.

Fakat bunu yapmakta gitgide daha da zorlanıyor.

Orada oturmuş ihtiyarı beklerken, gözü her zaman olduğu gibi mantar panodaki postere takılıyor.

Gözyaşı şeklinde, kocaman, kıpkırmızı bir kan damlası.

Altında NHS'in kalın yazı karakteriyle şöyle yazıyor: **BUGÜN BİR KAHRAMANLIK YAPIN. KAN VERİN.**

Saatin tiktakları duyuluyor.

Giysilerin hışırtısı duyuluyor ve ihtiyar boğazını temizliyor. "Tamam. Ben… tamamım… gelebilirsiniz…"

Peter paravanın arkasına süzülüp işinin gereğini yapıyor.

"Burada pek nahoş bir durum yok, Bay Bamber. Biraz krem sürmek lazım, o kadar."

İhtiyar, külotuyla pantolonunu çekerken her an ağlayabilirmiş gibi görünüyor. Peter eldivenini çekip çıkararak bu iş için tasarlanmış küçük çöp kutusuna atıyor. Kapak çıt diye kapanıyor.

"Aa, iyi," diyor Bay Bamber. "Çok iyi."

Peter ihtiyarın yüzüne bakıyor. Yaşlılık lekeleri, kırışıklıklar, şekil almayan saçlar, hafif beyazlamış gözler. Kendi eliyle kısalttığı geleceği ona öyle itici geliyor ki Peter bir an için konuşmayı beceremiyor.

Arkasına dönüp adama sezdirmeden başka bir afişe bakıyor. Herhalde Elaine asmış. Bir sivrisinek resmi ve tatile gidecekler için sıtmaya karşı bir uyarı.

TEK BİR ISIRIK YETER.

Peter ağlamamak için kendini zor tutuyor.

Bir Çeşit Musibet

Clara'nın avuçları terden ıpıslak.

İçinde korkunç bir şey varmış gibi hissediyor. Vücudundan atılması gereken bir zehir. Orada yaşayan bir şey. Onu ele geçiren bir çeşit musibet.

Tuvalete giren birkaç kızdan biri Clara'nın kapısını zorluyor. Clara hiç kıpırdamadan durup nefes alıp vererek bulantısını dindirmeye çalışsa da, midesindeki şeylerin son sürat yükselişini durduramıyor.

Neler oluyor bana?

Bir kez daha kusarken, dışarıdan gelen sesleri duyuyor.

"Tamam artık, Bayan Bulimik, öğle yemeğinden bir şey kalmamıştır." Sessizlik. Ardından: "Öğğ, *iğrenç* koktu."

Clara, Lorelei Andrews'u sesinden tanıyor.

Kapı hafifçe tıklatılıyor. Sonra yine Lorelei'ın sesi, bu kez daha alçak. "Sen orada iyi misin?"

Clara duraksıyor. "Evet," diyor.

"*Clara? Sen* misin?"

Clara bir şey demiyor. Lorelei biriyle birlikte kıkırdıyor.

Clara kızların gitmesini bekledikten sonra kusmuğun üstüne sifonu çekiyor. Koridora çıktığında, seramik duvar karolarına yaslanmış duran Rowan'ı görüyor. O an görmeye katlanabileceği tek kişinin yüzünü gördüğüne seviniyor.

"Seni koridorda koşarken gördüm. İyi misin?"

Tam o sırada yanlarından geçen Toby Felt, tenis raketinin ucuyla Rowan'ın sırtını dürtüyor. "Biraz aksiyon yaşamak için can attığını biliyorum, ağır çekim, ama o senin kardeşin. Bu *hiç* doğru olmaz."

Rowan'ın buna verecek ya da açıkça söylemeye cesaret edeceği bir cevabı yok.

"Bu çocuk salağın teki," diyor Clara cılız bir sesle. "Eve onda ne buluyor, anlamıyorum."

Clara bu sözünün abisini üzdüğünü görünce, dilini tutmuş olmayı diliyor.

"Eve'in ondan hoşlanmadığını söylemiştin sanki," diyor Rowan.

"Evet, hoşlanmadığını sanmıştım. Beyni işlevlerini kusursuz olarak yerine getiren bir insan olarak hoşlanmaz sanmıştım ama işte, sanırım hoşlanıyor."

Rowan bunu umursamamış gibi görünmekte zorlanıyor. "Aman, bana ne ya. Kimden isterse hoşlansın. Demokrasi böyle bir şey."

Zil çalıyor.

"Onu unutmaya çalış," diye akıl veriyor Clara, başlayacak dersleri için sınıflarına doğru giderlerken. "Arkadaşlığımı kesmemi istersen, keserim."

Rowan iç çekiyor. "Saçmalama. Yedi yaşında değilim. Bak, yalnızca ondan hoşlanır gibi olmuştum, o kadar. Mühim değil."

Derken Eve sessizce arkalarından yaklaşıyor. "Mühim olmayan neymiş bakayım?"

"Hiç," diyor Clara, abisinin konuşamayacak kadar gergin olduğunu bildiği için.

"Hiçbir şey mühim değil. Çok nihilist bir yaklaşım."

"Biz ailece nihilistiz," diyor Clara.

Hayatınız boyunca temiz kalmışsanız, elbette ki neleri kaçırdığınızı gerçek anlamda bilemezsiniz. Ama o susuzluk en derinlerde bir yerde, alttan alta, her zaman kendini hissettirecektir.

Tövbekârın Elkitabı (ikinci basım), s. 120

Marine Edilmiş Tavuklu, Acı Biber ve Limon Soslu, Tayland Usulü Yeşillik Salatası

"Kolyen güzelmiş," demek zorunda kalırken buluyor Peter kendini, Lorna'nın boynuna biraz fazla uzun baktıktan sonra.

Neyse ki Lorna bundan hoşlanmış gibi gülümseyerek o basit beyaz boncuklara dokunuyor. "Ha, yıllar önce Mark almıştı. St. Lucia'daki bir pazardan. Balayımızda."

Karısının kolye taktığını bile yeni fark eden Mark için bunun büyük bir sürpriz olduğu belli. "Öyle mi? Hiç hatırlamıyorum."

Lorna incinmiş görünüyor. "Evet," diyor üzgün üzgün. "Öyle."

Peter başka yere odaklanmayı deniyor. Lorna'nın yaptığı salatanın üzerindeki streç filmi çıkaran karısını izledikten sonra Loire Vadisi'ndeki üzüm bağlarında büyümüş biri gibi şüpheyle ve yavaşça Sauvignon Blanc'ını yudumlayan Mark'a bakıyor.

"Ee, Toby şu partiye gitti mi bakalım?" diye soruyor Helen. "Clara kendini biraz halsiz hissediyordu ama yine de gitti."

Peter bir saat kadar önce e-postalarına bakarken, Clara'nın yanına geldiğini hatırlıyor. Clara çıkıp çıkamayacağını sormuş, o da dalgın dalgın, kızının ne dediğini pek de anlamadan tamam demiş ve aşağı indiğinde ona ters ters bakan Helen bir şey demeden domuz güveci hazırlamaya devam etmiş. Herhalde şimdi de laf çarptırıyor. Ayrıca belki de Helen haklı. Belki izin vermemesi gerekirdi ama o Helen değil ki. Sürekli tetikte olamaz.

"Hiçbir fikrim yok," diyor Mark. Ardından Lorna'ya dönüyor: "Gitti mi?"

Lorna başını sallarken, üvey oğlundan söz etmenin ona garip geldiği belli. "Evet, galiba, nereye gittiğini bize pek söylemez de."

Dikkatini tekrar Helen'ın yeni servis ettiği salatasına veriyor. "Buyurunuz. Marine edilmiş tavuklu, acı biber ve limon soslu, Tayland usulü yeşillik salatası."

Peter bunu duyduğu halde alarm zilleri çalmıyor. Helen çoktan bir çatal aldığı için sorun olabileceğini düşünmüyor.

Çatalına aldığı bir parça tavukla soslanmış suteresini ağzına atıyor. Daha bir saniye bile geçmeden, boğulacak gibi oluyor.

"Aman Tanrım," diyor.

Durumun Helen da farkında ama onu uyaramamış. Lokmasını yutmayı bir şekilde becermiş, şimdi de o tadı alsın diye ağzını beyaz şarabıyla çalkalıyor.

Lorna çok endişeli. "Bir şey mi var? Çok mu acı olmuş?"

Peter kokuyu alamıyor işte. Kokusu acı biberin falan içinde kaybolmuş olmalı ama dilindeki o keskin, pis tat öyle güçlü ki daha gırtlağına bile ulaşmadan, Peter boğulacak gibi oluyor. Elini ağzına örtüp ayağa kalkarak sırtını masaya dönüyor.

"Tanrı aşkına, Lorna," diyor Mark, saldırganlaşan sert bir sesle. "Ne yaptın adama böyle?"

"Sarımsak!" Peter zar zor nefes alabilirken mağlubiyet nedir bilmeyen bir düşmana lanet edercesine haykırmadan edemiyor. "Sarımsaktan! Ne kadar vardı içinde?" Parmağını diline sürterek bu sefil histen kurtulmaya çalışıyor. Derken şarabını hatırlıyor. Kadehini kapıyor. Şarabı lıkır lıkır içerken Lorna'nın süklüm püklüm kâsedeki suçlu salataya bakakaldığını, gözleri sulandığı için bulanık da olsa görebiliyor.

"Hem sosta hem de tavuğun marinesinde biraz vardı. Çok özür dilerim. Hiç bilmiyordum, senin böyle bir..."

Helen her zamanki gibi derhal pası alıyor: "Peter'ın sarımsağa alerjisi var da. Eminim bunu da atlatır. Arpacık soğanı da böyle yapıyor."

"Tüh," diyor Lorna, cidden ne yapacağını bilemeden. "Çok tuhaf. Antioksidan olarak çok faydalıdır."

Peter peçetesini alıp beyaz kumaşın içine öksürüyor. Şarabın son yudumunu yutmayıp gargara gibi ağzında dolaştırıyor. Sonunda onu da yutuyor.

"Özür dilerim," diyor boş kadehi masaya bırakarak. "Cidden. Çok özür dilerim."

Karısı anlayış dolu hoşnutsuz bir bakış atarak sos değmemiş bir yeşilliği ağzına atıyor.

"Bu yıl bir yere gidiyor musunuz?" diye soruyor Helen misafirlerine.

Mark başını sallıyor. "Büyük ihtimalle. Belki Sardinya'ya."

"Costa Smeralda," diye detay verirken parmak ucunu kadehinin ağzında gezdirerek Peter'a bakıyor Lorna.

"Ah, *Sardinya!*" diyor Helen, nadir gelen bir mutluluk dalgasını hissederken. "Sardinya çok güzeldir. Bir geceliğine oraya uçmuşluğumuz var, değil mi, Peter?"

Misafirler şaşkın görünüyor. "*Bir geceliğine* mi?" diye soruyor Mark, âdeta şüpheli bir sesle. "Nasıl yani, orada yalnızca bir gece mi kaldınız?"

Helen hatasını anlıyor. "Yani uçakla gece gitmiştik," diyor, kocası bakalım bundan nasıl sıyrılacaksın diyen gözlerle ona bakarken. "Cagliari'yi yukarıdan görmek çok güzeldi… bütün o ışıklarıyla falan. Sonra bir hafta kaldık tabii. Yani, kısa tatilleri severiz ama bir geceliğine gidip gelmek de fazla olurdu!"

Biraz abartılı bir kahkaha atıp sonraki yemeği getirmek için kalkıyor. Başka pot kırmadan yemeye yemin ettiği sarımsaksız domuz güvecini.

Okuduğum kitaptan söz etmeliyim, diye düşünüyor Helen. *En güvenli konu bu. Hem Mao Dönemi'nde Çin'e uçup çılgın bir gece yaşamış değiliz neyse ki.*

Fakat sohbet konusunu dert etmesi gerekmiyor çünkü Mark ana yemek boyunca emlak işlerinden söz ederek herkesi bunaltıyor.

"Evi emlak piyasası dipteyken aldım, yani her açıdan kazançlı sayılırım," diyerek Lowfield Close'dan aldığı yeri anlatıyor. Ardından Kutsal Kâse'nin sırrını açıklayacakmış gibi masaya doğru uzanıyor.

"Kiralamak için ev almanın olumsuz yanı, aldığın evi seçebilirken, kiracını seçebilmenin her zaman mümkün olmayışı."

"Doğru," diyor Helen, Mark'ın her nedense onaylanmayı beklediğini hissederek.

"Evi kiralamak isteyen ilk ve tek adam tam bir baş belası çıktı. *Tam* bir baş belası."

Peter yarım yamalak dinliyor. Domuz etini çiğnerken Lorna'yla ilgili düşünceleri aklından uzaklaştırmaya çalışmakla meşgul. Onunla göz göze gelmemeye, gözünü tabağında, sebzelerle o kahverengi suda tutmaya çalışıyor.

"Baş belası mı?" diye soruyor Helen, Mark'ın sözleriyle ilgilenmiş gibi davranmak için elinden geleni yapmayı sürdürme çabasıyla.

Mark ciddi bir tavırla başını sallıyor. "Jared Copeland. Tanır mısınız?"

Copeland. Helen şöyle bir düşünüyor. Yabancı gelmediği kesin.

"Bir kızı var," diye ekliyor Mark. "Sarışın. Eve'di sanırım."

"Ha, evet. Clara'nın arkadaşı. Yalnızca bir kez karşılaştık ama tatlı kıza benziyor. Zeki de."

"İşte, her neyse, babası tuhaf bir tip. Sanırım alkolik. Eskiden polismiş. CID'den* mi, ne. Ama görseniz inanmazsınız. İşten ayrılıp Manchester'dan buraya taşınmaya karar vermiş. Hiçbir mantığı yok ama benden ev kiralamak istiyorsa, karşı çıkacak değilim. Sorun, parasız olması. Bir tek depozitoyu verdi, o kadar. İki aydır orada oturuyor ama en ufak bir hayrını görmüş değilim."

"Çok yazık, zavallı adamcağız," diyor Helen, içten bir üzüntüyle. "Belli ki bir şeyler yaşamış."

"Ben de öyle dedim," diyor Lorna.

Mark gözlerini deviriyor. "Hayır kurumu işletmiyoruz burada. Ona da söyledim, paramı bir hafta içinde vermezse, bu iş biter. Bu gibi konularda duygusal davranılmaz, Helen. Ben işadamıyım.

---

* (orij.) Criminal Investigation Department [Suçlu Soruşturma Birimi]: Birleşik Krallık polis teşkilatının üniforma giymeyen ve suçluları bulmaktan sorumlu birimi. (*e.n.*)

Neyse, bana merak etmememi söyledi. İşe girmiş." Mark'ın yüzünde öyle pis bir sırıtış beliriyor ki Helen bile Felt'leri ne demeye davet ettiğini sorguluyor. "*Çöpçü* olmuş. CID'den çöpçülüğe. Kariyer tavsiyesi için asla ona gitmezdim."

Helen o sabah çöplerini karıştıran adamı hatırlıyor.

Fakat kocası aradaki bağlantıyı kuramıyor. Çöpçüden söz edildiğini bile duymamış çünkü tam o sırada ayağına bir şey bastırılmış. Şimdiyse kalbi küt küt atıyor çünkü bunu Lorna'nın yaptığını anlıyor. *Onun* ayağı. Kazara olduğunu düşünüyor. Fakat Lorna'nın ayağı ayağının üstünde kalıyor hatta derinin üzerine tatlı tatlı bastırarak ayağını okşuyor.

Peter kadına bakıyor. Lorna cilveli cilveli gülümsüyor. Peter ayağını çekmeden aralarındaki engelleri düşünüyor.

Ayakkabı, çorap, ten.

Görev hissi, evlilik, sağduyu.

Gözlerini kapayıp bu fanteziyi cinsellikle sınırlı tutmayı deniyor. Normal. İnsanca bir fantezi olsun, diyor. Ama bunu yapmakta zorlanıyor.

Peter doğrulup ayağını sandalyesinin altına çekince Helen gözlerini boş tabağına indiriyor. Fakat tebessümü silinmiyor.

"Sonuçta iş yapıyoruz," diyor Mark, iş yapma fikrine bayılarak. "Üstelik bu yıl çok para gidecek. Evde büyük bir işe kalkışacağız."

"Öyle mi, ne yapmayı planlıyorsunuz?" diye soruyor Helen.

Mark ulusal önemi haiz bir açıklama yapacakmış gibi boğazını temizliyor. "Kat çıkmayı düşünüyoruz. Üste. Beşinci yatak odası olacak. İzni almadan önce gelip sana projeyi gösteririm, Peter. Bahçenizin bir kısmını gölgede bırakma riski var da."

"Sorun olmaz bence," diyor Peter, birden kendini capcanlı ve tehlikeli hissederek. "Gölgenin bizim için bir artı olduğunu söyleyebilirim."

Helen kocasının bacağını var gücüyle çimdikliyor.

"Pekâlâ," diyerek tabakları toplamaya başlıyor. "Puding isteyen var mı?"

Tarantula

Parti alanının ateşe rağmen soğuk olması kimsenin umurunda değil gibi.

Millet içki ve ot içerek dans ediyor.

Yerde oturan Clara birkaç metre ötedeki doğaçlama yakılmış ateşe, geceyi yalayan alevlere bakarak ısıdan ve parıltıdan irkiliyor. Hasta olmasa bile, son bir saattir ya da Toby Felt sansar gibi gelip ucuz votkası ve daha da ucuz sözleriyle Eve'i baymaya başlayalı ne kadar olduysa o kadar zamandır, hiç de iyi vaziyette değil. Fakat çocuğun taktiği her nasılsa işe yaramış durumda. Şu an öpüşüyorlar ve Toby'nin eli arkadaşının başını arkadan kavramış, beş bacaklı bir tarantula misali yavaşça ilerliyor.

Clara'nın gecesini daha da kötüleştiren şeyse Harper. Çocuğun son on dakikadır arkasına yaslanmış halde, sarhoş ve aç gözlerle öküz gibi ona bakması Clara'yı daha da hasta ediyor.

Yer içe çökmüş gibi, midesi bir kez daha ters dönüyor.

Gitmesi lazım.

Clara ayağa kalkması için gereken enerjiyi toplamaya çalışırken, Eve arkadaşıyla konuşmak niyetiyle Toby'nin ağzından uzaklaşıyor.

"Aman Tanrım, Clara, çok solgun görünüyorsun," derken hem sarhoş hem de kaygılı. "Gidelim mi? Taksiyi bölüşebiliriz. Telefondan çağırırım."

Clara arkadaşının arkasında Harper'ı cesaretlendirmeye çalışır gibi konuşan Toby'yi görüp çocuğun neler söylediğini merak ediyor.

"Hayır, gerek yok," demeyi beceriyor Clara, davul ağırlıklı müziğin içinde. "Birazdan annemi ararım. O gelip alır."

"İstersen ben arayayım."

Toby, Eve'in gömleğini çekiştiriyor.

"Gerek yok," diyor Clara.

"Emin misin?" diye soruyor Eve, sarhoş ceylan gözleriyle.

Clara başını sallıyor. Şu anda konuşamaz. Konuşursa kusacağını biliyor. Onun yerine nefes alıp içine biraz temiz hava çekmeyi deniyor ama o da işe yaramıyor.

Derken, Eve'le Toby'nin tekrar öpüşmeye başladığı sırada, bulantı yoğunlaşarak midesini buran keskin bir acıya karışıyor.

Bu hiç normal değil.

Clara gözlerini kapıyor ve özündeki karanlığın en derinlerindeki bir yerden, ayağa kalkıp mutlu mesut dans edenlerle öpüşen çiftlerden uzaklaşmak için gerekli gücü bularak çıkarıyor.

Sinyal

Clara birkaç dakika sonra bir çit merdiveninden geçip yandaki araziye geliyor. Annesini aramak istiyor ama telefonunda sinyal olmadığı için yürümeye devam ediyor. Tam olarak yola doğru değil de –partidekilerin görüş alanında kalmak istemediğinden– fazla sezdirmeden gözden kaybolmasını sağlayabilecek tarlanın ortalarına doğru gidiyor.

Tekrar telefonunu çıkarıyor. Küçük anten simgesinin ortasındaki çizgi hâlâ orada.

Yerde uyuyan inekler var. Karanlıktaki başsız karaltılar okyanustan fırlayan balinaların sırtlarına benziyor. Ancak Clara iyice yaklaştığında ineğe dönüşüyorlar; irkilerek uyanıp deliler gibi, ağır aksak Clara'dan kaçıyorlar. Clara yürümeyi sürdürüp yolun uzağına doğru çaprazlamasına giden patikada ilerlerken, müzikle birlikte partinin gürültüsü de bir uğultuya dönüşerek uzaklaşıyor, gecenin içinde kayboluyor.

Clara kendini hiç bu kadar hasta hissetmemiş. Aslında göz enfeksiyonlarıyla, üç gün süren migren ağrılarıyla ve tekrar tekrar nükseden ishallerle geçen bir hayatta, büyük bir başarı bu. Şu an yatağına yatıp yorganın altında cenin gibi kıvrılmış, kendi başına inliyor olması gerekirdi.

Derken bedeninden kaçabilmeyi istemesine neden olan o acılı mide bulantısı yine başlıyor.

Durması lazım.

Durup kusması lazım.

Derken bir ses duyuyor. Nefes nefese kalmış birinin solumaları.

Ateş artık kilometrelerce uzakta kalmış, tarlaları birbirinden ayıran o çalılarla kaplı kaba çitlerin çok ötesindeki bir parıltı gibi.

Toprağın üzerinde zıplaya zıplaya yaklaşan iriyarı bir siluet görüyor.

"Hey," diyor siluet nefes nefese. *Çocuk* nefes nefese. "Clara."

O çocuk, Harper. Clara öyle fena ki Harper'ın onu neden takip etmiş olabileceğini merak etmek aklına bile gelmiyor. Çocuğun azgın bakışlarını unutacak ve belki de onu takip etmediğini düşünecek kadar aklı başından gitmiş vaziyette. Belki de Clara'nın unuttuğu bir şeyi vermek için gelmiştir.

"Ne var?" diyor Clara. Sırtını dikleştiriyor.

Harper iyice yaklaşıyor. Yüzünde koca bir tebessümle öylece duruyor. Fena halde sarhoş, diye düşünüyor Clara. Ama Clara sarhoş değil. Harper hödüğün ve serserinin teki ancak Clara öteden beri onun herhangi bir şeyi kendi başına akıl edip yapamayacağını düşünmüş. O anda Toby'nin aklını da ödünç alamayacağı için, endişe edecek bir şey yoktur herhalde.

"Çok hoş görünüyorsun," diyor Harper, gövdesinin dibinden kesilmiş bir ağaç gibi sallanarak.

Çocuğun genizden gelen kalın sesi Clara'nın üzerinde ağırlık yapıyor, bulantısını artırıyor.

"Hayır. Hiç de bile. Ben..."

"Belki biraz yürümek istersin dedim."

"Ne?"

"Yani, işte, yürüyüş yapmak."

Clara'nın aklı karışıyor. Toby'nin Harper'a neler söylediğini merak ediyor yine. "Yürüyorum zaten."

Harper gülümsüyor. "Çekinmene gerek yok. Benden hoşlandığını biliyorum."

Clara bununla uğraşacak durumda değil. Onu başından savmasına yarayacak nazik ve kullanışlı bahaneler cephanesi tükenmiş gibi. Onun yerine tek yapabileceği yürümeye devam etmek.

Fakat Harper bir şekilde önüne geçiyor, şakalaşıyorlarmış gibi gülümseyerek Clara'nın yolunda dikiliyor. Her an kabalaşabilecek ya da çirkinleşebilecek bir şaka bu. Clara ilerlerken, Harper geri

geri gidiyor; yalnız kalmaktan başka bir şey istemezken yolunu kesip duruyor. Ya da belki bir tek annesiyle babasının orada olmasını isterken.

Üstelik, Harper aniden tehlikeli görünmeye, içindeki kötülük yapabilme potansiyeli yüzünden okunmaya başlıyor. Biliminsanlarının onlara iyi davranmayacağını anladıkları anda, köpeklerle maymunların da böyle hissediyor olabileceğini düşünüyor Clara.

"Lütfen," demeyi beceriyor, "beni yalnız bırak."

Harper bunun üstüne, Clara onu kasten incitmeye çalışmış gibi bozuk bir tavır takınıyor. "Benden hoşlandığını biliyorum. Bırak numarayı."

Bırak numarayı.

Bu söz Clara'nın zihninde dönüp durarak anlamsız bir sese dönüşüyor. Clara dünyanın kendi ekseni etrafında dönüşünü hissedebiliyor sanki.

Odaklanmaya çalışıyor.

Tarlanın sonunda boş bir yol var.

Bishopthorpe'a giden bir yol.

Annesiyle babasına.

Evine.

Harper'dan uzağa.

Onları aramak zorunda. Mutlaka, mutlaka, mutlaka…

"Lanet olsun!"

Clara, Harper'ın spor pabuçlarına kusuyor.

"Yeniydi bunlar!" diyor Harper.

Clara ağzını silerken kendini biraz daha normal hissediyor.

"Özür dilerim," diyor. Partiden bu kadar uzakta, yola yeterince yakın değilken ne kadar savunmasız olduğunu görebiliyor artık.

Clara yenilenmiş bir enerjiyle Harper'ı geçip eğimli zeminden yola doğru yürümeyi sürdürüyor. Fakat Harper peşini bırakmıyor.

"Ama sorun değil. Affedildin."

Clara onu duymazdan gelerek annesiyle babasını aramayı deniyor ama o telaşla hata yapıp Rehber yerine Ayarlar'a giriyor.

Harper arkasından yetişiyor. "Sorun olmadığını söyledim." Sesi değişmiş. Sözcüklerini bir gülücükle süslese de, öfkeli çıkıyor.

"Hastayım. Git başımdan."

Clara "Rehber"e dokunuyor. İşte, doğru yerde olduğunu göstererek onu rahatlatan, ekranda parlayan numara orada. "Ara"ya dokunuyor.

"Ben seni iyileştiririm. Haydi ama, benden hoşlandığını biliyorum."

Clara telefonu kulağına götürüyor. Arama sesi duyuluyor. Mekanik meleme seslerinin arasında annesinin ya da babasının, ikisinden birinin telefonu açması için dua ediyor. Fakat üç dört arama sesinin ardından telefon elinden uçup gidiyor. Harper kapıvermiş. Aramayı sonlandırıyor.

İş ciddileşmiş durumda. Clara çok hasta olduğu halde şakanın ağırlaşmaya başladığını seziyor. Kendisi ufacık bir kız, Harper'sa ona istediği her şeyi yapabilecek, iki katı bir delikanlı. Annesiyle babasının beş kilometre ötede Felt'lerle samimi bir sohbet içinde akşam yemeği yediklerini düşünüyor. Beş kilometre bu kadar uzak olabilir mi?

"Ne yapıyorsun sen?"

Clara cep telefonunun Harper'ın kot pantolonunun cebinde kayboluşunu izliyor.

"Telefonunu alıyorum. Boklu Samsung'unu." Harper daha çocuk. Şişip canavara dönmüş beş yaşında bir çocuk.

"Lütfen, ver onu bana. Annemi aramam lazım."

"Gel de al."

"Ver şunu lütfen."

Harper yaklaşıyor. Clara'ya sarılıyor. Clara karşı koymaya çalışınca gücünü artırıp daha da sıkı sarılıyor. Clara çocuğun nefesindeki alkol kokusunu alıyor.

"Benden hoşlandığını biliyorum," diyor Harper. "Eve, Toby'ye senin benden hoşlandığını söylemiş."

Clara'nın kalbi tekleyerek paniğe doğru dörtnala gitmeye başlıyor. "Lütfen," diyor son bir kez.

"Yeter be, derdin ne senin? Üstüme kusan sensin. Abinden daha garipmişsin."

Harper öpmeye çalışıyor. Clara başını çeviriyor.

Bu kez Harper'ın sesi taş kadar sert. "Ne yani, sana layık değil miyim? Kendini bir şey sanma hemen."

Harper ona sarılmış, tadına bakmak istediği bedeni mıncıklarken, Clara artık bağırarak yardım istemeye başlıyor.

"İmdat!" diye bağırıyor bir kez daha, başını geldikleri yola çevirerek. Sesi ancak çok iyi anladığı bir korkuyla onu izleyen ineklere kadar ulaşabiliyor. Bu kez Harper da panikliyor. Clara çocuğun yüzünden, deli gibi gülüşünden ve gözlerindeki korkudan anlıyor bunu. Harper daha iyi bir çözüm bulamayınca, elini Clara'nın ağzına örtüyor. Clara'nın gözleri yolu tarıyor. Hiç araba yok. İn cin top oynuyor. Harper'ın eline doğru çığlık atıyor ama ancak boğuk bir inilti çıkarabiliyor. Sesini duyan Harper elini iyice bastırıp çenesini acıtıyor.

Clara'nın bacaklarına, dizlerinin arkasına bastırarak onu yere yatırıyor.

"Beni kendine layık bulmazsın, ha," derken, eliyle Clara'nın çığlıklarını bastırmayı sürdürüyor. "Görürsün şimdi." Harper bütün ağırlığını Clara'ya vererek kot pantolonunun en üstteki düğmesini açmaya çalışıyor.

Clara'nın korkusu o anda katılaşarak öfkeye dönüşüyor. Harper'ın sırtını yumruklamaya, saçını çekmeye, avuçlarını ısırmaya başlıyor.

Kanın tadını alınca daha çok ısırıyor.

"Aah! Sürtük! Aah!"

Bir şeyler değişiyor.

Clara'nın zihni açılıyor.

Birden bütün korkusu gidiyor.

Hastalığı geçiyor.

Halsizliği kalmıyor.

Bir tek kan, insan kanının o nefis tadı.

İçindeki varlığından habersiz olduğu bir susuzluk dinerken, Clara yağmurun ilk damlalarını emen bir çölün rahatlayışını deneyimliyor. Kendini bunun, bu tadın içinde kaybederken, elini aniden çeken Harper'ın çığlığını fark etmiyor. Çocuğun elinde siyah ve parlak bir şey var. Avucunun olması gereken yerde büyük, eti delip geçmiş bir yara ve sağlam kalmış çubuk çubuk kemikler. Harper katıksız bir dehşetle ona bakarken, Clara bunun nedenini sorgulamıyor. Aklında tek bir bile soru yok.

Clara vahşi, kontrolsüz bir öfkeyle fırlayıp ansızın gelen bir güçle, o tadı diri tutabilmek için Harper'ı iterek yere yapıştırıyor.

Clara'nın verdiği doğaüstü acıyla birlikte Harper'ın boğuk çığlıkları da sonunda diniyor ve geriye bir tek kanının verdiği o eşsiz, yoğun haz kalıyor. Bu haz Clara'nın içine sel gibi akarak olduğunu zannettiği o zayıf kızı boğup bambaşka birini –güçlü ve gerçek benliğini– yüzeye çekiyor.

Clara o anda bin savaşçıdan daha güçlü. Birdenbire dünya korkudan, vücudu acıdan ve hastalıktan arınıyor.

Clara bu ânın içinde kaybolmuş vaziyette öylece kalıyor. Geçmiş ve gelecekten muaf olan bu şimdiki ânın yoğunluğunu hissederek karanlık ve yıldızsız gökyüzünün rahatlığında, kendini iyice doyuruyor.

Helen telefona bakmak için ayağa kalkıyor ama daha yemek salonundan çıkmadan ses kesiliyor. *Tuhaf*, diye düşünüyor, bir şeylerin ters gittiğine dair belli belirsiz bir hisle. Tekrar misafirlerine dönüp Mark Felt'in yaz pudinginden kallavi bir parçayı ağzına kaşıkla götürdüğünü görüyor.

"Enfes olmuş, Helen. Tarifini Lorna'ya da vermelisin."

Ona taş atıldığının gayet farkında olan Lorna kocasına bir bakış atıyor. Ağzı açılıp kapandıktan sonra bir kez daha açılıyor ama bir şey demiyor.

"Açıkçası," diyor Helen diplomatik bir tavırla, "sanırım frenküzümünü biraz fazla kaçırmışım. Waitrose'dan hazır bir şey alıverseydim keşke."

Rowan'ın üst kattan aşağı süzülen müziğini, gitarlarla çalınan o kasvetli ve intihara meyilli melodiyi, Peter'la Helen'ın en son Londra'daki ilk randevularında dinledikleri o şarkıyı duyuyorlar. "Kırmızı tatlı kanının selinde boğulmak istiyorum," sözünü belli belirsiz ayırt eden Helen o gece ne kadar eğlendiğini hatırlayarak elinde olmadan gülümsüyor.

"Aslında ben de seni görmek istiyordum," diyor Lorna, Peter'a. Radyatörün üstünde keyif yapan bir kedinin sesiyle.

"Öyle mi?" diye soruyor Peter.

Lorna ona bakmayı sürdürüyor. "Profesyonel anlamda yani. Randevu falan alıp."

"Eski kafalı bir tıp doktoruyla randevu, ha?" diyor Peter bu kez. "Refleksolojiyle ilgilenen biri için fazla muhafazakâr değil mi?"

Lorna gülümsüyor. "Eh, işi sağlama almak lazım, değil mi?"

"Evet, sanırım..."

Peter sözünü bitiremeden, telefon ikinci kez çalıyor.

"Yine mi?" diyor Helen. Sandalyesini geriye itip odadan çıkıyor. Koridora çıkınca gözü telefonun yanında duran küçük saate takılıyor. On bire beş var.

Telefonu açıp kızının karşı taraftan gelen nefes seslerini duyuyor. Clara koşmuş gibi nefes nefese.

"Clara?"

Clara'nın sesini duymak için beklemek zorunda kalıyor. Kızı ilk başta tutarlı cümleler kuramıyor, konuşmayı yeniden öğrenmek zorunda kalıyor sanki.

"Clara? Ne oldu?"

Ardından sözcükler gelmeye başlıyor ve Helen bir dönemin kapandığını anlıyor.

"Kan yüzünden oldu. Kendime engel olamadım. Kan yüzünden, kan..."

Sessizlik

Rowan bütün akşamı odasında Eve'le ilgili bir şiir yazmayı deneyerek ve bir yere varamayarak geçirmiş.

Evin sessiz olduğunu fark ediyor. Annesiyle babasının ve misafirlerin kibar, yapmacık seslerini duyamıyor. Onun yerine başka bir ses geliyor.

Motor sesi, dışarıdan. Perdeyi tam minivan bahçe yolundan hızla Orchard Yolu'na çıkarken aralıyor. Tuhaf.

Annesiyle babası hiç bu kadar hızlı kullanmaz ve Rowan bir yandan arabanın çalınmış olabileceğini düşünerek –zar zor üç tane şınav çekmek için çıkardığı– üstünü tekrar giyip aşağı iniyor.

Helen minivanı sürerek kasabadan çıkarken karanlığın içindeki ağaçlar hızla gelip geçiyor. Peter'ın durumu duyar duymaz kopacağını bildiği için arabayı kendisi kullanmak istemiş ama kocası yolcu koltuğunda oturduğu halde ona söylemek için kasabadan çıkana kadar beklemeye karar vermiş. Artık kaçınılmaz olanın başlarına geldiğini söylemiş durumda ve Peter bağırıp çağırırken, o da gözlerini önündeki boş yola dikmiş yaptığı şeye odaklanmaya çalışıyor.

"Lanet olsun, Helen," diyor Peter. "Clara biliyor mu?"

"Hayır."

"O zaman ne olduğunu zannediyor?"

Helen derin bir nefes alıp hiçbir detayı atlamamaya çalışarak anlatmayı deniyor. "Çocuk ona askıntı olunca saldırıvermiş. Isırmış. Kandan söz edip duruyordu. Kanın tadından. Aklı pek başında değildi."

"Ama o sözcüğü..."

"Söylemedi."

Kocası Helen'ın beklediği ve kabullenmek zorunda olduğunu bildiği şeyi söylüyor. "Söylememiz lazım. İkisine de. Bilmek zorundalar."

"Biliyorum."

Peter kafasını sallayarak Helen'ın görmezden gelmeye çalıştığı öfkeli bir bakış atıyor. Helen dönemeci kaçırmamak için yola odaklanıyor. Fakat kulağının dibinde bağıran Peter'ın sesini duymaması mümkün değil.

"On yedi yıl oldu! Ve onlara söylememiz gerektiğini şimdi biliyorsun. Süper. *Süper.*" Peter cebinden telefonunu çıkarıp tuşlamaya

başlıyor. Sert bir nefes alıp konuşmaya hazırlandıktan sonra bir an duraksıyor. *Telesekreter.*

Sonunda, "Benim," diyerek mesaj bırakıyor. "Uzun zaman oldu, biliyorum." *Olamaz. Bunu yapıyor olamaz.* "Ama sanırım sana ihtiyacımız var. Clara'nın başı dertte ve bu işi tek başımıza halletmemiz mümkün değil." *Yaptı. Abisini aradı işte.* "Lütfen bizi ara. Bu mesajı..."

Helen telefonu almak için gözlerini yoldan, tek elini direksiyondan ayırıyor. Yoldan çıkıp ağaçlara dalmalarına ramak kalıyor.

"Ne yapıyorsun sen?" Helen "kapa" butonuna dokunuyor. "Onu asla aramayacağına söz vermiştin."

"Kimi?"

"Will'i aradın ya."

"Ortada bir ceset var, Helen. Bizim böyle bir pisliği temizlememiz artık mümkün değil."

"Ben küreği aldım," diyor Helen, ne kadar gülünç bir şey söylediğinin farkında olduğu halde. "Abine ihtiyacımız yok."

Dönemece ulaşıp yola devam ederken, bir süre konuşmuyorlar.

Will! Will'i aradı!

En zoruysa, Peter için bunun son derece mantıklı bir şey olduğunu bilmesi. Yol daralıyor ve ağaçlar daha da yakın görünüyor: Gece yarısı yapılan bir düğüne çılgın şapkalar takıp gelmiş, arabaya doğru eğilen konuklar gibi.

Ya da bir cenazeye.

"Cesedi uçurup buradan götürebilir," diyor Peter bir süre sonra. "On dakikaya burada olabilir. Bu işi çözebilir."

Helen tazelenen bir çaresizlik içinde direksiyonu daha da sıkıyor.

"Söz vermiştin," diyor bir kez daha.

"Biliyorum, verdim," diyerek başını sallıyor Peter. "Çok şey için söz verdik. Ama bu kızımız cehennemin dibindeki bir partide çocuğun tekiyle Béla Lugosi'cilik oynamadan önceydi. Zaten gitmesine neden izin verdiysen."

"Sana sordu ama duymadın bile."

Peter esas konuya dönüyor. "O hâlâ eskisi gibi. Manchester'da. Geçen Noel e-posta atmıştı."

Helen'ın içinden bir elektrik akımı geçiyor. "E-posta mı? Hiç söylemedin."

Peter, "Neden acaba?" derken, Helen yavaşlıyor. Clara'nın verdiği yol tarifine, en hafif tabiriyle, karmaşık denebilir.

"Bu yolun herhangi bir yerinde olabilir," diyor Helen.

Peter camdan bir yeri işaret ediyor. "Bak."

Helen tarlalardan birinde yanan ateşi, uzaktaki siluetleri görüyor. Artık yaklaşmış olmalılar. Şimdiye kadar başka birilerinin Clara'yı ya da çocuğu aramaya çıkmamış olması için sessizce dua ediyor Helen.

"Onu bu işe karıştırmama izin vermeyeceksen, kendim yaparım," diyor Peter. "Cesedi uçurup buradan götürürüm."

Helen bu fikirden hoşlanmıyor. "Saçmalama. Yapamazsın ki. Artık yapamazsın. On yedi yıl oldu."

"Kanını tadarsam yapabilirim. Birazcık olsa yeter."

Helen inanamayan gözlerle kocasına bakıyor.

"Ben yalnızca Clara'yı düşünüyorum," diyor Peter, gözünü yol kenarından ayırmadan. "Nasıl bir şey olduğunu hatırlarsın. Neler olacağını. Onu hapse atmazlar. Yapacakları şey..."

"Hayır," diyor Helen kararlı bir sesle. "*Hayır*. Cesedi biz alacağız. Gömeceğiz. Araziye götürüp gömeceğiz. İnsan gibi."

"İnsan gibi!" Peter âdeta gülüyor. "Tanrım!"

"Peter, güçlü olmamız lazım. Kan içersen, her şey mahvolabilir."

Peter biraz düşünüyor. "Tamam, tamam. Haklısın. Ama bu işi yapmadan önce bir şeyi bilmek istiyorum."

"Neyi?" diye soruyor Helen. Bunun gibi bir söz böyle bir gecede bile -özellikle böyle bir gecede- onu korkutabiliyor.

"Beni... sevip sevmediğini bilmek istiyorum."

Helen bunun içinde bulundukları krizle ne kadar alakasız bir soru olduğuna inanamıyor. "Peter, şimdi hiç zamanı..."

"Helen, bunu bilmem lazım."

Helen cevap vermeyi beceremiyor. Çok garip. Kolayca söylenebilen yalanların yanında söylenemeyenlerin de olması.

"Bu gece senin bu bencilce oyunlarını oynayamayacağım, Peter."

Kocası cevabını almış gibi başını sallayarak bir nefes alıyor. Derken ileride bir şey, bir insan görülüyor. Çalıların içine çömelmiş biri.

"İşte o."

Clara onu görmeleri için kalkarken, her şey somutlaşıyor. Evden çıkarken giydiği temiz giysiler kan içinde. Kazağıyla fitilli kadife montu kandan parıl parıl ve yüzüyle gözlüğü kanla kaplı. Farların ışığına karşı elini gözlerine siper ediyor.

"Aman Tanrım, Clara," diyor Helen.

"Helen, farlar. Kızı kör edeceksin."

Helen farları kapayıp arabayı kenara çekerken, kızları olduğu yerde kalıp yavaşça kollarını indiriyor. Helen hemen minivandan inip karanlık tarlaya ve orada serilmiş yattığını göremediği cesede doğru bakıyor. Hava artık iyice soğumuş. Denizden ve boş tarlalardan, hiçbir şeye takılmadan eserek onlara kadar gelen nemli bir rüzgâr var. Clara'nın çılgınca uçuşan saçları yüzünü bebek suratı gibi yusyuvarlacık ortaya çıkarıyor.

Onun hayatını mahvettim, diye düşünüyor Helen, kızının kanlı yüzünü kandan daha da korkutucu gösteren o uyuşuk ifadeyi fark ederek. *Bütün aileyi mahvettim.*

Çocuk yerde, Peter'ın önünde. Öyle bir vaziyetteyken ancak ölmüş olabilir. Kolları teslim olur gibi başının üzerine kalkmış. Clara çocuğun boğazını, göğsünü hatta karnının bir kısmını parçalamış. Eti siyaha yakın bir renkte parlıyor ama çeşitli organların bulunduğu yerlerde farklı tonlar alan bir siyahlık bu. Kalınbağırsakları kaçışan yılanbalıkları misali dışarı saçılmış.

Eski günlerde, en çılgın âlemlerden sonra bile, birinin vücudunu bu şekilde bıraktıkları vaki değil. Fakat inkâr edemez: Peter çok da sarsılmış görünmüyor. Clara'nın bir kez başladıktan sonra kendini durduramayacağını ve gerçek doğasını ondan gizleyerek buna kendilerinin yol açtığını biliyor. Ama onca kanı görmek onu da heyecanlandırıyor, üzerinde o bildik hipnotize edici etkiyi yaratıyor.

Güzelim, leziz kan…

Peter kendini toplayıp ne yaptığını hatırlamaya çalışıyor. Helen'ın dediğini yapıp cesedi arabaya taşıması lazım. Evet, yapması gereken bu. Yere çömelip kollarını çocuğun sırtıyla bacaklarının altından geçirerek cesedi kaldırmayı deniyor. İmkânsız. Bu aralar çok güçsüz. Çocuk şimdiden koskoca adam olmuş. Üstelik güçlü kuvvetli, ragbi oynayan bir adam.

Bu iş için en az iki adam lazım. Peter, Helen'a doğru bakıyor. Karısı Clara'yı battaniyeye sarıp kızlarına sımsıkı sarılmış. Clara'nın kolları aşağı düşmüş, hareketsiz.

Hayır, tek başına yapacak. Tek yapacağı, çocuğu yerde sürükleyip izleri silmek. Zaten hava tahminine göre yağmur yağacak. Yeterince yağarsa, izler kendiliğinden kapanır. Peki ya DNA'sı? Seksenli

yıllarda olsa, bunu dert etmezlerdi. O konunun nasıl halledileceğini Will bilir. Helen, Will konusunda neden böyle garip davranıyor ki? Derdi ne?

Peter cesedi ayak bileklerinden tutup çekmeye başlıyor. Çok zor, çok zaman alacak.

Soluklanmak için durup ellerindeki kana bakıyor. Şu an düşündüğü şeyi bir daha asla düşünmemek için Helen'a söz vermiş. Parlayan kan siyahtan mora dönüyor. Uzaktaki çalı çitin ardından geçen bir arabanın farları göz kırpıyor. Arabayı süren kişi bir şey arar gibi ağır ağır ilerliyor.

"Peter!" diye haykırıyor Helen. "Biri geliyor!"

Peter karısının Clara'yı arabaya sokup tekrar ona seslendiğini duyuyor. "Peter! Bırak cesedi!"

Çocuğun cesedi şimdi yola daha yakın ve sis lambasına benzeyen şeyin parıltısında kolayca görülebilir. Peter sırtına saplanan ağrılara rağmen bütün gücünü kullanıp can havliyle cesede asılıyor. Hiç umut yok. Dakika değil, saniyeler var.

"Hayır," diyor.

Helen yanına gelmeden önce bir kez daha ellerindeki kana bakıyor.

"Sen Clara'yı eve götür. Bunu ben hallederim. Halledebilirim."

"Olmaz, Peter..."

"Eve gidin. Gidin. Tanrı aşkına, Helen, git haydi!"

Helen başını bile sallamıyor. Arabaya binip sürmeye başlıyor.

Peter yaklaşan sis lambalarını izleyerek ellerini yalayıp on yedi yıldır ağzına sürmediği şeyin tadını alıyor. Olması gereken oluyor. İçinden yükselen güç o ufak tefek ağrılarla sızıların hepsini alıyor. Peter kendinin en saf haline dönüşürken dişlerle kemiklerin çabucak, pürüzsüz bir değişim geçirdiğini hissediyor. Aynı rahatsız kostümün içinde yıllar boyu tıkılı kaldıktan sonra soyunmaya benzeyen, müthiş bir rahatlama hissi.

Araba yaklaşmaya devam ediyor.

Peter avuçlarını çocuğun hâlâ kanayan boğazına tutup o yoğun, lezzetli şeyi yalıyor. Sonra da ağırlığını pek hissetmeden cesedi de alıp havaya, karanlık tarlaların üzerine yükseliyor.

Gitgide hızlanıyor.

Bundan zevk almamaya, yapması gereken işe odaklanmaya çalışıyor. Yönünü yalnızca düşünceleriyle tayin ederek uçmayı sürdürüyor.

Kan tadının yaptığı şey budur. Düşünceyle eylem arasındaki boşluk ortadan kalkar. Düşündüğün şey olur. Vücudun havayı hızla yarıp geçer, sen aşağıdaki sıkıcı kasabalara ve pazarların kurulduğu –o anda öbek öbek ışıklı hoş görüntülere dönüşmüş– kasabalara bakarak yeryüzünün üzerinden Kuzey Denizi'ne doğru giderken, içinde yaşanmamış tek bir an bile yoktur.

Peter artık şimdi, burada, bu hissin onu ele geçirmesine izin verebilir.

İşte olabileceklerden korkmadan, geçmiş ve gelecekten muaf, bir tek havada hızla gittiğinin ve ağzındaki kan tadının farkında, canlı ve ânın içinde olmanın, onu dipdiri yapan heyecanı.

Peter denizin üstünde kilometrelerce gittikten sonra karaltı halinde tek geminin bile görünmediği bir yerde bıraktığı cesedin suya düşüşünü havada daireler çizerek izliyor. Ardından bir kez daha ellerini yalıyor. Resmen gözlerini kapayıp parmaklarını yalayarak o tadın keyfini çıkarıyor.

İşte haz!

İşte hayat!

Havadayken, bir an için, bu şekilde devam edebileceği geçiyor aklından. Norveç'e gidebilir. Bergen hâlâ vampirlerin müdavimi olduğu bir yerdir belki. Ya da işleri sıkı tutmayan bir yere. Belki Hollanda'ya. Tataryaylı gizli birimlerin olmadığı bir yere. Kaçıp bütün açlıklarını gidererek tek başına yaşayabilir. Özgür ve yalnız olmak. Ona en uygun yaşam tarzı bu değil mi?

Peter gözlerini kapayıp Clara'yı yol kenarındaki haliyle görüyor. Kızının öyle perişan ve çaresiz, başından beri ondan gizlediği

gerçeği bilmek isteyen bir hali var ki. Ama belki de Peter öyle görmek istemiştir.

Hayır.

İçinde başka birinin kanı dolaşırken bile yirmili yaşlarının kara deliğinde bıraktığı halinden çok farklı biri artık. Abisi gibi değil o. Olabileceğini de sanmıyor.

Artık olmaz.

Soğuk havanın içinde bir kavis çizerken okyanusa, ayı kırık dökük yansıtan o muazzam çelik levhaya hayran kalıyor.

Hayır, ben iyi biriyim, diyor içinden, ağırlaşmış vicdanıyla birlikte oradan kopup eve doğru giderken.

Helen minivanı sürerken sürekli, uyuşmuş vaziyette yolcu koltuğunda oturan kızını kontrol ediyor.

Hep böyle bir şey olmasından korkmuş. Benzeri senaryoları düşünerek kimbilir kaç kez kendine işkence etmiş. Fakat şimdi cidden olunca, hiç de gerçekmiş gibi gelmiyor.

"Hatanın sende olmadığını bilmeni istiyorum," diyor. Aynadan o arabanın hâlâ orada olduğunu, sis lambalarının parladığını görüyor. "Yani bu şey yüzünden oldu, Clara. Bu rahatsızlıktan. Hepimizde olan bir şey ama… yıllardır… *âtıl* durumdaydı. Hayatın boyunca. Rowan'ınki de. Babanla ben, ikimiz de bunu bilmenizi istemedik. Bilmezseniz, yani hani… çevrenin etkisi yaratılışa baskın çıkar, dedik, öyle düşündük…"

Sönmeye yüz tutmuş ateşin etrafında hâlâ dans edenlerin olduğu arazinin oradan geçiyorlar. Helen konuşmaya, izah etmeye devam etmenin, kızını boşlukta bırakmamanın kendi görevi olduğunu biliyor. Sessizliğin üzerinden geçen köprüler. Gerçeğin üzerine örtülen perdeler. Ama içi paramparça.

"… ama bu şey… çok güçlü… köpekbalığı kadar güçlü. Deniz ne kadar durgun olursa olsun, hep var olan bir şey. Orada. Yüzeyin hemen altında. Her an…"

Dikiz aynasındaki sis lambaları durarak kapanıyor. Artık takip edilmediğini bilmek, Helen'ı biraz da olsa rahatlatıyor.

"Fakat bilmen gerekir ki," diyor sesinin kontrolünü yeniden ele geçirerek, "hiç sorun değil. Sorun değil çünkü biz de güçlüyüz, canım, bunu da atlatıp normale döneceğiz, sana söz veriyorum. Bu..."

Helen kızının yüzündeki, ağzından, burnundan ve çenesinden çizgi çizgi akmış kanın kurumaya başladığını görüyor.

Kamuflaj gibi.

Ne kadar kan içti ki?

Helen bunu düşünürken büyük bir acı hissediyor. Katedral inşa eder gibi özenle kurduğu bir şeyin çökeceğini, sevdiği herkesin ve her şeyin onun altında kalacağını bilmenin acısını.

"Neyim ben?" diyor Clara.

Katlanılmaz bir şey. Helen buna nasıl cevap vereceğini bilemeden gözlerini siliyor. Sonunda o sözcükleri buluyor. "Başından beri neysen osun. Sen sensin. *Clara*. Ve..."

Aklına öylesine bir anı geliveriyor. Kızı bir yaşındayken, gördüğü rüyadan huzursuz olmuşken, sırtını okşayarak onu uyutmaya çalışması. Onu sakinleştirmek için "Fış fış kayıkçı"yı bin kez falan söyleyişi.

O ânı yeniden yaşamayı, doğru ninniyi bulabilmeyi diliyor.

"Çok üzgünüm, canım," diyor, karaltı halindeki ağaçlar hızla gelip geçerken, "ama her şey yoluna girecek. Kesinlikle. Söz veriyorum. Her şey güzel olacak."

Adım Will Radley

Bir kadın Manchester'daki bir süpermarketin otoparkında, tarifsiz bir arzuyla Peter'ın abisinin gözlerine bakıyor. Ne yaptığından haberi bile yok. Saat kimbilir kaç olmuş ve onunla, insanı kendinden alan bu büyüleyici, müthiş adamla birlikte otoparkta işte. Adam günün son müşterisi olarak, sepetinde yalnızca diş ipi ve ıslak mendille kasasına gelmiş.

"Selam, Julie," demiş yaka kartına bakarak.

Aslına bakılırsa miadını doldurmuş bir grupta çalan ve eski püskü bir yağmurluk giymenin hâlâ geçer akçe bir tarz olduğunu zanneden pejmürde rockçılar gibi, gayet kötü görünüyormuş. Adamın ondan büyük olduğu kesinmiş ama yaşını tahmin etmek imkânsızmış.

Buna rağmen adamı ilk görüşünde içinde bir şeylerin uyandığını hissetmiş kadın. Mesaiye başlarken içine bile isteye girdiği –ürünleri kasadan geçirdiği ve fişleri çekip çekip aldığı zaman boyunca süren– o yarı koma halinden bir anda çıkmış ve her nasılsa kendini capcanlı hissetmeye başlamış.

Romantizme eğilimli olanların inandığı bütün o klişeler yaşanmış: Kalp atışları hızlanmış, kanın başına hücum edişiyle birlikte sersemlemiş, karnında ansızın hafif bir sıcaklık hissetmiş.

Bir şey hakkında konuşarak cilveleşmişler ama şimdi otoparktayen, ne konuştuklarını pek hatırlayamıyor. Dudağındaki piercingi ıi? Evet. Adam piercingini sevmiş ama siyaha boyalı saçlarındaki ıor çizgilerin üstüne bir de dudak piercingi takıp yüzünü beyazlaşırmanın pek de iyi bir fikir olmadığını söylemiş.

"Abartıyı bir tık azaltırsan, gotik tarz sana cidden yakışabilir."

Erkek arkadaşı Trevor böyle boktan bir şey söylese derhal cevabını alır ama hiç tanımadığı bu adamın karşısında Julie'nin gıkı çıkmamış. Hatta onunla on dakika sonra dışarıdaki bankta buluşmayı kabul edip o gün için paydos ettiklerinde birlikte çalıştığı gıybetçiler tarafından görülmeyi bile göze almış.

Konuşmuşlar. Arabalar birbiri ardına çekip giderken o bankta öylece oturmuşlar. Ona birkaç dakika gibi gelmiş ama bir saati bayağı bir geçmiş olmalı. Şimdiyse adam bir şey demeden kalkıp ona da kalkmasını işaret ediyor ve asfaltın üstünde öylesine yürüyorlar. Derken Julie durup otoparkta kalan birkaç araçtan birine, külüstür bir VW karavan minibüse yaslanırken buluyor kendini.

Trevor'ın yanına gitmesi lazım. Erkek arkadaşı nerede kaldığını merak edecek. Ama belki de etmez. Belki yalnızca *World of Warcraft* oynuyor ve onu aklına bile getirmiyordur. Zaten çok da fark etmiyor. O sesi duymaktan vazgeçemiyor. O dolgun, özgüvenli, şeytani sesi. "Benden hoşlandın mı yani?" diye soruyor adama.

"Beni acıktırıyorsun, sorduğun buysa."

"Beni akşam yemeğine götürmelisin. Yani eğer acıktıysan."

Adam arsızca gülümsüyor. "Bence bana gitmeliyiz."

Koyu renk gözler onu incelerken, soğuğu, Trevor'ı, otoparklarda yabancılarla konuşurken hatırlanması gereken her şeyi unutuyor kadın. "Tamam. Nerede oturuyorsun?"

"Yaslandığın yerde," diyor adam.

Julie buna gülüyor ve gülmeyi sürdürüyor. "Pe-*kii*," diyerek pat pat minibüse vuruyor. İşten sonra böyle maceralar yaşamaya alışkın değil.

"Pe-*kii*," diyor adam da.

Julie adamı öpme isteğini bastırmaya çalışıyor. Gözlerini kapayıp Trevor'ı görmeyi deniyor ama göremiyor. "Erkek arkadaşım olduğunu söylemem gerekir herhalde."

Adam bu habere sevinmiş gibi görünüyor. "Akşam yemeğine onu da davet etmeliydim." Julie ona uzanan eli tutuyor.

Adamın cep telefonu çalmaya başlıyor. Kadın çalan melodiyi biliyor: "Sympathy for the Devil."*

Adam telefona bakmıyor. Bilakis minibüsün öbür tarafına geçip kapıyı kaydırarak açıyor. İçeride giysiler, yıpranmış kitaplar ve eski kasetlerden tam bir karmaşa var. Çarşafsız bir yatağın yanında duran boş ve dolu kırmızı şarap şişeleri çarpıyor kadının gözüne.

Julie adama bakıyor ve o âna dek hiç kimseyi bu kadar çekici bulmadığını fark ediyor.

Adam girmesini işaret ediyor. "Kaleme hoş geldiniz."

"Kimsin sen?" diye soruyor Julie.

"Adım Will Radley, onu soruyorsan."

Julie sorduğu şeyin bu olduğundan emin değil ama yine de başını sallayıp dizlerinin üzerinde minibüse giriyor.

Will kadının bu kadar uğraşmaya değip değmeyeceğini düşünüyor. Hazzın, istenen şeylerin kolayca bulunup elde edilmesinin bile sonunda rutine dönüşerek sorun yarattığının farkında. Rutinin kötü yanıysa, her zaman olduğu gibi, herkeste –kan cahilleriyle tövbekârlarda da– aynı can sıkıntısına yol açması.

Kadın şişeye bakıyor. Baştan çıkarıp kolayca buraya getirdiği, arada bir yudum yudum tadına baktığı kadının –Isobel Child'ın, tanıdığı en leziz ikinci vampirin– lezzetinin yanına bile yaklaşamayacak, Julie denen bu kız. Ama bu gece ne Isobel'e tahammülü var ne de ona nasıl yaşaması gerektiğini söyleyip duran polis-fobiklere.

"Peki ne iş yaparsın?" diye soruyor Julie.

"Öğretim üyesiyim," diyor Will. "Yani öyleydim. Benim öğrettiklerimi *öğrenmek isteyen* kalmadı artık."

Julie bir sigara yakıp filtreyi somurarak dumanı içine çekerken, aklı hâlâ şişede. "Ne içiyorsun?"

"Vampir kanı."

Julie bunu çok komik buluyor. Kahkaha atarken başı geriye yatınca, Will kızın boynunu olduğu gibi görüyor. Beyaz tenle buluşan

---

* Şeytanı Anlamak. (*ç.n.*)

daha da beyaz bir makyaj. Will'in ilk tercihi. Gırtlağının yanında küçük, düz bir ben var. Çenesinin altında turkuaz çizgi halinde görünen bir damar. Will nefesini burnundan çekip Julie'nin, kızın içinde akan o nikotin yüklü, yetersiz beslenmiş Rhesus-negatif ırmaklarının kokusunu alır gibi oluyor.

"Vampir kanı!" Julie'nin başı tekrar öne geliyor. "Komiksin!"

"İstersen şurup, nektar, yaşam suyu da diyebiliriz. Ama biliyor musun? Prensip olarak, örtmecelerden pek hoşlanmam."

"Peki," diyor Julie gülmeyi sürdürerek, "neden vampir kanı içiyorsun?"

"Güçlerimi daha da artırıyor."

Julie bu sohbetten keyif alıyor. Rol yapmalı seks. "Öyleyse, haydi bakalım. Güçlerini benim üstümde de kullan, Bay Drakula."

Will içmeyi bırakıp mantarı geri takıyor ve şişeyi yerine koyuyor. "Kont Orlok'u tercih ederim ama Drakula da fena değildir."

Julie ürkmüş gibi yapıyor. "Beni ısıracak mısın yani?"

Will duraksıyor. "Yerinde olsam ne istediğime dikkat ederdim, Julie."

Julie daha da yaklaşıp Will'in üstüne çömelerek alnından ağzına kadar uzanan öpücükler konduruyor.

Will geri çekilip yüzünü kızın boynuna gömerek az sonra tadına bakacağı şeyin kokusunu bir kez daha içine çekerken, Julie'nin kullandığı ucuz parfümün kokusunu almamaya çalışıyor.

"Haydi," diyor Julie, bunun son isteği olduğundan habersiz. "*Isır beni.*"

Will işini bitirdikten sonra kan içinde kalmış üniformasıyla öylece yatan Julie'ye bakarken, içinde bir boşluk hissediyor. İkinci sınıf işlerinden birine bakan bir ressam gibi.

Telefonuna bakıp hayatında aldığı ilk sesli mesajı dinliyor.

Kardeşinin sesi.

Peter ondan yardım istiyor.

Peter!

Küçük Petey!

Yardımına ihtiyaçları var çünkü anladığı kadarıyla, Clara biraz yaramazlık yapmış.

Clara kızları, diye hatırlatıyor kendine, *Rowan'ın kardeşi.*

Derken mesaj yarıda kesiliyor. Elektronik bir ses geliyor. Ardından her zamanki gibi, ölü bir kız ve kanla dolu şişeler, anılarla dolu küçük ayakkabı kutusuyla birlikte, minibüsün içinde tek başına oturup kalıyor.

Arama kayıtlarından numarayı bulup arıyor ama kardeşine ulaşamıyor. Peter telefonunu kapamış.

Meraktan öleceğim.

Julie'nin üzerinden emekleyerek geçerken parmağının ucuyla boynundan biraz daha kan alıp tatmak, Will'in aklına bile gelmiyor. Ayakkabı kutusu şoför koltuğuyla eski uyku tulumunun içinde sakladığı en kıymetli kan şişesinin arasında.

"Petey, Petey, Petey," diyerek gayet iyi bildiği mektuplarla fotoğrafları değil, kapağın arkasında yazılı numarayı görmek için kutunun lastik bandını açıyor Will: O numarayı Sibirya'da partiledikten sonra eve dönmeden önce uğrayıp geçen Noel'i Sheridan Cemiyeti'nin Ukrayna şubesinden bazı üyelerle birlikte geçirdiği Lviv'deki bir internet kafede, Peter'ın e-postasında görüp bir makbuzun üstüne yazmış.

Not aldığı tek sabit hat numarası.

Will numarayı tuşluyor. Bekliyor.

Rowan aşağı indiğinde hem salonda kimsenin kalmadığını hem de annesiyle babasının sofrayı toplamadıklarını görüyor. Yaz pudingi bile dışarıda kalmış.

Pudingin ortasından yayılan yoğun, koyu kırmızı meyve suyuna bakan Rowan acıktığına karar verip kendine de bir kâse puding alıyor. Sonra da salona gidip televizyonun karşısında yiyor. En sevdiği programı, *Newsnight Review*'u izliyor. Entelektüel insanların koltuklara oturup oyunları, kitapları, sanat sergilerini tartışmaları onu rahatlatan bir şey ve bu gece de aynı hissi yaşıyor. Konuklar *Hırçın Kız*'ın yeni bir sadomazo uyarlamasını tartışırlarken, Rowan öylece oturup pudingini yiyor. Pudingi bittiğinde, her zamanki gibi, hâlâ aç olduğunu fark ediyor. Fakat bir yandan annesiyle babasını merak ederek oturmaya devam ediyor. *Herhalde Clara arayıp onu almalarını istemiştir. Ama gittiklerini ona neden söylemediler ki?*

Ünlü entelektüeller *Son Serçe de Şarkısını Söylediğinde*'nin ödüllü yazarı Alistair Hobart'ın *Ağaçların Sonsuz Yalnızlığı* diye bir kitabına geçiyor.

Rowan'ın hayatta gizli bir hedefi var. Bir roman yazmak istiyor. Bazı fikirleri var ama yazıya geçmiyorlar.

Sorun, bütün fikirlerinin biraz kasvetli olması. Hepsi de intiharla, kıyametle ya da –gitgide daha da sıklaşarak– bir şekilde yamyamlıkla ilintili. Genelde iki yüzyıl öncesinde geçiyorlar ama gelecekte geçen bir fikri de var. Dünyanın sonunun yaklaşmasıyla ilgili; en olumlu fikri bu. Dünyaya yaklaşan bir kuyrukluyıldız var ve yıldızı durdurmak adına gerçekleştirilen birçok devletlerarası girişimin başarısızlığa uğramasının ardından insanlar yüz gün kadar sonra

ölecekleri gerçeğini kabullenmek zorunda kalıyorlar. Tek kurtuluş şansı küresel, dev bir çekilişe katılmak ve kendi kendine yetebilen bir toplumun kurulacağı uzay istasyonuna gitmeye hak kazanan beş yüz şanslı kişiden biri olmak. Rowan bu istasyonu Venüs'ün yörüngesinde dönen bir çeşit sera gibi hayal ediyor. Derken biletine piyango vuran, cildinde alerjik döküntüler olan on yedi yaşındaki bir çocuk, sevdiği kızla Dünya'da yedi gün daha geçirebilmek için hakkından vazgeçiyor. Çocuğun adı Ewan olacak. Kızınki Eva.

Rowan romanın ilk cümlesini bile yazmış değil. Romancı falan olmayacağını içten içe biliyor. Ya reklam alanı satacak ya da, şansı yaver giderse, bir galeride çalışacak veya metin yazarı falan olacak. İş görüşmelerinde ne kadar kötü olduğu göz önüne alınırsa, bunlar bile uzak ihtimaller. Son işi –cumartesi öğleden sonraları Thirsk'teki Willow Hotel'de çatal bıçak servisi yapma işi– için yaptığı görüşme neredeyse nefesini tıkayacak kadar büyük bir felaketle sonuçlanmış. Başka başvuru olmadığı halde Bayan Hodge-Simmons onu işe almakta isteksiz davranmış ve Rowan'ın gelinle damadın oturduğu masaya servis yaparken uyuyakalıp bilinçsiz vaziyette damadın annesinin eteğine et suyunu dökmesiyle birlikte şüphelerinde haklı da çıkmış.

Rowan, Alistair Hobalt'ın yerinde olabilmeyi dileyerek kolunu kaşıyor; ulusal televizyonda kitabı tartışılsaydı, Eve mutlaka onu severdi. Sonra, Kirsty Wark konuyu toparlarken, telefon çalıyor. Ahizelerden biri yerinden alınıp divanın yanındaki sehpaya bırakılmış. Rowan telefonu açıyor.

"Alo?" Karşıdaki kişinin nefes alıp verişini duyuyor. "Alo? Kimsiniz? Alo?"

Arayan her kimse, konuşmaktan vazgeçmiş.

"Alo?" Rowan bir klik sesi duyuyor. Belki de "cık" sesi gibi bir şey ve ardından bir iç çekiş. "Alo?"

Bir tek o meşum tınlama, arama sesi.

Derken arabanın bahçe yoluna girdiğini duyuyor.

Kalamin Losyonu

Eve onlara yaklaşan bir adam görüyor. Adamın kendi babası olduğunu ancak ona adıyla seslendiğinde anlıyor. Yaşadığı utanç, üzerinde ezici bir etki yaratıyor ve babası yaklaşırken, Eve küçüldükçe küçülüyor.

Babasını Toby de görmüş. "Kim bu? Yoksa..."

"Babam."

"Ne yapıyor öyle?"

"Bilmiyorum," diyor Eve, babasının ne yaptığını gayet iyi bildiği halde. Eve'in sosyal hayatını mahvetmekle meşgul. Eve hasarı en aza indirgeme çabasıyla ayağa kalkıyor.

Özür dilercesine gülümseyerek Toby'ye bakıyor. "Üzgünüm," diyor çimenlerin üstünde geri geri yürüyerek. "Gitmem lazım."

Jared kızının vücudunu örtmekten çok sergilemeye yarayan bluza bakıyor. Ailece gittikleri bir tatilde bir öbek ısırganın içine düştüğünde kalamin losyonu sürdüğü vücudu.

Arabanın içi leş gibi parfüm ve alkol kokuyor. Başka anne babaların buna ergenlikte yapılacak normal bir şey gözüyle bakacağını biliyor ama Jared'ın bildiği şeyi onlar bilmiyor: Efsaneyle gerçek arasındaki çizginin güvenilmez insanlar tarafından çizildiğini.

"İçki kokuyorsun," derken, sesi istediğinden daha öfkeli çıkıyor.

"Ben on yedi yaşındayım, baba. Cuma gecesi. Biraz özgürlüğümü yaşamaya hakkım var."

Jared sakinleşmeye çalışıyor. Eve'in geçmişi düşünmesini istiyor. Ona geçmişi düşündürebilirse, orada çapalanıp kalır, güvende olur.

"Eve, hatırlıyor musun, seninle bir gün..."

"Bunu yaptığına inanamıyorum," diyor Eve. "Çok aşağılayıcı. Tam... *ortaçağdan* kalma. Rapunzel'mişim falan gibi davranıyorsun."

"On bir demiştin, Eve."

Eve saatine bakıyor. "Aman Tanrım, yarım saat gecikmişim alt tarafı." Babasının evden on biri on geçe çıkmış olması gerektiğini anlıyor.

"Seni orada öyle, sana şey gibi davranan o çocukla birlikte..." Jared başını iki yana sallıyor.

Eve hızla gelip geçen çalı çitlere bakarak dünyaya başka bir şey, uçup kaçabilecek ve kafasının içindeki şeyleri düşünmek zorunda kalmayacak küçük bir ardıç ya da sığırcık olarak gelmiş olmayı diliyor.

"O çocuk Toby Felt'ti," diyor babasına. "Mark Felt'in oğlu. Onunla konuşacak. Kira hakkında. Ona işe girdiğini ve gelecek ay çift kira verebileceğini söyledim; o da babasına söyleyecek ve her şey yoluna girecek işte."

Jared buna dayanamayacak. Bu kadarı çok fazla. "Öyle mi, peki bu iyiliği neden yapacakmış? Ha?"

"*Ne?*"

"Sırf evsahibi anlayış göstersin diye kızımın cuma geceleri boş arazilerde fahişelik yapmasına izin veremem."

Bu söz Eve'i delirtiyor. "Fahişelik falan yapmadım. Tanrım! Arkadaşımla da konuşamayacak mıyım?"

"Hayır, Eve, konuşmayacaksın."

"Konuşmayınca ne olacak? Kalacak yerimiz olmayacak, yine taşınmak ve bu sefaleti yaşamak zorunda kalacağız, öyle mi? Şimdiden kendimize boktan bir pansiyon bulmaya ne dersin? Ya da rahat bir otobüs durağı bulup orada uyuruz. Çünkü eğer kendine gelmez ve aklında dönüp duran saçmalıkları düşünmekten vazgeçmezsen, sırf karnımızı doyurmak için *fahişelik yapmak* zorunda kalacağım."

Eve bunları söyler söylemez pişman oluyor. Babası ağlamaklı.

Derken Eve bir an için daha demin onu arkadaşlarının önünde utandıran adamı göremiyor. Onun yerine kendi yaşadığı acıları yaşayan adamı görüyor ve bu yüzden susarak o adamın direksiyondaki ellerine, parmağından asla çıkarmayacağı alyansın bitmez tükenmez hüznüne bakakalıyor.

Annesi alt kattaki duşta Clara'yla ilgilenirken, Rowan kurutucuya dayanmış duruyor.

"Hiçbir şey anlamadım," diyor kapıya doğru.

Olayı hafife alıyor. Annesinin üstü başı kana benzer bir şeyle kaplı olan kardeşiyle birlikte geri gelmesinin üstünden çok da zaman geçmemiş. Clara gerçekten yeni doğmuş bir bebek gibi tamamen o şeyle kaplı ve tanınmayacak haldeymiş. Hissiz görünüyor ve boş boş bakıyormuş. Âdeta hipnotize olmuş.

"Lütfen, Rowan," diyor annesi duşu açarken, "birazdan konuşalım. Baban gelince."

"O nerede ki?"

Rowan onu duymazdan gelen annesinin kanlar içindeki kardeşiyle konuştuğunu duyuyor. "Hâlâ biraz soğuk. Tamam, ısınıyor. Şimdi girebilirsin."

Rowan tekrar deniyor. "Babam nerede?"

"Birazdan gelir. Onun… bir işi halletmesi gerekti."

"İş mi halledecek? Neyiz biz, Sicilya mafyası mı?"

"Lütfen, Rowan, sonra."

Annesinin sesi üzgün gelse de, Rowan sormadan duramıyor.

"O kanlar nereden çıktı?" diye soruyor. "Clara'ya ne oldu, neler oluyor? Anne, neden hiç konuşmuyor? Bu yüzden mi garip telefonlar geliyor?"

Son söylediği işe yarıyor. Annesi duşun kapısını açıp dosdoğru Rowan'ın gözlerine bakıyor.

"Ne telefonu?" diye soruyor Helen.

Rowan başını sallıyor. "Biri aradı. Aradı ama konuşmadı. Siz gelmeden hemen önce." Annesinin yüzüne yayılan kaygıyı görüyor.

"Hayır," diyor Helen. "Tanrım. Olamaz."

"Anne, neler oluyor?"

Rowan kardeşinin duşa girdiğini duyuyor.

"Sen ateşi yak," diyor annesi.

Rowan saatine bakıyor. Gece yarısını on geçmiş ama annesi gayet ciddi.

"Lütfen, dışardan biraz kömür getir de ateşi yakıver."

Helen oğlunun söyleneni yapmasını beklerken, kafasında her şeyi bir yere oturtacak zamanı bulamayışına, kömürlüğün daha da uzakta olmamasına hayıflanıyor. Numarayı almak için telefona gidiyor. Arayanın o olduğunu zaten biliyor. O soğuk, robotik sesin verdiği numarayı bilmese de, ararken Will'in sesini duyacağından emin.

Rakamları tuşlarken panikten başı zonkluyor.

Telefon açılıyor.

"Will?" diyor Helen.

Evet, o. Hem genç hem de çok yaşlı çıkan sesi her zaman olduğu kadar gerçek.

"Vay canına, bunu kimbilir kaç kez hayal ettim..."

Bir bakıma, bütün gecenin en zor ânı sayılır bu. Helen onun varlığını düşünmemek, onunla konuşma, tok sesinin içindeki gizli susuzluğu giderdiğini ve ruhunda bir ırmak gibi aktığını hissetme isteğini bastırmak için öyle uzun bir mücadele vermiş ki.

"Sakın gelme," diye fısıldıyor telaşla. "Will, bu çok önemli. *Sakın buraya gelme.*"

Rowan artık kömür kovasını doldurup eve doğru yürümeye başlamıştır.

"Normalde biraz farklı oluyor," diyor Will. "Hayallerim."

Helen onu ikna etmesi, bunu engellemesi gerektiğini biliyor. "Sana ihtiyacımız yok. Her şey halloldu."

Will'in kahkahası hatta cızırtı yapıyor.

Helen her an yere devrilebilir. Koridordaki, kendi yaptığı resimlerden birine bakıyor. Suluboya bir elma resmi. Bulanık görünen elmayı tekrar odağına getirmekte zorlanıyor.

"Harikayım, sağ ol, Hel. Sen nasılsın?" Will bir es veriyor. "Paris'i düşünüyor musun hiç?"

"Bizden uzak durman daha iyi."

Duş sesi kesiliyor. Clara çıkacak herhalde. Bir ses daha var. Arka kapı. Rowan.

Ama o şeytani ses hâlâ kulağında. "Evet, aynı şekilde, ben de seni özledim. On yedi yıl, yalnız geçirmek için uzun bir zaman."

Helen'ın gözleri sımsıkı kapalı. Will nelere kadir olduğunu gayet iyi biliyor. İpin ucunu şöyle bir çekip bütün çorabı bir anda sökebileceğini biliyor. "Lütfen," diyor.

Will susuyor.

Helen gözlerini açtığında, Rowan dolu kömür kovasıyla birlikte gelmiş. Bir telefona, bir ona, korkulu bir dua gibi görünen yüzüne bakıyor.

"O geldi, değil mi?" diyor Will.

Helen, "Benim gitmem lazım," diyerek kırmızı butona basıyor.

Rowan biraz şüpheli, biraz şaşkın görünüyor. Helen onun karşısında kendini çıplak hissediyor.

"Gidip ateşi yakabilir misin?"

Helen bir tek bunu demeyi becerebiliyor. Ama oğlu hiç hareket etmeden ve bir şey demeden, uzun saniyeler boyunca öylece duruyor.

"Lütfen," diyor Helen.

Rowan bir şeyi anlamış gibi başını sallayarak dönüp gidiyor.

Bir Çeşit Açlık

Gece panik hızıyla ilerliyor.

Peter geliyor.

Kendi giysileriyle birlikte Clara'nınkileri de gürleyen ateşe atıyor.

Rowan'a gerçeği söylüyorlar. Daha doğrusu birazını anlatıyorlar ama o kadarına bile inanmakta zorlanıyor.

"Harper'ı mı öldürdü? Sen Stuart Harper'ı mı *öldürdün? Dişlerinle*?"

"Evet," diyor Peter, "öyle oldu."

"Durumun çok garip göründüğünü biliyorum," diye ekliyor Helen.

Rowan inanamayan bir tavırla inliyor. "Anne, bu garip ötesi bir şey."

"Biliyorum. Bunu sindirmek kolay değil."

Peter'ın bir tek pantolonu kalmış. Onu da top yapıp ateşe attıktan sonra geriye hiçbir şey kalmaması için pamuklu kumaşı maşayla bastırıyor. Bambaşka bir yaşamın yok oluşunu izlemek gibi bir şey bu.

Clara da tam o sırada, cılız ama sabit bir sesle konuşmaya karar veriyor.

"Ne oldu bana?"

Annesiyle babası dönüp Clara on iki-on üç yaşlarındayken alındığı halde üstüne hâlâ olan yeşil sabahlığıyla oturan kızlarına bakıyorlar. Fakat bu gece farklı görünüyor. Giden bir şeyin yerine yeni bir şey gelmiş gibi. Yeteri kadar korkmuş görünmüyor. Clara görüşünü kontrol eder gibi, gözlüğünü burnuna indirip tekrar yukarı itiyor.

"Tahrik edildin," diyor Helen, kızını yatıştırmak için eliyle dizini okşayarak. "Çocuk seni tahrik etti. Bir şeyi tetikledi. Yani, seni hasta eden şeyi. Et yemediğin için. Nasıl desem, bu hastalık, rahatsızlık, sana bizden geçti. Kalıtımsal bir şey ve insanda çok iyi yönetilmesi gereken bir çeşit açlık yaratıyor."

Bu sözcükler Peter'ın zihninde zıplayarak dikkatini çekiyorlar.

Hastalık!

Rahatsızlık!

Bir çeşit açlık!

Clara tam duyamamış gibi annesine bakıyor. "Anlamadım."

"İşte, garip bir biyolojik..."

Yeter, diyor Peter içinden. Karısının sözünü kesip kızının gözlerine bakıyor. "Biz vampiriz, Clara."

"*Peter*." Helen'ın sertçe fısıldayışı da onu durduramıyor ve Peter aynı şeyi kararlı bir sesle tekrar söylüyor.

"Vampiriz. Buyuz işte."

Peter iki çocuğuna da baktığında, Clara'nın bunu Rowan'dan daha iyi anlamış göründüğünü fark ediyor. Hatta yaptığı şeyden sonra, bu gerçeğin onu belki de avutabileceğini biliyor. Fakat Rowan yüzüne yumruk yemiş gibi. Afallamış görünüyor.

"Yani... *metafor* olarak mı?" diye sorarak bildiği gerçekliğe yapışmaya çalışıyor.

Peter başını iki yana sallıyor.

Rowan da öyle yapıyor ama duyduğuna inanamayan bir tavırla. Rowan geri geri giderek kapıdan çıkıyor. Merdivenden çıktığını duyduklarında, kimse bir şey demiyor.

Peter karısını öfkeli bulmayı bekleyerek ona bakıyor ama Helen öfkeli değil. Üzgün, kaygılı ama bir parça da olsa rahatlamış gibi. "Gidip bir baksan iyi olur," diyor kocasına.

"Tamam," diyor Peter, "gidiyorum."

Annesiyle babası on yedi yıldır ona sürekli yalan söylemiş. Rowan bu durumun bütün hayatını uzun süreli bir yanılsamaya dönüştürdüğünü anlıyor.

"Bu yüzden uyuyamıyorum," diyor, yatakta babasıyla yan yana otururken. "Değil mi? Bu yüzden sürekli açım. Güneş koruyucu sürmek zorunda olmamın nedeni de bu."

Babası başını sallıyor. "Evet, öyle."

Rowan'ın aklına bir şey geliyor. Cildinde olduğunu söyledikleri hastalık. "Fotodermatitmiş, hah!"

"Bir şey uydurmam gerekti," diyor Peter. "Doktorum sonuçta."

"Yalan söylediniz. Her an. Yalan söylediniz."

Rowan babasının çenesinde biraz kan olduğunu fark ediyor.

"Duyarlı bir çocuksun, Rowan. Seni incitmek istemedik. Aslında zannedildiği kadar garip bir şey de değil." Duvardaki aynayı gösteriyor. "Kendi yansımamızı görebiliyoruz."

Yansımaymış! Gördüğün insanın kim olduğunu bilmiyorsan, ne fark eder ki?

Rowan bir şey demiyor.

Bu konuşmayı yapmak istemiyor. Zaten bu gece olanları sindirmesi bir asır kadar sürecekken, babası cinsel yolla bulaşan sıradan bir hastalıktan ya da mastürbasyondan söz eder gibi konuştukça konuşuyor.

"Ayrıca haç, tespih ve kutsal suyla ilgili her şey de saçma sapan batıl inançlar. Katoliklerin kendini tatmin etmesi. Ama sarımsak olayı doğru, biliyorsun."

Rowan ne zaman bir İtalyan lokantasının önünden geçse, birinin nefesinde sarımsak kokusu alsa midesinin bulandığını, Hungry

Gannet'tan humuslu sandviç aldığı bir seferinde nasıl da öğürdüğünü hatırlıyor.

Cidden ucubeymiş demek.

"Ölmek istiyorum," diyor Rowan.

Babası çenesini kaşıyarak yavaşça, uzun bir iç çekiyor.

"Zaten öleceksin. Kan tüketmediğimizde, kendimizi zorlayıp ne kadar çok et yersek yiyelim, fiziksel açıdan oldukça dezavantajlıyız. Sana bunları anlatmadık çünkü moralini bozmak istemedik işte."

"Biz katiliz, baba! Harper! Clara onu öldürdü. İnanamıyorum."

"Cidden," diyor Peter, "bütün hayatını normal bir insan gibi yaşayarak geçirmen de mümkün."

Bu adam dalga geçiyor herhalde.

"Normal insan mı! *Normal insan mı!*" Rowan bunu söylerken gülmemek için kendini zor tutuyor. "Kaşınıp duran, hiç uyumayan, üst üste on sınav bile çekemeyen bir insan." Bir şey daha anlıyor. "Okuldakiler bu yüzden ucube olduğumu düşünüyor. Hissediyorlar, değil mi? Bilinçaltı bir düzeyde, aslında kanlarını içmek istediğimi seziyorlar."

Rowan duvarına yaslanıp gözlerini kaparken, babası vampirliğe giriş dersine ısrarla devam ediyor. Meğer birçok büyük insan da vampirmiş. Ressamlar, şairler, filozoflar. Babası isimleri listeliyor:

Homeros.

Ovidius.

Machiavelli.

Caravaggio.

Nietszche.

Wordsworth hariç, Romantiklerin hemen hepsi.

Bram Stroker. (Vampirlik karşıtı propagandasına tövbe ettiği yıllarda başlamış.)

Jimi Hendrix.

"Ayrıca vampirler sonsuza kadar yaşamaz," diye devam ediyor Peter, "ama yalnızca kanla beslenip gün ışığından uzak durdukları takdirde çok uzun yaşayabilirler. İki yüz yaşına kadar yaşayan

vampirler olduğu biliniyor. En azılı olanlardan bazıları genç yaşta ölmüş gibi yapıyorlar; Byron da Yunanistan'daki savaşta siper donması yaşamış gibi davranarak aynı şeyi yapmıştı. Sonra da on yılda bir falan kimlik değiştiriyorlar."

"Byron mı?" Bu bilgi Rowan'ı biraz da olsa rahatlatıyor.

Babası başını sallayıp elini cesaret vermek ister gibi oğlunun dizine koyuyor. "Son duyduğuma göre, hâlâ hayatta. Seksenlerde görmüştüm. İbiza'daki mağaralarında düzenlenen bir partide Thomas de Quincey'le birlikte DJ'lik yapıyorlardı. Kendilerine Don Juan ve DJ Afyon* diyorlardı. Hâlâ aynı işi mi yapıyorlar, Tanrı bilir."

Rowan babasına bakınca, onun her zamankinden daha canlı göründüğünü fark ediyor. Yanağını sildiği halde çıkaramadığı bir parça kanı görüyor. "Ama bu doğru bir şey değil. Hepimiz ucubeyiz."

"Sen zeki, düşünceli, yetenekli bir delikanlısın. Ucube falan değilsin. Gerçeği bilmediği halde birçok şeyin üstesinden gelmeyi başarmış birisin. Sorun şu ki, kan doyurulamayan bir açlık gibidir. Bu fazlasıyla bağımlılık yaratan bir histir. İnsanı ele geçirir. Seni çok güçlü yapar, inanılmaz bir güç hissi verir, her şeyi yapabileceğine ya da yaratabileceğine inandırır."

Rowan babasının büyülenmişçesine hatırladığı bir anıyla, bir an için başka yerlere gittiğini görüyor. "Baba," diye soruyor tedirgin bir sesle, "sen hiç insan öldürdün mü?"

Bu sorunun Peter'ı rahatsız ettiği belli. "Öldürmemeye çalıştım. Başka şekilde edinebildiğim kanla yetinmeye çalıştım. Hastanelerden falan. Polis varlığımızı hiçbir zaman resmi olarak kabul etmedi ama özel birimler vardı. Belki hâlâ vardır, bilemiyorum. Tanıdıklarımızın bazıları ansızın ortadan kaybolurdu. Öldürülürdü. O yüzden dikkatli olmaya çalışıyorduk. Ama insan kanı, tazeyken en iyi halindedir ve bazen o açlık öyle güçlüdür ki bize verdiği hisler... 'Enerji' dedikleri şey..." Peter, Rowan'a bakarak itirafın kalanını gözleriyle yapıyor. "Böyle olmaması gerekirdi," diyor hüznün usulca

---

* *Don Juan*: Lord Byron'ın en önemli eserlerinden. *Bir İngiliz Afyon Tiryakisinin İtirafları*: Thomas de Quincey'nin en önemli deneme kitaplarından biri. (*e.n.*)

etkilediği bir sesle. "Annen haklıydı. *Haklı*. Şimdiki gibi yaşamamız daha iyi. Gereğinden önce ölsek de, kendimizi çoğu zaman bok gibi hissetsek de. İyi olmak daha iyi. Şimdi biraz bekle de, sana bir şey getireyim."

Peter odadan çıkıp elinde düz gri, yumuşak kapaklı bir kitapla hemen geri geliyor. Rowan babasının verdiği kitabın adına bakıyor: *Tövbekârın Elkitabı*.

"Bu nedir?"

"İşe yarıyor. Seksenlerde bir grup anonim tövbekâr tarafından yazılmış. Al, oku. Burada bütün cevaplar var."

Rowan sararmış, bazılarının köşeleri kıvrılmış sayfaları çeviriyor. Gerçek sayfaların üzerindeki gerçek sözcükler her şeyi biraz daha doğruluyor. Birkaç cümleyi okuyor.

"*Arzuladığımız şeylerin çoğu zaman mahvımıza yol açacak şeyler olduklarını öğrenmeliyiz. Gerçekliğimizi korumak adına hayallerimizden vazgeçmeyi öğrenmeliyiz.*"

Bu şey bunca yıldır evin içinde saklıymış demek. Kimbilir başka nelerle birlikte.

Peter iç çekiyor. "Anlayacağın gibi, bizler tövbekârız. Artık ne insan öldürüyor ne de birilerini vampir yapıyoruz. Dışarıdan yalnızca vasat birer insan gibi görünüyoruz."

Vampir yapmak mı? Tövbe etmek de olaya din havası katıyor. Tövbe ederek bağışlanacağınız bir şeymiş gibi.

Rowan aniden bir şeyi daha merak ediyor. "Peki seni biri mi vampir yaptı?"

Babasının başını iki yana salladığını görünce hüsrana uğruyor. "Hayır, ben hep böyleydim. Radley'ler nesillerdir böyle. Asırlardır. Radley vampir soyadıdır. 'Kızıl çayır' falan gibi bir anlamı var. Kızılın çayırdaki gelincikleri anlatmadığından eminim. Ama annen..."

"O doğuştan vampir değil mi?"

Babası başını sallıyor. Rowan bir şeyin onu üzdüğünü görüyor. "O zamanlar dönüşmek istemişti. İradesi dışında olan bir şey değildi. Ama şimdi, sanırım bu yüzden beni affedemiyor."

Rowan yatağına uzanıp bir şey demeden, yıllar boyu her gece boş yere aldığı uyku hapının kutusuna bakıyor. Babası ne diyeceğini bilemeden yanında oturup radyatöre giden boruların usulca çıtırdayışını dinliyor.

Ucube, diye düşünüyor Rowan kendi kendine, birkaç dakika sonra kitabı okumaya başladığında. *Toby haklı. Ben bir ucubeyim. Ucubeyim. Ucubeyim.*

Sonra annesini düşünüyor. Onun bile isteye vampir oluşunu. Aklı başında birinin isteyeceği şey değil. *Canavar* olmak.

Sonra da Peter ayağa kalkıyor ve Rowan aynadaki bir şeyin babasının dikkatini çektiğini görüyor. Peter yüzünde garip bir tebessümle başparmağını ıslatıp yanağında kalan kanı siliyor. "Neyse, yarın yine konuşuruz. Güçlü olmamız lazım. Clara için. Şüphe çekmemeliyiz."

Rowan, *Ne zaman çekmedik ki?* diye düşünürken, babası kapıyı dışarıdan kapıyor.

Christian Bale'i Biraz Andırmak

Toby Felt bisikletinin üstünde, kalan son votkayı kafaya dikiyor.

Çöpçüymüş!

Zavallı. Toby bir gün çöpçü olmak zorunda kalırsa kendini öldüreceğine ant içiyor. Kendini o yeşil kamyonlardan birinin arkasına bırakıp çöplerle birlikte öğütülmeyi bekleyecek.

Ama öyle bir şey olmayacağından emin. Çünkü hayatta iki tür insan var. Christian Bale ve kendisi gibi güçlü olanlar, bir de Eve'in babasıyla Rowan Radley gibi güçsüzler. Güçlülerin rolüyse zayıf olanları cezalandırmaktan vazgeçmemek. Zirvede kalabilmenin yolu bu. Zayıf olanları kendi hallerine bırakırsan, sonunda sen de zayıf düşersin. *Resident Evil 7* oyunundaki geleceğin Bangkok'unda öylece durup zombilerin seni canlı canlı yemelerine izin vermek gibi bir şey olur bu. Ya öldürür ya da ölürsün.

Toby küçüklüğünde birilerinin Bishopthorpe'u ele geçirdiğini hayal edermiş. İlle de zombiler olması gerekmiyor, herhangi birileri.

Zamanda yolculuk yapan Naziler.

Uzaylı mülteciler.

Kim olursa.

Hem zaten, Toby'nin Xbox gerçekliğinde, sonunda herkes, babası bile paramparça olmuş ama Toby ayakta kalan, hepsini öldüren son adam olarak her daim oradaymış. Batman gibi. Ya da Terminatör gibi. Veya Christian Bale gibi. (İnsanlar cidden de Christian Bale'i biraz andırdığını söylüyor. En azından annesi. Gerçek annesi yani. Bugünlerde birlikte yaşamak zorunda kaldığı o salak sürtük değil.) Vurup yakmış, göğüs göğse dövüşmüş, tenis raketiyle el bombası atgerekiyorsa yapmış. Toby güçlülerden biri olduğunu biliyor

çünkü Rowan Radley gibi ucubeler evde oturup şiir okurken, o Eve gibi bir kızı tavlayabiliyor.

Toby kasabanın tabelasına yaklaşıyor. Kolunu uzatıp şişeyi tenis topuna vuracak gibi tutarak metale çarpıveriyor.

Yaptığı şeyi müthiş komik bularak elinde kalan kırık şişeye bakıyor. Kırık camı görünce aklına bir fikir geliyor. Az sonra bisikletle Lowfield Close'dan geçerken bir sokaktan dönmeye karar veriyor. Eve'in babasını o gece kullandığı iğrenç Corolla'nın apartmanlardan birinin önünde park edilmiş vaziyette durduğunu görüyor. Etrafa bakınıp usulca üstünden indiği bisikleti yola yatırıyor.

Arabanın yanında çömelip camın en keskin yerini lastiğe bastırıyor. Dış lastiği biraz kestiğini ama işe yaramadığını görüyor. Sonra bahçe duvarlarından birinin dibinde duran taşı görüp alıyor ve bisikletine binip ayağını pedala koyarak taşı ön cama fırlatıyor.

Patlayan camın sesi beklediği heyecanı yaratacağına, onu ayıltıyor.

Birileri uyanıp perdelerini açmadan önce pedalları olabildiğince hızlı çevirerek tam gaz eve gidiyor.

CUMARTESİ

Kan, susamışlığı gidermez. Daha da artırır.

Tövbekârın Elkitabı (ikinci basım), s. 50

Issız Bir Sahilde Hissettiğimiz Coşku Başka

Sabahın dördünde bomboş bir otobanda olmaktan daha güzel çok az şey vardır.

Stonehenge'in dikili taşları geçmişte onları Salisbury Ovası'nda taşıyan zavallı tövbekârların kaderlerine karşı ne kadar kayıtsızsa, yol boyunca parlayan beyaz çizgiler ve ışıklı tabelalar da komutlarını yerine getirecek insanların olup olmamasını o denli umursamıyor.

Nesneler kalır.

İnsanlar ölür.

Uymanız gerektiği söylenen işaretlerle sistemlere uyabilir ya da yalnız kalmayı göze alıp kendi doğanıza uygun bir yaşam sürebilirsiniz. Lord Byron vampire dönüştürülmesinin üzerinden daha iki yıl geçmişken ne demişti?

Kuş uçmaz kervan geçmez yerlerin zevki başka,
Issız bir sahilde hissettiğimiz coşku başka,

Bir de aynı kantonun başka bir yerinde:

Ah! Çölde yaşasaydım keşke,
Yanımda tek bir yoldaşla,
Unuturdum bütün insanlığı,
Severdim yalnızca onu, etmezdim kimseden nefret!*

Severdim yalnızca onu. Çoğu vampirin laneti bu işte. Birçok çiçekten bal alır ama gerçekte tek bir kişinin hasretini çekerler.

---

* *Genç Harold'ın Yolculuğu*, çev. Tamer Gülbek, Beyoğlu Kitabevi. *(ç.n.)*

Hayır, diye düşünüyor Will, Lord B.'yle kimse boy ölçüşemez.

Buna rağmen Jim Morrison da onunla başa baş gider, diyerek Morrison'ın hakkını teslim ederken, direksiyonda "Twentieth Century Fox"a ritim tutuyor (fakat Jim Morrison'ın Byron'ın altmışlı yıllarda büründüğü kimlik olduğu varsayımına hiç inanmamış). Ayrıca Hendrix de hiç fena değil. Hatta vampirlikten vazgeçmedikleri dönemde, Stones bile. Peter'la ikisi çocukken babalarının dinlediği, altmışların ego patlamalı kanlı rock müziği.

Motorun biraz teklediğini hissedip göstergeye bakan Will, benzinin azaldığını görüyor. Yirmi dört saat açık bir benzincide durup depoyu dolduruyor.

Benzin parası, bazen ödediği bazen de ödemediği bir şey. Paranın Will için hiçbir önemi yok. İstese milyonları olur ama o para bedavaya bulduğu şeyden daha leziz bir şey almaya yaramaz ki.

Bu gece biraz kirli hava almayı isteyip cebindeki son yirmi sterlinlik banknotla içeri giriyor. (Üç gece önce Manchester'daki Tiger Tiger barda düzenlenen hızlı tanışma organizasyonunda az önce bankomattan gıcır gıcır yirmi sterlinlik banknot çekmiş, boynu da tam istediği gibi bir kızla tanışmış.)

Bankonun arkasındaki sandalyede bir çocuk oturuyor. Erkek dergisi okuyan çocuk, yirmi sterlin burnunun dibine itilinceye kadar Will'i fark etmiyor.

"Üç numaralı pompa," diyor Will.

"Ne?" diyor çocuk. iPod'unun tek kulaklığını çıkarıyor. Will'in kanla keskinleşmiş işitme duyusu çocuğun dinlediği house müziğin, gecenin gizli uğultusuna ve nabzına benzeyen o hızlı, metalik sesini yakalayabilecek kadar güçlü.

"Üçüncü pompanın parası," diyor Will tekrar.

Çocuk başını sallayıp geviş getirerek yazar kasanın gerekli tuşlarına basıyor.

"Bu yetmez," diyor.

Will bir şey demeden çocuğa bakıyor.

"Yirmi sterlin, yedi peni."

"Efendim?"

Çocuk kendi korkusunu hissetse de, korkunun söylemeye çalıştığı şeyi dinlemiyor. "Biraz aşmışsınız."

"Yedi peni kadar mı?"

"Evet."

"Hem de *tam yedi peni* aşmışım, öyle mi?"

"Evet."

Will parmak ucuyla banknotun üstündeki kraliçenin yüzüne tık tık vuruyor. "Maalesef başka param yok."

"Bizde bütün kartlar geçiyor. Visa, MasterCard, Delta..."

"Kart da yok. Hiçbiri yok bende."

Çocuk omuz silkiyor. "Ama yirmi sterlin, yedi peni tutuyor." Üst dudağını emerek bu sarsılmaz gerçeğin altını çiziyor.

Will çocuğa bakıyor. Eşofman üstü, dergisi, iPod'u ve sakalının üstünde sanki kendisinden yepyeni bir şey yaratmış gibi yaptığı denemelerin başarısız sonuçlarıyla, orada öylece oturuşuna. Oysa kanında kadim köklerinin, yüzlerce nesil boyu verilmiş uzun ve zorlu bir hayatta kalma mücadelesinin tadı, hiç bilmediği atalarının yankısı, şimdikinden daha muhteşem ve destansı zamanların izi, var oluşun ilk tohumlarının anısı var.

"Yedi peni senin için cidden bu kadar önemli mi?" diye soruyor Will.

"Müdür için öyle. Evet."

Will göğüs geçiriyor. "Dert edecek çok daha mühim şeyler var, biliyorsun."

Çocuğu anlamaya çalışıyor. Bazıları bilir, kim olduğunuzu anlar ve bilinçaltları bunu yapmanızı ister. Acaba bu çocuk da aynı şeyi mi yapıyor?

Will dönüp yürümeye başlayarak bir ekrandan kendi gri hayaletini izliyor. Kapıya kadar gidiyor ama kapı açılmıyor.

"Üstünü ödeyene kadar gidemezsiniz."

Will bu kan cahili aymazlığın karşısında cidden eğlenerek gülümsüyor. "Kendi hayatına biçtiğin değer bu mu cidden? Yedi peni mi? Yedi peniye *ne* alabilirsin ki?"

"Gitmene izin veremem. Polis yolda, abi."

Will yıllardır ölüsünü isteyen, Manchester'daki polis biriminin başı Alison Glenny'yi düşünüyor. *Eh, tabii*, diyor kendi kendine, *polis hep yoldadır zaten.*

Tekrar bankoya gidiyor. "Benden hoşlandın mı yoksa? Olay bu mu? Aramızdaki bu ufak çekişmeyi çok daha büyük bir şeyin yansıması gibi algılıyorum. Sanırım bu işi yaparken kendini çok yalnız hissediyorsun. Böyle bir işte insan bazı şeylerin özlemini çeker. İnsanca bir dostluğun... İnsani... temasın..."

"Kes şunu, pis gey."

Will gülümsüyor. "Çok iyi. Beni heteroseksüel olduğuna ikna ettin. Kesinkes. Peki seni en çok korkutan neydi? Seni öldürme ihtimalim mi? Yoksa bundan fazlasıyla zevk alabileceğin mi?"

"Polis yolda."

"İyi, peki o zaman, benim için şu kasayı açsan iyi olacak demektir."

"Ne?"

"Kasayı aç dedim."

Çocuk gözlerini Will'den ayırmadan, tezgâhın altına uzanıyor. Bir mutfak bıçağı alıyor.

"Hah, bıçakmış. Duhul ve tecavüzü simgeleyen fallik silah."

"Siktir git, tamam mı?"

"Sorun şu ki, karşında benim gibi biri varken cidden de daha büyük bir şeye ihtiyacın var. Delip arkadan çıkacak bir şey olmalı."

Will gözlerini kapayıp kadim güçleri yardıma çağırıyor. Neredeyse anında dönüşüm geçirerek kan hipnozuna başlıyor.

Çocuk ona bakıyor. Korkusu zayıflığa, ardından boş bir itaate dönüşüyor.

"Şimdi bıçağı bırakıp kasayı açacak ve orada sakladığın küçük Kraliçe portrelerinden birazını bana vereceksin."

Çocuk artık ne yaptığını bilmiyor. Savaşı kazanamayacağını anladığı yüzünden okunuyor. Eli titriyor, bıçak hafifçe eğildikten sonra bankoya düşüyor.

"Kasayı açacaksın."

Çocuk kasayı açıyor.

"Şimdi parayı bana ver."

Bir avuç anlamsız onluk ve yirmilik bankonun üzerinden Will'e doğru itiliyor.

Bu iş fazla kolay oldu. Will bankonun arka tarafını işaret ediyor. "Şu küçük düğmeye basıp kapıyı açıyorsun."

Çocuk bankonun altına uzanıp düğmeye basıyor.

"Elini okşamamı ister misin?"

Çocuk başını sallıyor. "Lütfen." Tek elini bankoya koyuyor. Üstü çilli, tırnakları kemirilmiş.

Will çocuğun elini okşayarak üzerine küçük bir sekiz çiziyor. "Şimdi, ben gittikten sonra polise bunu yanlışlıkla yaptığını söyleyeceksin. Patronun paranın nereye gittiğini sorduğunda bilmediğini söyleyecek ve bilmeyeceksin. Ama sonradan, belki de artık daha iyi bir adamda olduğunu anlayacaksın."

Dönüp yürüyerek açılan kapıyı itiyor. Will minibüse binip gülümserken, çocuk az önce olanlardan tamamen habersiz tekrar kuaklıklarını takıyor.

"Gelme. Lütfen."

Mutfak masasında oturanların hiçbiri Helen'ın yumurtaları karıştırdığı tavaya bakarak fısıldadığı bu duayı duymuyor. Radio 4'un uğultusu, sesini güzelce bastırıyor.

Helen yumurtaları karıştırmayı sürdürürken söylediği onca yalanı düşünüyor. Daha çocuklar kundaktayken, Ulusal Çocuk Doğum Vakfı'ndan tanıdığı arkadaşlarına "emzirmeyle ilgili sorunlar" ebeyi kaygılandırdığı için devam sütüne geçtiğini söylemesiyle başlayan yalanları. Dişleri çıkmadan önce bile memelerini kanatacak kadar güçlü emip ısırabildiklerini oradakilere söyleyememiş. Clara, Rowan'dan da beter çıkınca, Helen "anne sütü gibisi yok" diyen arkadaşlarına üç haftanın sonunda biberona geçtiğini utana sıkıla söylemek zorunda kalmış.

Peter'ın haklı olduğunu biliyor.

Will'in bağlantıları, yetenekleri olduğunu biliyor. Neydi adı? Kan hipnozu. Will insanların kan bilincine girebiliyor. Kan temelli hipnotik bir güce sahip. Ama Peter'ın hâlâ bilmediği şeyler de var. Ateşle oynadığının farkında değil.

Helen yumurtaların çoktan olduğunu fark edince tavadan kazıyarak alıp kızarmış ekmeklerin üzerlerine dağıtıyor.

Oğlu her şey normalmiş gibi davranılmasından şaşkın, öylece ona bakıyor.

"Bugün cumartesi, o yüzden yumurta yiyoruz," diye açıklama yapıyor Helen. "Bugün cumartesi."

"Vampirlerin ev keyfi."

"Lütfen, Rowan," diyor Peter, yumurtası hop diye ekmeğinin üstüne konurken.

Clara annesinin yumurta teklifine baş sallayınca, abisi alaycı bir tavırla iç çekiyor.

"Şimdi, babanızla konuştuk da," diyerek sofraya oturuyor Helen. "Bu işten ailece yüzümüzün akıyla çıkmak için olabildiğince normal davranmak zorundayız. Yani, insanlar dün gece hakkında konuşup sorular sormaya başlayacak. Büyük ihtimalle polis de. Fakat şu an için kayıp vakası olarak falan görülmez. Üstünden en az yirmi dört saat geçmesi lazım…"

Helen kocasına bir bakış atınca, Peter'dan destek geliyor.

"Anneniz haklı," diyor Peter, herkesle birlikte Clara'nın yumurta yiyişini izleyerek.

"Yumurta yiyorsun," diyerek gözlemini açıklıyor Rowan. "Yumurta tavuktan gelir. Tavuk canlıdır."

Clara omuz silkiyor. "Çok aydınlandım."

"Yapma, normal beslenme düzenine dönmesi lazım," diyor Peter.

Rowan babasının dün gece tatlı tatlı sıraladığı meşhur vampirler listesini hatırlıyor. Ardından Clara'nın, hem de geçen cumartesi, neden vegan olduğunu anlatışını.

"Geçen hafta dinlemek zorunda kaldığımız 'tavuk Auschwitz'i' söylevine ne oldu?"

"Bunlar serbest gezen tavuklardan," diyor anneleri.

Clara ters ters Rowan'a bakıyor. Gözlükten kurtulan gözlerinde yaşam dolu taptaze bir ışıltı var. Onun ilk kez bu kadar iyi göründüğünün Rowan bile farkında. Saçları daha parlak, teni daha renkli görünüyor ve duruşu dahi farklı. Başını öne düşürüp kamburunu çıkaran o uysal kızın yerine, sırtı balerinler kadar dimdik, ağırlıksız başı boynunun üzerinde uçan balon gibi duran biri gelmiş. Yerçekiminin ağırlığını hissetmiyor sanki.

"Neden abartıyorsun ki?" diye soruyor Clara abisine.

Rowan kendi tabağına bakıyor. Bir şey yemesi mümkün değil. "Bu iş böyle mi oluyor? Kan içiyorsun ve gözlüğünle birlikte bütün prensiplerin de uçup gidiyor, öyle mi?"

"Yumurta yemesi lazım," diyor Helen. "Sorun biraz da buydu."

"Evet," diyerek doğruluyor Peter.

Rowan başını iki yana sallıyor. "Umurunda bile değil sanki."

Helen'la Peter bakışıyor. Rowan'ın haklı olduğu inkâr edilemez.

"Hayır, yapma lütfen, Rowan, durum çok ciddi. Sen de çok şey yaşadın, biliyorum ama Clara'nın bu krizi atlatmasına yardımcı olmalıyız," diyor annesi.

"Astım krizinden söz eder gibisin."

Peter gözlerini çeviriyor. "Kız çok fazla kan içti, Helen. Böyle bir şey hiç olmamış gibi davranmak hiçbirimiz için kolay değil."

"Evet, öyle," diyerek kocasını onaylıyor Helen, "ama başaracağız. Bunu da atlatacağız. Bunu yapmanın yolu da hayata devam etmek. Kaldığı yerden. Babanız işe gidecek. Sen pazartesi okula gideceksin. Ama Clara bugün evde kalsa iyi olur belki."

Clara çatalını bırakıyor. "Ben Eve'le çıkacağım."

"Clara, ben..."

"Önceden planlanmış bir şey, anne. Gitmezsem, şüphelenebilirler."

"Tamam, peki, her konuda normal davranmalıyız sanırım," diyor Helen.

Rowan kaşlarını kaldırarak yumurtasını yiyor. Fakat Clara bir şeyden rahatsız görünüyor. "Hiç dinlemediğimiz halde bu Radio 4 neden hep açık? Çok sinir. Orta sınıfa ait olduğumuzu kanıtlamaya çalışıyoruz sanki."

Rowan o gün kız kardeşinin içine girmeye karar veren kişiye bakıyor. "Kapa çeneni, Clara."

"Sen kapa."

"Tanrım. Hiçbir şey hissetmiyor musun?"

Peter iç çekiyor. "Çocuklar, lütfen."

"Zaten Harper'dan nefret ederdin," diyor Clara, esas garip davranan oymuş gibi abisini süzerek.

Rowan çatalıyla bıçağını aldığı gibi geri bırakıyor. Çok yorgun ama öfkesi onu uyanık tutuyor. "Sevmediğim çok insan var. Benim için bütün kasabayı silip süpürecek misin? Bu iş siparişle mi oluyor? Böyle mi yapılıyor? Geçen gün Hungry Gannet'taki kadın da paranın üstünü eksik vermişti çünkü..."

Helen bir kez daha ortamı sakinleştirmeye çalışan kocasına bakıyor.

"Çocuklar..." diyor Peter, ellerini kaldırıp avuçlarını göstererek. Fakat Rowan'la Clara kavgayı kesmiyor.

"Kendimi savundum ben. Böyle nanemolla olmasan daha mutlu olabilirsin, biliyor musun?"

"Nane mi? Süper. Çok mersi, Transilvanyalı Kontes Clara, günün sözü için teşekkürler."

"Siktir."

"*Clara*." Bu kez bardağına koyarken portakal suyunu döken Helen patlıyor.

Clara sandalyesini yeri kazırcasına geriye itip bir hışım gidiyor. Hayatında hiç yapmadığı bir şey bu.

"Hepiniz *siktirin*."

Rowan arkasına yaslanıp annesiyle babasına bakıyor. "Şimdi de yarasaya mı dönüşecek?"

*İşte geldik. Cehennem'in Yedinci Dairesi'ne.**

Will minibüsle adrese doğru giderken, dikkati anacaddenin sunduğu manzarada. Tinkerbell diye, mora boyalı bir çocuk ayakkabıcısı. Yorgun görünümlü bir pub ve küçücük kibar bir şarküteri. *Şurası seks dükkânı mı?* Yok. Afro peruk ve payetli İspanyol paça pantolonla geçirilecek bir gecenin varoluş sancılarını azaltacağını zanneden, kendinden nefret eden kan cahilleri için açılmış bir kostüm mağazası. B planı olarak, bir eczane. Kapüşonunu çekmiş ürkek psikopat köpeğini gezdiren şu torbacıya rağmen her şeyd boğucu bir sıcaklık, olabilecek en düşük volümde yaşanan bir ha yat havası var. Will ışıklarda durup karşıdan karşıya geçen yaşlı bi çifte yol veriyor. Çift çelimsiz ellerini yavaşça kaldırarak teşekkü ediyor.

Will yola devam ederek tek katlı bir binayı geçiyor. Bina yolı iyice gerisine çekilip diğer evlere kıyasla modern oluşundan utar gibi ağaçların arkasına gizlenmek istemiş sanki. NHS tabelasınd doktor muayenehanesi olduğunu anlıyor. Kardeşinin her günü orada, dişlerini geçiremediği hastalarla birlikte geçirdiğini ha ediyor.

Buradan gidilir bitmek bilmeyen acıya, diye düşünüyor Dante o pasajını hatırlayarak. *Buradan gidilir yitmiş insanların aras İçeri girenler, dışarıda bırakın her umudu.*

Derken, işte orada. Neredeyse tamamı arsız çalıların yeşil rakları ardında kalmış, siyah beyaz, küçük bir tabela.

---

* *İlahi Komedya*, Dante Alighieri, çev. Rekin Teksoy, Oğlak Yayınları. (*ç.n.*

Orchard Yolu. Minibüsü yavaşlatıp sola sapan Will, batarken pahalı evlerin üzerinden onu selamlayan güneşin karşısında irkiliyor.

Anacaddenin verdiği o yavaşlık ve sakinlik hissi burada daha da yoğun. Byron'ın ilk sahte ölümünden önce yapılmış, George ve onun naiplik dönemlerinden kalma bütün müstakil evlerin bahçe yollarında parıl parıl, pahalı olduklarını göze sokmayan arabalar var. Bir yere gitmeden orada öylece durmak, kendi teknolojik ruhları üstüne uzun uzun, mutlu mesut düşünmek için tasarlanmış gibiler.

Woodwstock'la yaşıt bir minibüs karavan burada herkesin gözüne batacak, diye düşünüyor Will kendi kendine, *orası kesin.*

Minibüsü evin karşısına, çimle kaplı dar bir bankete park ediyor.

17 numaraya bakıyor. Giriş kapısı ortada, müstakil, büyük ve zevkli ama yine de yanındaki daha büyük evle boy ölçüşmekte zorlanan bir ev. Radley'lerin minivanına bakıyor. *Normal ve mutlu bir aile için biçilmiş kaftan.* Evet, dışarıdan tam da olması gerektiği gibi görünüyorlar.

Belki de güneş ışığından ama Will kendini halsiz hissediyor. Bu saatte uyanık olmaya alışkın değil. *Belki de hata ettim.*

Gücünü toplaması lazım.

Bu yüzden, kendini böyle hissettiği zamanlarda hep yaptığı gibi, arkaya uzanıp dürülmüş uyku tulumunu alıyor. Elini tulumun ortasındaki sıcaklığa sokup koyu kırmızı kanla dolu şişeyi çıkarıyor.

Etiketi okşayarak kendi el yazısına bakıyor. EBEDİ – 1992.

Tek şişeye sığdırılmış eksiksiz, kusursuz bir hayal.

Şişeyi açmıyor. Hiç açmamış. O kadar özel bir an ya da gözü dönmüşlük hali yaşamamış hiç. Bir tek şişeye bakıp cama dokunmak, nasıl bir tadı olduğunu hayal etmek yetiyor ona. Binlerce gece önce, nasıl bir tadı olduğunu. Bir dakika kadar sonra şişeyi tekrar uyku tulumuna sokup arkaya koyuyor.

Ardından gülümsüyor ve az sonra onu tekrar göreceğini fark ederek tatlı bir sevinç hissediyor.

Güzel

Clara duvarındaki posterlere bakıyor.

Üzgün köpek.

Kafesteki maymun.

Podyum boyunca arkasından kanlar akıtmış, kürklü manken.

Hepsi de çok net. Clara parmaklarına baktığında tırnak diplerindeki bütün yarımayları görüp eklemlerin üzerindeki çizgileri sayabiliyor. Üstelik midesi hiç bulanmıyor.

Bilakis enerji dolu. Hiç olmadığı kadar uyanık ve capcanlı. *Dün gece Harper'ı öldürdüm*. Sarsıcı bir gerçek bu ama Clara sarsılmış değil. Bütün her şey gibi, bu da doğal bir gerçek. Suçluluk hissetmesine gerek yok çünkü kasten yanlış bir şey yapmış değil. Zater suçluluk hissetmeye ne zaman gerek varmış ki? Hayatı boyunc kendini boş yere suçlu hissedip durmuş. Beslenme düzeni yüzür den annesiyle babasını kaygılandırdığı için. Ara sıra bir şeyleri ge dönüşüm kutusuna atmayı unuttuğu için. Karbondioksit soluduğ üstelik bunu ağaçlardan aldığı için.

Hayır. Clara Radley artık kendini suçlu hissetmeyecek.

Clara posterlerini düşünüyor. O çirkin şeyleri duvarına ne asmış ki? Neden onların yerine daha hoş bir şeyler asmasın? Yat nın üstünde diz çöküp posterleri söküyor.

Ardından, duvar boşaldıktan sonra, aynanın karşısında ker dönüştürerek, köpekdişlerini uzatıp kısaltarak eğleniyor.

Drakula ol.

Olma.

Drakula ol.

Olma.

Drakula ol.

O kavisli beyaz dişleri inceliyor. Dişlere dokunarak başparmağının yumuşak tarafını uçlara bastırıyor. Kiraz gibi parlayan dolgun bir kan damlası beliriyor. Clara kanın tadına bakarak o ânın keyfini çıkardıktan sonra yeniden tam bir insan görünümüne dönüyor.

Hayatında ilk kez çekici olduğunu fark ediyor. *Ben güzelim.* Dirikesim karşıtı posterler ayağının dibinde, dimdik durarak, gururla gülümseyerek güzel görünümünün tadını çıkarıyor.

Fark ettiği başka bir değişim de kendini çok *hafif* hissetmesi. Dün de, dünden önceki bütün günlerde de, üzerinde hissettiği ağırlıkla, ortalıkta hımbıl hımbıl dolaşıp durmuş ve bir türlü yukarı kaldıramadığı omuzlarıyla öğretmenlerini çileden çıkarmış. Bugünse üzerinde en ufak bir ağırlık yok. Üstelik bu uçan balon hafifliğine odaklandığında, halıya basan ayaklarının yerdeki kırışık posterlerin az yukarısına kadar yükseldiğini fark ediyor.

Derken kapı çalıyor ve Clara tekrar halıya iniyor.

Arkadaşınız ya da aileden biri olsa bile, kan bağımlısı bir vampiri asla evinize davet etmeyin.

Tövbekârın Elkitabı (ikinci basım), s. 87

Helen holde öylece durup olacak şeyin olmasına izin veriyor. Kocasının o adamı eve alıp birbirlerini kucaklamalarına izin veriyor. Will gücünden hiçbir şey kaybetmemiş yüzünde bir tebessümle ona bakıyor.

"Evet, uzun zaman oldu," diyor Peter, o an olduğundan daha da uzaklara gitmiş gibi çıkan bir sesle.

Will kucaklaşmayı sürdürürken, gözlerini Helen'dan ayırmıyor. "O nasıl mesajdı öyle, Pete? 'Yardım et, Obi-Wan Kenobi, tek umudum sensin.'"

"Hah, evet," diyor Peter gergin bir tavırla. "Ufak bir kâbus yaşadık ama halloldu."

Will bunu duymazdan gelip holün gitgide daha da daraldığı hissini yaşayan Helen'a odaklanıyor. Helen duvarlarla suluboya resimlerin üstüne üstüne geldiği hissiyle klostrofobiden patlayacak raddeye gelmişken, Peter kapıyı kapıyor.

Will onu yanağından öpüyor. "Helen, vay canına, daha dün gibi."

"Öyle mi?" diye kısa bir cevap veriyor Helen.

"Evet, öyle." Will gülümseyerek etrafa bakınıyor. "Zevkli dekorasyon. Ee, çocuklarla ne zaman tanışıyorum?"

Peter'ın sesi cılız ve kararsız. "Ha, doğru, hemen tabii."

Elinden başka bir şey gelmeyen Helen, kendini cenaze taşırcasına bir kasvetle Will'i mutfağa götürürken buluyor. Clara orada değil ama Helen sırf Rowan'ın soran bakışlarından kaçabilmek için de olsa, keşke olsaydı, diye düşünüyor.

"Kim geldi?" diye soruyor Rowan.

"Amcan."

"Amcam mı? Ne amcası?"

Rowan şaşkın. Başından beri ona annesinin de, babasının da tek çocuk olduğu söylendiği için.

Ardından gizemli amcayla süklüm püklüm gülümseyen Peter mutfağa giriyor. "Pekâlâ, bu benim… abim Will."

Buna çok bozulan Rowan, amcasının gülüşüne karşılık vermiyor. Helen oğlunun ne düşündüğünü tahmin edebiliyor: *Yalanlarla dolu bir hayattaki yeni bir yalan.*

Will, Helen'ı dehşete düşürerek Peter'ın sandalyesine oturup kahvaltılık gevrek kutularından ve soğumuş kızarmış ekmek dilimlerinden oluşan egzotik manzaraya bakıyor.

"Kahvaltı dedikleri şey bu demek," diyor Will.

Helen çaresizlik içinde karşısındaki sahneyi izliyor. Will'e söylemek için can attığı milyonlarca şey varken, ağzını bile açamıyor. Will'in gitmesi lazım. Peter onu yollamak zorunda. Helen kocasını gömleğinden çekerek mutfaktan çıkarıyor.

"Onu buradan göndermeliyiz."

"Sakin ol, Helen. Yok bir şey."

"O mesajı bıraktığına inanamıyorum. Bunu yaptığına inanamıyorum. Bu nasıl bir salaklıktır yani."

Bu kez Peter öfkelenerek alnını ovuşturuyor. "Tanrı aşkına, Helen. O benim *abim*. Hiç anlamıyorum. Neden onu görür görmez böyle deliriyorsun?"

Helen kapıdan içeri bir göz atarak normal sesle konuşmaya çalışıyor. "Delirdiğim falan yok. Aklım gayet başımda. Ama… Tanrım, biz onu son görüşümüzde… *biliyorsun* işte. Artık geçmişte kaldı. Buraya gelirken arkada bıraktığımız pisliğe ait o."

"Böyle acıklı konuşma. Beni dinle, cidden yardım edebilir. Clara meselesi için. Neler yapabildiğini hatırlarsın. İnsanlara. Polise. İnsanları ikna edebilir, büyüleyebilir."

"Kan hipnozu mu yapacak? Bunu mu savunuyorsun?"

"Evet. Olabilir."

Helen, dün gece ne kadar kan içtiğini merak ederek kocasına bakıyor.

"Ama şu anda bizim evimizde bizim savunmasız oğlumuzu *büyülemekle* meşgul. Ne isterse söyleyebilir ona."

Peter isteri krizi geçiren birine bakar gibi bakıyor karısına. "Yapma, Helen. Vampirler vampirlere kan hipnozu yapamaz. Gerçek olmayan hiçbir şeye inandıramaz Rowan'ı."

Bu sözler ancak Helen'ı daha da telaşlandırmaya yarıyor sanki. Helen deliler gibi kafasını sallıyor. "Gitmesi lazım. Gitmesi lazım. Gidecek. *Kurtul* ondan. Bütün aileyi..." Peter'ın bilmediği ne kadar çok şey olduğunu hatırlayarak susuyor. "*Gönder gitsin.*"

Rowan kızarmış tam buğday ekmeğini ısıran amcasını izliyor.

Onun babasını az biraz andırdığını fark ediyor ama bunu ciddi görebilmek için aklında bayağı bir fotoşop yapmak zorunda. Üç günlük sakalla yağmurluğu, haşatı çıkmış siyah motorcu botlarını silmek lazım. Will'in yüzüne ve karnına bol bol kilo eklemek, cildini bir on yıl kadar yaşlandırmak, kısa saçlı halini hayal etmek, Nico tişörtünü yakalı gömlekle değiştirmek, gözlerine donuk bir parıltı vermek lazım. Bütün bunları yaptığında, babasına belli belirsiz benzeyen birini görebiliyor.

"Karbonhidrat," diyor Will, yediği kızarmış ekmeğe bakarak. Ağzını kapalı tutmakla hiç uğraşmıyor. "Besin grubu olarak, genelde uzak durduğum bir şey."

Aralarında kan bağı da olan çılgın tipli bir yabancıyla kahvaltı sofrasında oturmanın verdiği garip duygular, Rowan'ın öfkesini zar zor bastırıyor.

Will lokmasını yutarak kızarmış ekmek dilimini belli belirsiz ona doğrultuyor. "Benden haberin yoktu, değil mi? Kapıdan girdiğimde, yüzünden anladım ve..."

"Evet."

"Ama annenle babanı çok suçlama. Ben pek suçlamıyorum. Geçmişte çok şey yaşandı. Kan ağladığımız günler oldu. Güldüğümüz günler de. Hep böyle prensip sahibi değillerdi, biliyorsun."

"Yani sen hâlâ..."

Amcası çok utanmış gibi yapıyor. "*Vampir* miyim? Bir sürü klişe ve genç kız romanına indirgenmiş, nasıl da provokatif bir sözcük. Ama evet, korkarım öyleyim. Bütün işlevlerini yerine getiren bir vampirim."

Rowan tabağındaki kırıntılara ve yenmemiş küçük yumurta parçalarına bakıyor. Kan akışını birden hızlandıran şey öfke mi yoksa korku mu acaba? Aklındakini söylemeyi her nasılsa beceriyor. "Peki... hani yani... ahlaki değerler falan?"

Amcası hayal kırıklığına uğramış gibi iç çekiyor. "Hangileri benimsenecek, işte sorun bu. Bugünlerde piyasa çok canlı. Düşünmek bile başımı ağrıtıyor. Ben kandan şaşmıyorum. En basiti kan. Kan varken, durduğun yerin tam olarak neresi olduğunu biliyorsun."

"Oradan oraya gezip insan mı öldürüyorsun yani? Yaptığın bu mu?"

Will afallamış gibi görünmekle yetinerek susuyor.

Rowan canlı bir cesedin üzerindeki toprak gibi şöyle bir ürperiyor.

Peter mutfağa geldiğinde huzursuz görünüyor. *Evet*, diye düşünüyor Rowan, *Will'in ondan büyük olduğu kesin.*

"Konuşabilir miyiz, Will?"

"Konuşabiliriz, Peter."

İkisi mutfaktan çıkarken, Rowan arkalarından bakıyor. Tenindeki kızartılar kötüye gittiği için kolunu hırsla, öfkeyle, kazır gibi kaşıyor. On iki saat bile geçmeden, ikinci kez ölmek istiyor.

Will holün duvarındaki zevkli, pastel renkli resimlere bakıyor. Yarı soyut suluboya bir elma ağacı, alt köşesinde kahverengi küçük bir H harfi.

Peter'ın baktığı şeyse, Will. Açıkçası, Will iyi görünüyor. Nereyse hiç değişmemiş ve herhalde başından beri yaşadığı hayatı aynı şekilde sürdürüyordur. Abisi gözlerindeki o serseri parıltıyla ve halinde tavrında Peter'ın uzun zaman önce yitirdiği o havayla –özgürlük? tehlike? yaşam dolu olma?– ondan en az on yaş genç gösteriyor.

"Bak, Will," diyor Peter zar zor, "kalkıp ta buraya kadar geldin, biliyorum ve bunun için sana minnettarım ama..."

Will başını sallıyor. "Elma ağacı. Elma ağacının fazlası olmaz."

"Efendim?"

"Bilirsin ya, göklere çıkarılan şey hep elmadır, değil mi?" diyor Will, aynı şeyden söz ediyorlarmış gibi. "Hep lanet olası elmalardır. Ama hayır, aslında bütün ağacı ele almalı. Esas olay bizim yaşlı baba ağaç."

Peter, Will'in neden söz ettiğini anlıyor. "Ha evet, bu Helen'ın resimlerinden biri."

"Yine de söylemem lazım: *Suluboya da neyin nesi?* Eskiden yaptığı o yağlıboyaları severdim. Nü olanları. Onları yaparken kendini kaybederdi."

"Bak, nasıl desem..." diyor Peter, Helen'ın söylemesini istediği şeyi söylemekte zorlanarak. Neredeyse yirmi yıldır görmediği abisi oraya *davetle* gelmiş. Bırakın kan bağınız olan birini, herhangi bir vampire yaptığınız daveti iptal etmek hiç de kolay değil.

"Petey, her şey harikaydı ama sohbeti derinleştirme işini sonraya bıraksak olur mu?"

"Efendim?"

Will'den cevap olarak abartılı bir esneme geliyor. "Yorucu bir gündü," diyor. "Uyku saatim çoktan geçti. Ama merak etme. Şişme yatağı çıkarmanıza gerek yok. Yanlış bir rüya görürsem, uykumda o şeyi patlatabilirim, biliyorsun. Bugünlerde sık görür oldum." Güneş gözlüğünü takıp kardeşini yanağından öpüyor. "Özlemişim, kardeşim."

Will evden çıkıyor.

"Ama..." diyor Peter, artık çok geç olduğunu bildiği halde.

Kapı kapanıyor.

Peter eskiden de hep böyle olduğunu hatırlıyor. Abisi hep bir adım önde. Yeşil tüylerden bir bulut gibi görünen yapraklara ve elma gibi görünen kırmızı noktalara bakıyor. Will'e katılmıyor. Karısının biçeminin zamanla daha da geliştiğini, inceldiğini, gösterişten

arındığını düşünüyor o. Arka planda görünen, ağacın gövdesini yankılayan yatay fırça darbeleri halindeki çiti seviyor. Son zamanlarda çitler Helen'ın resimlerindeki ana unsurlardan biri haline gelmiş ve bunu ona da sormuş. Korumak için mi, sınırlamak için mi orada olduklarını. Helen cevap vermemiş. Bilmiyormuş. Herhalde Peter'ın ona laf soktuğunu düşünmüş ve belki de öyleymiş ama sonuçta resimleriyle ilgili olumsuz bir yorum da değilmiş bu. Bilakis, Thirsk'teki kafede sergi açması için onu teşvik eden ve hiçbiri satılmadığında buna cidden şaşıran da Peter'mış. (Helen'a fiyatları çok düşük tuttuğunu söylemiş. Sonuçta Thirsk'in canlı bir sanat merkezi olduğu söylenemeyeceğinden, fiyatların yüksek olması resimlerin değerli oldukları algısını yaratabilecekmiş.)

"Ne dedi?" Helen'ın sesi Peter'ın düşüncelerini delip geçiyor. Gergin ve beklenti dolu bir ses.

"Dinlemedi bile. Çekip gitti."

Helen buna kızmaktan çok üzülmüş gibi görünüyor. "Of Peter, gitmesi lazım."

Peter bunu nasıl becereceğini ve Helen'ın buna neden o hafta sonu karşılaştıkları en büyük sorun muamelesi yapıyor olabileceğini düşünerek başını sallıyor. Çocuğun ölümünden, dedikoducu kasabalılardan ve polisten daha büyük bir sorun.

Helen orada, en fazla bir metre ötesinde ama ufuktaki bir noktaymış hissini veriyor. Peter ona güven vermek için elini omzuna koymaya yelteniyor ama Helen ona dokunmasına fırsat vermeden dönüp bulaşıkları makineye yerleştirmek için mutfağa doğru gidiyor.

Sağ Ayağın Tantrik Diyagramı

Radley'lerin yanındaki evde, Orchard Yolu 19 numarada çıt çıkmıyor.

Yatakta kocasının yanında yatan Lorna Felt biraz akşamdan kalma ama sakin, masanın altından yaptığı ufak hamlenin ardından Peter'ın yüzünde beliren korkuyu düşünüyor. Gözünü karşı duvardaki resme dikiyor. Sağ ayağın tantrik diyagramı: On sekizinci yüzyıldan kalma, ayağın bütün iç yapısını ve ayaktaki enerji noktalarını gösteren, ebay'den satın aldığı bir Hindu *yantra*'sı.

Mark o resmin duvara asılmasını hiç istememiş tabii. Lorna'nın müşterilerinin gelip kendi salonlarında çoraplarını çıkarmalarını da istemediği gibi.

Lorna buna rağmen, kocası uykudan uyanırken ona sokuluyor.

"Günaydın," diye fısıldıyor kulağına.

"Haa, günaydın," diye cevap veriyor Mark.

Lorna'nın eli kararlı bir tavırla kocasının tişörtünün altına süzülüp tüy kadar hafif bir dokunuşla tenini okşuyor. Parmakları daha da aşağı kayarak baksırın düğmesini açıp yumuşak penisini evcil bir fareyi tutar gibi yavaşça okşuyor. Bu yumuşak, özenli dokunuşlar işe yarıyor ve Mark tahrik olup onu öptükten sonra hemen sekse geçiliyor. Çoğu kez olduğu gibi, bu seks de onu hüsrana uğratıyor; Lorna alfabeyi keşfe çıkmaya hazırken, A'dan direkt B'ye geçilen kısacık bir yolculuk.

Mark gözlerini sımsıkı kapayıp karısının içine boşalırken, gözünün önüne her nedense annesiyle babasının evindeki koltuğun canlı bir görüntüsü geliyor. Charles'la Diana'nın evlendiği gün kutlama amacıyla taksitle alınan o şeyin. Bütün bir yıl boyunca durduğu

haliyle canlanıyor görüntü. Birileri fazla yayılıp kirletebilir diye, naylon kılıfıyla birlikte. ("Bazı şeylere *saygı duymayı* öğrenmen gerek, Mark. Bunun fiyatını biliyor musun?")

Karı koca birbirleriyle ilişkisiz, kendi düşüncelerine dalarak öylece yatıyorlar. Lorna başının hafiften döndüğünü fark ediyor yine.

"Keşke bütün gün yatakta kalabilsek," diyor Mark nefesi düzeldikten sonra, öyle bir isteği olmadığı halde. On sekiz yaşından beri tüm gün yattığı vaki değil.

"Ama birlikte biraz zaman geçirebiliriz, değil mi?" diyor Lorna.

Mark iç çekip başını iki yana sallıyor. "Benim… yapmam gereken işler var… şu lanet olası kira olayı…"

Yataktan kalkıp banyoya gidiyor. Lorna'nın eli kocasının tarafında kalarak Mark'ın orada bıraktığı anlamsız sıcaklığı hissediyor.

Lorna tuvaletten gelen güçlü işeme sesini dinlerken muayenehaneyi arayıp Peter'dan randevu alması gerektiğine karar veriyor (bu iş Peter'la *olacak*). Cesaretini toplayıp geçen yıl verdikleri mangal partisinde komşusunun gözlerindeki o yoğun, susamış bakışları üzerinde hissettiğinden beri sormak istediği şeyi ona soracağı günün bugün olabileceğini biliyor.

Yatak odasındaki telefonun ahizesini eline alıyor. Hatta Toby'nin sesi var. Üvey oğlunun ondan nefret ettiğine dair gizlice kanıt topladığı dönemde yaptığı gibi, telefonu kapamayıp sessizce dinliyor. *Mark neden Toby'yle ilgili hiçbir konuda ona destek olmadı ki? Çocuğun ona ne kadar kötü davrandığını neden göremiyor? Neden onu dinleyip Toby'yi York'taki Waldorf okuluna yollamadı? Mark'ın bu konudaki son sözü, "Oldu, büyüyünce de işsiz bir cambaz olsun," olmuş.*

"Merhaba, Stuart evde mi acaba, Bayan Harper?" Toby'nin bu kadar kibar konuştuğunu ilk kez duyuyor Lorna.

Ardından Bayan Harper'ın sesi duyuluyor. "Stuart! Stuart! *Stuart?*" Son "Stuart"ı söylerken öyle bir bağırıyor ki Lorna telefonu kulağından uzaklaştırmak zorunda kalıyor. "Stuart, kalk haydi! Toby arıyor."

Fakat hatta Stuart Harper'ın sesi duyulmuyor.

Giyecek Yeni Bir Şeyler

Eve, üstünde iki yıl önce, annesinin kaybolduğu gece giydiği bol tişörtle yatakta yatıyor. Öyle olmasa çoktan atmış olacağı bir tişört çünkü hem rengi solmuş ve yakasının sürekli dişlediği yeri delik deşik olmuş hem de artık ilgisini çekmeyen bir müzik grubunun tişörtü.

Bu tişörtü çöpe atmak, Öncesi'yle Sonrası arasındaki bir köprüyü daha yakmak olacak ve buraya taşındıklarından beri arada çok da fazla köprü kalmamış.

Sale'daki eski evleri buradakinden çok farklıymış. Her şeyin ötesinde, emekliler için tasarlanmış bir daire değil, gerçek bir evmiş. Ruhu olan ve odalarının her bir köşesinde annesinin anısını saklayan bir yermiş. Burasıysa içler acısı, insana soğuk –dış cephesi tuğladan, modern, yaşlılar evi tarzı– bir hüzün veriyor.

Durumu biraz da olsa anlıyor tabii. Babası işten çıkarıldıktan sonra ev taksitlerini ödemelerinin mümkün olmadığını biliyor. Ama *yine de*. Başka şehre taşınmanın ne âlemi var ki? Ne demeye Pennine Dağları'nın öbür ucuna, annesiyle birlikte radyoda çalan eski şarkıları dinleyerek dans ettikleri mutfağın yüz kilometre falan uzağına taşındılar ki?

Annesinin gelip yanına oturarak okuldaki dersler için okuduğu şiirlerle kitaplardan söz ettiği ya da Eve'e kendi okulunu, arkadaşlarını, erkek arkadaşlarını sorduğu eski yatağı orada bırakmaya ne gerek vardı?

Eve gözlerini kapayıp o kısacık saçları ve kıymetini bilemediği tatlı gülüşüyle, kendi zihnindeki annesini görüyor. Sonra da babası gelip bütün hafta sonu evden çıkamayacağını söyleyerek bu anıyı yarıda kesiyor.

"Ne?" diyor Eve, akşamdan kalmalığını ayan beyan ifşa eden çatlak sesiyle.

"Kusura bakma, Eve. Bir tek bu hafta sonu için. Evde kalacaksın." Babası her nereden dönmüşse, paltosu hâlâ üstünde ve yüzü uzlaşmaya karşı bir bariyer görevi görüyor.

"Niye ki?" Eve bugünlerde hep aynı soruyu sorar ve hiçbir seferinde tatmin edici bir cevap alamaz gibi.

"Eve, lütfen. Sana dışarı çıkmamanı söylüyorum. Çünkü öyle olması gerekiyor."

Cevap bu kadar. Babası başka bir şey demeden odadan çıkıyor.

Bir dakika kadar sonra komodinin üstündeki cep telefonu titreşiyor. Eve ekranda "Clara" yazdığını görüyor. Telefona bakmadan önce yataktan kalkıp kapıyı kapayarak radyosunu açıyor.

Nihayet telefonu açtığında, arkadaşının sesinin değişik geldiğini fark ediyor. Clara'nın her zamanki yumuşak başlı, kendini küçümseyen ses tonu yerini daha havalı, daha özgüvenli bir tona bırakmış.

"Ne diyorsun, Señorita, bugün kız kıza alışverişe çıkar mıyız?"

"Ben çıkamam," diyor Eve. "Ev hapsindeyim."

"Ev hapsi mi? On yedi yaşındasın. Bunu yapamaz. Yasalara aykırı."

"Yaptı bile. Yasalar ona işlemez. Zaten param da yok."

"Sorun değil. Ben veririm."

"Olmaz. Babam kızar. Ciddiyim."

"O senin sahibin değil."

Bu söz Clara'nın karakterine o kadar aykırı ki Eve bir an başkasıyla konuştuğundan şüpheleniyor. "Bugün çok farklısın."

"*Öyle*," diyor Eve'in kulağına gelen havalı ses. "Kendimi daha iyi hissediyorum. Ama cidden giyecek yeni bir şeylere ihtiyacım var."

"Nasıl yani? Kusmaların geçti mi?"

"Evet, geçti. Babam virüsmüş diyor. Havadan geçmiş."

"Biri geldi," diyor Eve.

"Biliyorum. Duydum."

"Ne? Nasıl yani? Ben daha yeni duydum… Neyse, kapamam lazım. Babam bakmaz."

"Tamam," diyor Clara. "Geliyorum, öyleyse."

"Hayır, bence bu hiç de..."

Eve sözünü bitiremeden, Clara telefonu kapıyor.

Eve kapıya bakmak için odasından çıkıyor. Babasının salondan, "Eve, açma," diye fısıldadığını duymamış gibi yapıyor.

Kapıyı açıyor ve o toparlak, kibirli, sadede gelelim diyen yüzüyle tepeden ona bakan evsahibiyle karşılaşıyor.

"Baban evde mi?"

"Hayır, yok."

"Yok, demek. Çok manidar. Neyse, ona durumdan rahatsız olduğumu söyle. Son iki ayın kirasını gelecek hafta istiyorum yoksa kendinize başka yer bulursunuz."

"İşe girdi," diyor Eve adama. "Artık ödeyebilecek ama birazcık daha zaman lazım. Şey... Toby söylemedi mi?"

"Toby mi? Hayır. Neden o söylesin ki?"

"Söylerim demişti."

Bunun üstüne, Bay Felt gülümsüyor ama hiç de tatlı bir tebessüm değil bu. Eve'e kendini salak gibi, anlamadığı bir fıkranın en can alıcı yeri gibi hissettiren bir tebessüm.

"Gelecek hafta," diyor Bay Felt sert bir sesle, "yedi yüz sterlin."

Panik Atak Gibi Bir Şey

Kasabaya gelirken, Clara'nın burnuna sürekli bir koku gelmiş. 6 numaralı otobüsün kalabalığında daha önce hiç fark etmediği, yoğun, yabancıl bir koku. Aklı öyle bir dağılmış ki kapılar açıldığında içeri giren temiz havanın kokuyu yok etmesi onu çok rahatlatmış.

Fakat Topshop'un deneme kabinlerinde giysileri denerken aynı koku yine gelip onu ele geçiriyor. Her nasılsa Clara'yı sarhoş ederek dün gece hissettiği o vahşi, şiddetli coşkuyu hatırlatıyor ona.

Derken Clara kendini görüyor. Harper'ın cesedinin üstünde, çocuğun yaşamını biraz daha emebilmek için başını Velociraptor ırkı bir dinozor gibi, çağlayan yaralara daldırıyor. Bunu hatırlarken titriyor ama yaptığı şeyin dehşetinden mi yoksa tekrar tekrar deneyimleyebileceğini bildiği bu mest edici hazdan mı titrediğini anlayamıyor.

Kan kokusu bu, diye düşünüyor. Öteki kabinlerde giyinen herkesin içindeki kanın kokusu. Tanımadığı kızların ve tanıdığı –kandırıp evden ve babasından kaçmasına neden olduğu– o kızın kokusu.

Clara yeni giysileriyle, trans halinde kabinden çıkıyor. Görünmez güçler onu yandaki kabine doğru çekerek perdeyi açmaya hazırlıyor. Fakat panik tam zamanında, soğuk bir gölge gibi tenini ürpertiyor. Kalbi güm güm atarken bütün uzuvları karıncalanıyor.

Ne yaptığının farkına varıyor. Koşmaya başlıyor. Deneme kabinlerinin oradan çıkıp mağazada koşarken seksenler tarzı *crop top* ve parıltılı haçlarla donatılmış bir mankene çarpıyor. Manken bir elbise askılığının üstüne devrilip köprü gibi öylece kalıyor.

Clara nefes nefese, "Özür dilerim," diyerek koşmaya devam ediyor. Etiketli giysilerle mağazadan çıkarken güvenlik alarmı çalıyor

ama geri dönmesi mümkün değil. Arzusunu azaltmak için temiz havaya ihtiyacı var.

Betonun üstünde çıkan ayak sesleri başına balyoz gibi vuruyor. Peşinden gelen biri var. Clara ara sokaklardan birine dalarak dolup taşmış tekerli çöp bidonlarının arasından geçiyor ama kırmızı tuğladan yüksek bir duvarla karşılaşıyor. Çıkmaz sokak.

Güvenlik görevlisi onu köşeye kıstırmış durumda. Adam Clara'ya doğru gelirken, gömleğinin cebine iliştirilmiş telsizle konuşuyor.

"Tamamdır, Dave. Yakaladım. Küçük bir kızmış."

Clara sırtını duvara dayayıp öylece duruyor. "Çok üzgünüm," diyor. "Bir şey çalmak istememiştim. Panik atak gibi bir şey geçirdim. Param var. Hepsini..."

Güvenlik Clara'ya espri yapmış gibi bakıyor. "Tabii, canım. Bunları karakolda anlatırsın. İnanacaklarını pek sanmıyorum ama..."

Adam Clara'yı kolundan sımsıkı tutuyor. Clara kolunu sıkan ele bakınca, adamın kolundaki denizkızı dövmesini, yalnız birinin hüzün dolu anlayışıyla ona bakan, mavi mürekkeple çizilmiş o yüzü görüyor. Güvenlik onu caddeye doğru çekmeye başlıyor. Çıkmaz sokağın girişine yaklaştıklarında, Clara alışveriş yapanların ayak seslerini duyuyor ve o tak tuk sesler gitgide hızlanarak âdeta toplu dans yapan bir grubun çıkaracağı seslere dönüşüyor. Adam kolunu biraz daha sıkınca, Clara içinin gözü dönmüş bir öfkeyle kaplandığını hissediyor. Kolunu kurtarmaya çalışıyor.

"Aklına bile getirme," diyor güvenlik.

Clara hiç düşünmeden diş çıkarma numarasını yapıyor. "Uzak dur benden," diye tıslıyor.

Adam eli yanmış gibi hemen kolunu bırakıyor. Clara'nın kendi kan kokusunu aldığını hissederek korkuya kapılıyor. Ağzı beş karış açılmış vaziyette, avuçlarını köpek sakinleştirir gibi yere doğru indirip kaldırarak geri geri gidiyor.

Yetişkin bir erkekte yarattığı korkuyu gören Clara, sahip olduğu müthiş gücün farkındalığıyla titriyor.

Çocukları Kurtarmak

Peter'ın muayenehanedeki sabahı hafif bir sis perdesinin ardında geçiyor. Hastalar gelip giderken, o da yapması gerekenleri yapıyor. Gün ilerledikçe, dün gece havada süzülmenin verdiği o hissi, o hızlı ve ağırlıksız sevinci hatırlıyor.

Artık olanlara yoğunlaşmakta daha da zorlanıyor. Kapının açılması ve rektal tuşesinin üstünden henüz bir gün geçmişken, Bay Bamber'ın tekrar gelmesi gibi şeylere.

"Merhaba," diyen Peter, kendi sesini Kuzey Denizi'nin tepesinde bir yerlerden duyuyor. "Nasılsınız?"

"Pek iyi değilim, açıkçası," diyor ihtiyar, turuncu plastik sandalyeye otururken. "Antibiyotikler yüzünden. Sistemimi altüst ettiler."

Adam sisteminin hangi bölümünden bahsettiğini göstermek için pat pat karnına vuruyor. Peter notlarını kontrol ediyor.

"Anlıyorum. Fakat amoksilinin yan etkileri genelde çok hafiftir."

Bay Bamber ıslıklı bir iç çekiyor. "Kontrolümü elimden aldı. Resmen *rezil* oluyorum. Boşaltmam gerektiğinde derhal boşaltıyorum. Aşağıda *barajlar patlıyor* sanki." İhtiyar yanaklarını şişirip patlayan baraj sesi çıkarıyor.

Bu kadar çok bilgi, Peter'a fazla geliyor. Gözlerini kapayıp şakaklarını ovuşturarak saatlerdir devam eden ve ancak şimdi şimdi biraz hafiflemeye başlayan baş ağrısını dindirmeyi deniyor Peter.

"Tamam, pekâlâ," demeyi beceriyor. "Başka reçete yazıp dozu azaltmanızı önereceğim. Bakalım, neler olacak."

Peter okunaksız bir reçete karalayıp adama veriyor ve daha ne olduğunu anlamadan odaya başka biri giriyor. Ardından bir kişi daha.

Pamukçuk çıkardığı için utanıp sıkılan bir hanımefendi.

Öksürük nöbetleri geçiren bir adam.

Grip kapmış bir kadın.

Artık erekte olamayan, kriket blazerli yaşlı bir kurt.

İnternetten bakıp cilt kanseri olduğuna kanaat getiren, her yeri benlerle kaplı bir hastalık hastası.

Ağız kokusuna bakması için burnuna doğru soluyan, eskiden postaneyi yöneten hanım. ("Hayır, cidden, Margaret, neredeyse hiç fark edilmiyor.")

Öğleden sonra iki buçukta, Peter artık gitmek istiyor. Sonuçta cumartesi.

Cumartesi!

Cu-mar-te-si.

Bu dört hece bir zamanlar öyle müthiş bir heyecanla yüklüymüş ki. Peter duvarındaki kırmızı, dev kan damlasına bakarak cumartesilerin yıllar önce, Will'le birlikte Soho, Dean Caddesi'ndeki Stoker Kulübü'ne, kan emiciliği düstur edinenler için açılmış o özel kulübe, sonra da belki satılık etlere bakmak için Leicester Meydanı'ndaki bir et pazarına gittikleri zamanlarda, onun için ne anlama geldiğini hatırlıyor. Bazen de, zaten içecek bol bol VK'ları varsa, şehrin üzerinde yükselir, uçuş rotalarını Thames'in kıvrımlarına göre ayarlar, vampirlere yaraşır çılgınca bir hafta sonu yaşamak üzere uçup giderlermiş.

Valensiya. Roma. Kiev.

Kimi zaman ergenliklerinde kurdukları müzik grubu Haemo Goblins için yazdıkları o salak şarkıyı söylerlermiş. Ama artık şarkıyı pek hatırlamıyor. Hayal meyal.

Fakat düşüncesizce yaşanan, ahlak dışı bir hayatmış bu. Helen'la tanışıp biraz yavaşlamak Peter'ı mutlu etmiş. İster taptaze isterse de güvenli kaynaklardan edinilmiş olsun, bir gün kan içmeyi tümüyle bırakacağı aklına bile gelmezmiş. Helen'ın hamile kalıp artık önceliklerinin neler olacağına karar vermesi gerektiğini söylediği güne kadar. Hayır, bunu hiç beklemiyormuş. Baş ağrıları ve tekdüzelik içinde geçecek, bozuk bir döner sandalyede oturup kapının

açılmasını ve sıradaki hastalık hastasının gelmesini bekleyeceği bir geleceği öngörememiş.

"Girin," diyor Peter yoğun bir sesle, hafifçe tıklatılan kapıya balyoz inmiş gibi hissederek.

Gelenin kim olduğuna bakmıyor bile. Reçete kâğıtlarının üstüne kan damlaları çizmeyi sürdürürken burnuna belli belirsiz tanıdığı bir koku geliyor. Kokunun keyfini çıkarmak için bir an kapadığı gözlerini açınca, daracık kot pantolonu ve dökümlü bluzuyla çok sağlıklı duran Lorna'yı görüyor.

Peter tutkularına herkes kadar kapılan normal bir erkek olsa, Lorna ona olduğu gibi görünürdü. Aşırı makyajlı, manik gözleriyle çekici olduğu söylenebilecek otuz dokuz yaşındaki bir kadın gibi. Ama Peter'ın gözüne Helen'ın Boden kataloglarının parlak sayfalarından fırlamış gibi görünüyor. Peter ayağa kalkıyor ve akşam yemeği davetindelermiş gibi, Lorna'yı yanağından öpüyor.

"Lorna. Selam! Ne güzel kokuyorsun."

"Öyle mi?

"Evet," diyor Peter, bir tek parfüme yoğunlaşmaya çalışarak. "Çayırlar... gibi. Neyse, nasılsın?"

"Randevu alacağımı söylemiştim."

"Evet. Evet, söyledin. Otursana."

Lorna sandalyeye yerleşiyor. *Zarifçe*, diye düşünüyor Peter. *Kediler gibi. Korkudan arınmış, incecik bir Birman kedisi gibi.*

"Clara iyi mi?" diye soruyor Lorna ciddi bir tavırla.

"Ha, evet, Clara... bilirsin işte. Çok genç, her şeyi denemek istiyor... ergenler nasıldır, bilirsin."

Lorna, Toby'yi düşünerek başını sallıyor. "Evet."

"Ee, neyim var demiştin?" diye soruyor Peter.

Bir yandan da Lorna'nın onu kendinden soğutacak bir hastalığı olmasını diliyor. Aralarındaki enerjiyi dağıtacak bir şey. Basur, huzursuz bağırsak sendromu falan. Fakat Lorna'daki belirtiler öyle zarif ve Viktoryen ki ancak çekiciliğini artırmaya yarıyorlar. Sık sık başının döndüğünü, birden ayağa kalktığında gözlerinin kararDığını

söylüyor Lorna. Peter bencillik dolu bir an için bunları uyduruyor olabileceğini düşünüyor.

Yine de profesyonelce davranmaya çalışıyor.

Tansiyon aletinin manşonunu Lorna'nın koluna takıp şişirmeye başlıyor. Lorna cilveli bir özgüvenle ona bakarak gülümserken, Peter damarları gördüğü anda açılan iştahıyla savaşıyor.

Şeftali rengi tenin altından beliren o güzelim, incecik mavi çizgiler.

Olmuyor.

Kendine hâkim olamayacak.

Artık ânın içinde hapsolmuş, kendini kaybetmiş durumda. Peter gözlerini kapayıp kendini o kola doğru eğilir ve Lorna'yı güldürürken görüyor.

"Ne yapıyorsun sen?" diye soruyor Lorna.

"Kanına bakmam lazım."

"Kan değerlerime mi bakacaksın?"

Lorna değişen dişleri görüp çığlık atıyor. Peter dişlerini komşusunun kolunun iç kısmına geçiriyor ve damarlardaki basınç iyice arttığı için her yere kan fışkırıyor. Peter'ın yüzüne, Lorna'nın üstüne, tansiyon aletinin ekranına, afişlere.

"Sen iyi misin?"

Lorna'nın sesi fanteziyi yarıda kesiyor.

Ne yüzünde ne de başka bir yerinde kan olan Peter, gözlerini kırpıştırarak bu hayalden kurtuluyor.

"Evet, iyiyim."

Peter tansiyonu okuyup manşonu çıkararak ciddileşmeye çalışıyor.

"Her şey normal," diyor, Lorna'ya bakmamak ve burnundan nefes almamak için çaba sarf ederek. "Ciddi bir şey olmadığına eminim. Büyük ihtimalle demir değerlerin biraz düşmüştür. Yine de tedbiri elden bırakmamak adına birkaç kan testi isteyeceğim."

Lorna yüzünü buruşturuyor. "İğne konusunda küçük bir kız çocuğu gibiyimdir."

Peter boğazını temizliyor. "Resepsiyondaki Elaine'i görmen gerekiyor."

Kapıyı açmaya giden Lorna'nın bir şey demek istediği belli. Peter komşusunun yüzündeki tedirgin ve hınzır ifadeye hem bayılıyor hem de o ifadeden korkuyor.

"Caz gecesi yapıyorlar," diyor Lorna sonunda. Peter için, Lorna'nın sesi dingin bir gölün yüzeyi kadar pürüzsüz ve davetkâr. "Farley'nin oradaki Fox and Crown'da. Canlı müzik var. Galiba pazartesileri. Birlikte gidebiliriz, diye düşünmüştüm. Mark pazartesi günü Londra'ya gidiyor, geç dönecek. Ben de dedim ki, hani yani, belki seninle çıkarız."

Peter dün gece Lorna'nın masa altından ayağına nasıl bastırdığını hatırlayarak duraksıyor. Ondan kısa süre sonra tattığı kanın bütün suçluluk duygusunu nasıl alıp götürdüğünü hatırlıyor. Yıllar boyu karısına söylediği "seni seviyorum"ların nasıl karşılıksız kaldığını hatırlıyor. Başını yavaşça iki yana sallayabilmek için gücünü son damlasına kadar harcamak zorunda kalıyor. "Bence bu..."

Lorna altdudağını ısırıp başını salladıktan sonra ağzını yaralı bir kuşun kanatları gibi yavaşça açarak gülümsemeyi deniyor. "Peki. Hoşça kal, Peter," diyor, reddedilme bahanesinin devamını dinlemeyi istemediği için.

Sonra kapı kapanıyor ve Peter'ın pişmanlığı hissettiği rahatlamanın önüne geçiyor. "Hoşça kal, Lorna. Peki, hoşça kal."

Dönüştürülmüş olanlar için bir uyarı: **SİZİ DÖNÜŞTÜREN KİŞİYLE ASLA TEMASA GEÇMEYİN**. Kanıyla doğanızda köklü bir değişim yaratan kişiye karşı besleyeceğiniz hisleri yok sayabilmek zaten kolay olmayacaktır. Fakat o kişiyi bizzat görmek sizde asla kurtulamayacağınız bir duygu seline neden olabilir.

Tövbekârın Elkitabı (ikinci basım), s. 133

Küreksiz Kayık

Haddinden fazla kan içmenin bilinen sonuçlarından biri de rüyalarınız üzerinde yarattığı yoğun etkidir. Bu etki genelde olumludur ve kan içmeyi sürdüren ortalama bir vampirin uyurken her rüyada değişen nefis çıplaklarla, egzotik detaylarla dolup taşan haz dolu, şaşaalı filmler izlemesini sağlar ve geçmişte Will Radley de bundan muaf değildi. Gezip gördüğü yerler rüyalarında en ince detaylarına kadar yer alabiliyor –ki (yalnızca geceleri olsa bile) gitmediği yer *kalmamıştı*– ve gördüklerine hayal gücünün en derinlerindeki yerlerden bulunup çıkarılan fazladan detaylar da eklenebiliyordu. Fakat son zamanlarda kâbuslar, daha doğrusu geçtiği yer ve olay örgüsü fark edilmeyecek kadar az değişen *aynı* kâbusu tekrar tekrar görür olmuş.

Bu cumartesi, şu an yine aynı kâbusu görüyor.

Kâbus şöyle:

Will küreksiz bir kayığın içinde, bir kan gölünün üzerinde.

Dört bir yanda kayalık sahil var ve kayaların üstünde yalınayak duran güzel bir kadın onu çağırıyor.

Kadının yanına gitmek isteyen Will, yüzemeyeceğini bildiği için ellerini kürek gibi kullanıp kanın üstünde şap şup ilerlerken, bir şeye çarpıyor.

Kanın içinden bir baş çıkıyor. Kızıl suyun içinde gözleri yukarı kaymış, ağzı açık bir kadın beliriyor.

Bugün çıkan kadın Julie, dün geceki kasiyer kız.

Will küreksiz kayıkta otururken boyunlarından ölümcül yaralar almış, ağızları açık kalmış, gözleri bembeyaz görünen ölü yüzler belirmeye devam ediyor. Öldürdüğü kadınlarla adamların yüzleri.

Kanın üzerinde dubalar gibi yükselip alçalan yüzlerce baş: hızlı tanışma gecelerine katılanlar, Hırvat kadın garsonlar, değişim programıyla gelmiş Fransız bir öğrenci, Stoker Kulübü ve Siyah Nergis'e takılanlar, Sibiryalı keçi çobanları, kuğu boyunlu İtalyanlar, bol bol Rus ve Ukraynalı.

Fakat kıyıdaki kadın hâlâ orada, yanına gitmesini istiyor. Kadının kim olduğunu ancak şimdi görebiliyor. Helen'ın on yedi yıl önceki hali ve Will bunu anlayınca, onun yanında olmayı her zamankinden daha da çok istiyor.

Islak bir ses.

Kanda yüzen biri var. Ardından biri daha, kanın içinde deliler gibi kulaç atan.

Cesetler. Ölüler ona doğru geliyor.

En yakınında Julie var. Will kızın ölü gözlerinin yerine oturduğunu ve gölden uzanan elinin kayığı tuttuğunu görüyor.

Derken, tam Julie kayığa çıkmaya çalışırken, başka bir ses duyuyor Will. Aşağıdan vura vura kayığın altını delmeye çalışan başka biri var.

Will sahildeki Helen'a bakıyor. Gitmiş. Onun yerine Alison Glenny gelmiş: Polis teşkilatındaki vampirizm karşıtı operasyonları yürüten o kısacık saçlı, çok bilmiş emniyet müdürü yardımcısı. Her şey planladığı gibi gidiyormuşçasına başını sallıyor.

Dört bir yandaki cesetler Julie'ye katılarak ellerini kayığa doğru uzatırlarken, alttan gelen darbe sesleri gitgide artıyor. Eller ona ulaşmak üzereyken, Will gözlerini kapayıp tekrar açarak kendini karartma perdeleri indirilmiş minibüsün içinde buluyor.

Rüyaymış.

Yine o rüya.

Will bıçağını kapıp üst üste vuran kişinin kim olduğunu görmek için kapıyı açıyor. Helen'mış. "Ben de rüyamda tam..."

Helen bıçağa bakıyor.

"Pardon," diyor Will, özür diler gibi gülümseyerek, "alışkanlık işte. Burada çok fazla VK var. Bazıları oldukça değerli. Sibirya'da

birkaç kan hastası canavarın saldırısına uğradım. Danimarkalı dev gibi herifler. Bu gibi durumlarda dişlerini çıkarmak pek işe yaramaz, bilirsin." Will rüyasında Helen'ın yaptığı hareketi yaparak onu minibüse davet ediyor. "Gelsene, gölgeden faydalan."

Helen gözlerini kapayarak daveti reddediyor. Ardından komşular duymasın diye usulca konuşmaya başlıyor. "Peter'ın söylemek istediği şey, buradan gitmeni istediğiydi. Sana ihtiyacımız yok."

"Evet, şimdi sen söyleyince, biraz mesafeli davrandı cidden. Onunla sen konuşsan olmaz mı, Hel?"

Helen afallıyor. "Efendim?"

Will durumdan hoşnut değil. Minibüsün içinde Quasimodo gibi çömelmiş vaziyette, hiç iyi görünmüyor. "Sen de güneşe iyice alışmışsın artık. Gel, otur şöyle."

"Sana inanamıyorum," diyor Helen kızgın bir sesle. "Burada kalmana izin vermesi için Peter'la konuşmamı mı istiyorsun yani?"

"Yalnızca pazartesiye kadar, Hel. Açıkçası, bir süre ortalıkta görünmemem lazım."

"Burada istenmiyorsun. Peter da, ben de, gitmeni istiyoruz."

"Doğruyu söylemem gerekirse, son zamanlarda biraz ileri gittim. Benim... sessiz sakin bir yerde olmaya ihtiyacım var. Dışarıda çok fazla öfkeli akraba dolaşıyor. Hele bir tanesi var ki..." Will'in söylediği doğru ama uzun zamandır var olan bir gerçek bu. Will geçen yıl güvenilir kaynaklardan "Öğretim Üyesi Will Radley"yi arayan birinin olduğunu öğrenmiş. Adamın akademisyenlik günlerinden kalma bir kini gütmeye devam eden biri olduğunu zannediyor. İntikam isteyen gözü dönmüş bir baba ya da dul bir eş. Bu adam onu Alison Glenny kadar endişelendirmiyor ama Sheridan Cemiyeti'ndeki vampir dostlarıyla ilişkisini kötü etkileyen bir durum yine de. "Beni sorup duran biri varmış. Kim olduğunu bilmiyorum ama işin ucunu bırakmıyor. O yüzden yalnızca..."

"Ailemi tehlikeye mi atayım yani? Hayır. Katiyen olmaz."

Will minibüsten inip gözlerini kısarak yakındaki bir ağacı korkuyla tahliye eden kuşlara bakarken, sokağı izleyen Helen'ın

yüzünde de kuşlarınkine denk bir kaygı var. Will gözlerini onun baktığı yere çevirince, bastonlu yaşlıca bir kadın görüyor.

"Vay canına, güneş koruyucu cidden elzem bir şey," diyor ışığa karşı gözlerini kırpıştırarak.

Bıçak hâlâ Will'in elinde.

"Ne yapıyorsun sen?" diye soruyor Helen.

Yaşlı kadın yanlarına kadar geliyor.

"Merhaba."

"Günaydın, Bayan Thomas."

Bayan Thomas ona bakarak gülümseyince, Will elindeki bıçağı şöyle bir kaldırarak sağa sola sallıyor. O da gülümseyerek kadına selam veriyor. "Bayan Thomas."

Tabii ki donup kalan Helen'ı sinirlendirmek onu eğlendiriyor. Fakat Bayan Thomas bıçağı fark etmemiş, etse de tedirgin olmamış gibi.

"Merhaba," diye dostça bir gıdaklama çıkarıyor yanıt olarak. Sonra kendi yolunda dümdüz yürümeye devam ediyor.

Helen gözlerinden ateşler saçarak ona bakınca, Will bıçağın hâlâ elinde olduğunu fark etmemiş gibi yaparak onu daha da germeye karar veriyor. "Hops." Bıçağı minibüsün içine atıverirken, güneşten yüzü kaşınıyor. Helen elinde kova ve süngerle yandaki evden çıkıp arabasını yıkamaya başlayan Mark Felt'i izliyor. Helen'ın böyle tehlikeli bir tiple konuşmasının adamı biraz da olsa kaygılandırması Will'i eğlendiriyor.

"İyi misin, Helen?"

"Evet, iyiyim, Mark, sağ ol."

Mark denen adam süngerle pahalı arabasının tepesini silmeye başlarken hafiften şüpheli gözlerle Helen'a bakıyor. "Clara iyi mi?" diye soruyor sert denebilecek bir sesle, köpüklü sular camlara saçılırken.

Peki, komşulara ne masal anlattı bunlar? diye düşünüyor Will, Helen'ın ürkek performansını izlerken.

"Evet, iyi," diyor Helen. "Şimdi iyi. Ergenlik nasıldır bilirsin."

Helen'ın Will'le Mark'ı tanıştırması gerektiğini fark ettiği ama bunu yapmayı beceremediği komik bir an daha yaşanıyor. Helen durumu komşusuna sezdirmemeye çalışırken, Will bildiği bir kitabın yabancı dile tercüme edilmiş haline bakar gibi hayretle ona bakıyor.

"Güzel," diyor Mark, pek ikna olmamış gibi. "İyi olmasına sevindim. Peter muayenehaneden kaçta döner?"

Helen omuz silkerken sohbeti bitirmek istediği çok belli. "Cumartesileri pek belli olmuyor. Beş gibi falan. Dört, beş arası…"

"Tamam."

Helen başını sallayarak gülümsüyor ama Mark'ın sözü henüz bitmiş değil. "Bir ara şu projeleri göstermek istiyordum da. Ama herhalde yarın daha iyi olur. Bugün golfe gideceğim."

"Tamam," diyor Helen.

Will pis gülüşünü bastırmaya çalışıyor.

"Bu işi evde yapalım," diye fısıldıyor Helen.

Will başını sallayıp kapıya kadar Helen'ın peşinden gidiyor. *Biraz dan dun oldu ama neyse. Beni baştan çıkardın.*

Paris

Will çok geçmeden zevkli döşenmiş salondaki divana kuruluyor. Camdan verandayla bahçeye bakan Helen'ın sırtı ona dönük. Hızlı şeritten ölümlülüğe geçmeye karar verdiği halde hâlâ müthiş bir kadın ve bunun farkında değil. Yaşlanıp ceviz gibi kırış kırış olsa bile, Will onu yine de isterdi.

Will onu matruşka bebeğe benzetiyor. O gergin, kasabalı kabuğun altında bundan daha iyi, başka başka Helen'lar var. Biliyor. Bir zamanlar denizlerin üzerinde, kanlı eliyle kanlı elini tutarak uçtuğu Helen. Damarlarında akmaya devam eden o yaşam arzusunun, tehlike arzusunun kokusunu alıyor. Onu dürtükleme, daha iyi halini hatırlamaya zorlama zamanının geldiğini de biliyor.

"Paris'i hatırlıyor musun?" diye soruyor Will. "Oraya uçup Rodin Müzesi'nin bahçesine iniş yaptığımız geceyi?"

"Lütfen sessiz ol," diyor Helen. "Rowan yukarıda."

"Dinlediği müziğin sesi geliyor. Bir şey duymaz. Yalnızca Paris'i düşünüp düşünmediğini merak etmiştim."

"Zaman zaman, evet. Çok şey düşünüyorum. Seni düşünüyorum. Kendimi, o eski halimi düşünüyorum. Burada, bu normal insanlarla birlikte yaşamak için ne çok ödün verdiğimi düşünüyorum. Bazen yalnızca, ne bileyim, pes edip sırf insanların tepkisini görmek için sokakta çırılçıplak yürümek istiyorum. Ama bir hatayı temizlemeye alışıyorum ben, Will. Bu yüzden böyle yaşıyorum. Hataydı."

Will bir vazoyu eline alıp şekillendirilmiş karanlık delikten içeri bakıyor.

"*Yaşamıyorsun ki*, Helen. Burası tam bir morg. Ölü hayallerin kokusu var burada."

Helen alçak sesle konuşmayı sürdürüyor. "Ben Peter'la birlikteydim. Peter'la nişanlıydım. Onu seviyordum. Bunu neden değiştirmek zorundaydık ki? Ne demeye peşime düştün? Olay neydi? Şeytanca bir kâbus gibi gelip her şeyi mahvetmek istemenin nedeni nedir? Kardeş rekabeti mi? Can sıkıntısı mı? Yoksa yalnızca güvensizlik hissi mi? Dünyadaki herkesi öldür ya da mahvet ki gıpta edecek kimse kalmasın. Bu mu?"

Will gülümsüyor. Karşısında eski Helen'ı görür gibi oluyor. "Haydi oradan, tekeşlilik hiç de sana göre değil."

"Gençtim ve aptaldım. Cidden *çok* aptaldım. Sonuçlarını öngöremedim işte."

"O yıl aptallık çok modaydı. Zavallı Pete. O da gece mesaisine gitmeseydi. Ona hiç söylemedin değil mi?"

"Kime?"

"Şu an Pete'ten söz ediyoruz."

Helen eliyle gözlerini örtüyor. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Bin dokuz yüz doksan iki," diyor Will dikkatle, söylediği tarih kırılgan ve değerli bir şeymiş gibi. "O yıl mahsul iyiydi. Hatıramızı sakladım. Çok duygusalımdır, bilirsin."

"Sen benim..." Helen'ın gözleri dehşetle kocaman açılıyor.

"Tabii ki. Sen olsan aynını yapmaz mıydın?" Will teatral bir tavırla konuşmaya başlıyor. "Keyfinizin kenar sokakları mı benim yerim?"* Gülümsüyor. "Öylesine sordum. Yoksa şehrin merkezi olduğumu biliyorum. Ben Eyfel Kulesi'yim. Ama evet, kanını sakladım. Tadını Pete'in de hatırlayacağından gayet eminim. Kan konusunda öteden beri tam bir züppedir. Ha, mektupları da sakladım..."

Will vazoyu özenle sehpaya bırakıyor.

Helen fısıldıyor. "Bana şantaj mı yapıyorsun?"

Will bu suçlamayı duyunca irkiliyor. "Hislerini ucuzlaştırma, Helen. Mektuplarında bana karşı hep çok iyiydin."

"Ben ailemi seviyorum. Başka bir şey hissetmiyorum."

Aile.

---

* *Julius Caesar*, Perde 2, Sahne 1, William Shakespeare, çev. Sabahattin Eyüboğlu. (*ç.n.*)

"Aile," diyor Will. Bu sözcük aç bir şeyi ifade ediyormuş gibi. "Buna Pete de dahil mi yoksa yalnızca çocuklardan mı söz ediyoruz?"

Helen gözlerinden ateş saçarak ona bakıyor. "Çok komik. O yapmadan önce beni sen dönüştürdün diye hâlâ sana karşı hislerim olduğunu mu zannediyorsun?"

Helen tam bunu söylerken merdivenden inen Rowan'ı duymuyorlar ama o her şeyi duyuyor. Sözcükleri ayırt edemese de, annesinin sesini, o sesteki telaşı işitiyor. Sonra Will'i duymak için duruyor. Bu kez net olarak seçebildiği sözcüklere pek bir anlam veremiyor.

"Önce mi?" diyor Will, neredeyse öfkeli bir sesle. "İnsan iki kez dönüşemez, Helen. Sen cidden paslanmışsın. Belki de biraz takviye..."

Rowan ağırlığını sol ayağına verince yerdeki tahta gıcırdıyor. Bunun üstüne sesler kesiliyor ve bir iki saniye için yalnızca salondaki küçük antika saatin tiktakları duyuluyor.

"Rowan?"

Annesinin sesi. Rowan konuşup konuşmamakta kararsız kalıyor. "Başım ağrıyor," diyor sonunda. "Bir tane hap alacağım. Sonra da çıkıyorum."

"Haa," diyor annesi uzun bir sessizliğin ardından. "Tamam. Peki. Ne zaman..."

"Birkaç saat sonra," diyerek annesinin sözünü kesiyor Rowan.

"Birkaç saat, peki. Görüşürüz, öyleyse."

Helen'ın sesi yapmacık. Fakat Rowan neyin sahte olup olmadığını artık nasıl bilebilir ki? Öteden beri gerçek zannettiği her şey numaraymış. Bu yüzden annesiyle babasından nefret etmeyi istiyor ama nefret güçlü olanların kaldırabileceği güçlü bir duygu ve Rowan alabildiğine zayıf biri.

Böylece holden geçip mutfağa giriyor. İlacın durduğunu bildiği dolabı açıp kutudan ibuprofeni çıkarıyor. Düz beyaz plastik kaba bakıyor.

Orada kendini öldürmeye yetecek kadar hap olup olmadığını merak ediyor.

Porsukağacının Arkasında

Rowan'ın mutfağa girdiğini duyuyorlar. Bir dolap açılıp kapanıyor. Sonra Rowan evden çıkıyor ve Helen ancak kapının kapandığını duyduğunda rahat bir nefes alıyor. Fakat hâlâ divanda oturan Will ağzını tekrar açıncaya kadar süren geçici bir rahatlama oluyor bu.

"Daha kötüsü de olabilirdi," diyor Will. "Mektupları bulabilirdi. Ya da Pete burada olabilirdi."

"Kes sesini, Will. *Kes*."

Fakat Helen'ın öfkesi bulaşıcı. Will ayağa kalkıp Helen'ın yanına giderken, sürekli orada olmayan Peter'la konuşuyor. "Açıkçası, Pete, ikiyle ikiyi bile toplayamaman beni hep şaşırtmıştır. Okumuş etmiş adamsın. Bir de tıpçı olacaksın… Ha tabii, Helen'ın verdiği rakamlar yanlıştı ve ben de o danışmanı korkutup yalan söylemeye ikna ederken çok eğlenmiştim ama yine de..."

"Kes, kes, kes." Helen düşünemiyor. Hiç düşünmeden Will'in üstüne atılıp yüzünü tırmalayarak bunun verdiği rahatlamayı hissediyor. Will parmağını ağzına sokup çıkararak ona gösteriyor. Helen o kana, çok iyi bildiği ve herkesinkinden daha çok sevdiği kana bakıyor. Her şeyi unutmasını sağlayabilecek o tat orada, burnunun dibinde işte. İçgüdülerine karşı savaşabilmek için elinden yalnızca salondan bir hışım çıkmak geliyor ve son duyduğu şey arkasından seslenen Will'in sesindeki o mutlu mesut gülüş oluyor.

"Dediğim gibi, Hel, yalnızca pazartesiye kadar."

Rowan kilisenin bahçesinde, yoldan görünmemek için bir porsukağacının arkasına yaslanıp oturmuş. Kutudaki bütün ibuprofenleri içtiği halde yalnızca başının ağrısı gitmiş ve kendini aynı yarım saat önce hissettiği gibi hissediyor.

Cehennem bu işte, diye düşünüyor. İki yüzyıl kadar yaşam denen uzun ve korkunç cezayı çekmek ve buna bir son verememek.

Babasına vampirlerin nasıl öldürülebildiğini sormuş olmayı diliyor. İntihar etmenin mümkün olup olmadığını cidden bilmek isterdi. Belki *Tövbekârın Elkitabı*'nda bundan da söz ediliyordur. Sonunda kalkıp eve geri yürümeye başlıyor. Yolu yarılamışken, Eve'in otobüsten indiğini görüyor. Kız ona doğru yürüyünce, saklanmak için çok geç olduğunu anlıyor.

"Kardeşini gördün mü?" diye soruyor Eve.

Ona öyle çekincesizce, gözlerinde capcanlı bir Eve'likle bakıyor ki Rowan konuşmakta zorlanıyor.

"Hayır," demeyi beceriyor sonunda.

"Topshop'tayken birden kayboluverdi."

"Ya. Hayır. Ben... hiç görmedim."

Rowan kardeşini merak ediyor. Polis götürmüş olabilir. Bu kaygı bir an için Eve'le konuşmanın getirdiği gerginliğin önüne geçiyor. Daha yarım saat önce bütün dünyayla birlikte onu da bırakıp gitmeyi istediği için, kardeşi için duyduğu korku ağzındaki kimyasal tadı suçluluk duygusuyla özdeşleştirmesine neden oluyor.

"Yani, çok garipti," diyor Eve. "Mağazada birlikteyken, bir de baktım..."

"Eve!" Onlara doğru koşan biri Eve'e sesleniyor. "Eve, her yerde seni aradım."

Eve gözlerini çevirip Rowan'a bakarak ikisi arkadaşmış gibi ofluyor.

Yaşamak için bir neden.

"Kusura bakma, gitsem iyi olacak. Babam geldi. Görüşürüz."

Rowan ona gülümseyecek cesareti bile topluyor ama gülümsemeyi ancak Eve sırtını döndükten sonra becerebiliyor.

"Tamam," diyor Rowan. "Görüşürüz."

Saatler sonra, kendi odasında en sevdiği Smiths albümünü –*Meat is Murder*–* dinlerken, *Tövbekârın Elkitabı*'ndaki dizini ve 140. sayfada pusuya yatmış onu bekleyen bilgiyi buluyor.

---

* Et Cinayettir. (*ç.n.*)

İntihar eğilimi yaratan depresyon, temiz kalanlar arasında yaygın bir musibettir.

Düzenli olarak insan ya da vampir kanı tüketmemenin beyin kimyamız üzerinde ciddi etkileri olabilir. Serotonin düzeyi fazlasıyla düşme eğilimi gösterirken, kriz anlarında kortizol düzeyimiz aşırı artabilir. Bu gibi durumlarda hiç düşünmeden fevri hareketler yapabiliriz.

Buna ek olarak, elbette ki kim olduğumuzu bilmekten kaynaklanan doğal bir kendinden nefret etme hali içindeyizdir ve temiz kalanlar olarak kendi içgüdülerimizden, aslında biraz da o içgüdüleri bastırmak zorunda kaldığımız için nefret etmemiz trajik bir ironidir. Bağımlılıkları gözlerini kör eden kan canavarlarının aksine, bizler kendi içimizdeki canavarı açık seçik görebiliriz ve çoğumuz bu acı veren manzaraya tahammül edemeyiz.

Bu elkitabının amacı hayatlarına son vermeyi arzulayanları ahlaken yargılamak değil. Hatta birçok durumda –örneğin tövbe etmiş biri eski ölümcül yaşam tarzına geri dönmeyi düşünüyorsa– bunun gayet akla yatkın bir çözüm olacağı söylenebilir. Ancak aşağıdaki gerçekleri göz önünde bulundurmak gerekir:

1. Tövbe edenler insan gibi yaşayabilir ama onlar gibi kolayca ölemezler.
2. Bazı ilaçları tüketerek intihar etmek teorik açıdan mümkün olsa da, bunun için gerekli miktar sıradan bir ölümlünün ihtiyaç duyacağı miktardan çok daha yüksektir. Örneğin, ortalama bir vampirin yaklaşık üç yüz adet 400 miligramlık parasetamol tableti yutması gerekir.
3. Karbonmonoksit zehirlenmesi, binalardan aşağı atlamak ve bilek kesmek de pek işe yaramaz. Kendi kanınızı görüp kokusunu almak anında başka canlı kaynaklardan taze

kan bulma isteği yaratabileceğinden, bilhassa sonuncusu pek etkili değildir.

Rowan kitabı garip bir rahatlamayla kapıyor. Sonuçta, kendini öldürdüğü takdirde Eve'i bir daha hiç göremeyecek ve bunu düşünmek onu hayatta kalma düşüncesinden daha çok korkutuyor.

Gözlerini kapayıp yatağına uzanarak öteki odalardan gelen sesleri dinliyor. Annesi aşağıda mikserle bir şey karıştırıyor. Babası boş yatak odasındaki kürek çekme aletinde oflayıp pofluyor. Gelen en yüksek sesse, zangır zangır gitarlı bir müzik dinleyerek gülüşen Clara'yla Will'in gürültüsü.

Rowan diğer bütün sesleri zihninde birleştirip hafif bir uğultuya dönüştürerek kardeşinin kahkahalarına odaklanıyor. Clara'nın sesi cidden, su götürmeyecek kadar mutlu. *Düzenli olarak insan ya da vampir kanı tüketmemenin beyin kimyamız üzerinde ciddi etkileri olabilir.*

Sonra?

Rowan kendisinin de yaşayabileceği o sahici, su götürmeyecek mutluluğu düşünmemeye çalışarak gözlerini kapıyor.

Kafasını sallayıp yutkunarak bastırmaya çalıştığı bu düşünce, dilindeki tatlı-ekşi tat gibi ısrarcı, gitmemekte kararlı.

Su

Peter kürek çekme aletinde, kendini her zamankinden daha fazla zorluyor. Oraya 5000 metreyi yirmi dakikanın altında yapma hedefiyle oturmuşken, hedefi çoktan aşmış durumda. Gösterge ekranına bakıyor: On beş dakika beş saniyede 4653 metre. Normal hızından çok daha fazla ve tabii ki dün gece içtiği kanın etkisinden.

Clara'nın odasından gelen müzik sesini belli belirsiz duyabiliyor.

Hendrix.

1960'lardan kalma bu akıllara ziyan kanlı müziği, Will büyük ihtimalle yedi yaşındayken o mavnada babalarıyla birlikte "Crosstown Traffic"i dinleyerek dans ettiği günlerdeki kadar çok seviyordur.

Peter amcasıyla birlikte gülen Clara'nın sesini duyuyor.

Fakat bunun aklını dağıtmasına izin vermiyor. Gözü ekranın altındaki düğmelerde: BİRİM DEĞİŞTİR. GÖRÜNÜM DEĞİŞTİR.

Aleti yapan her kimse, bu sözcüğün gücünü iyi biliyor: DEĞİŞİM.

Peter, Lorna'yı düşünerek aletin ritmiyle uyumlu sözcükler mırıldanırken, son yüz metrede kendini gitgide daha da çok zorluyor.

"Caz. Caz. Caz… *Siktir.*"

Duruyor ve krank mili dönmeye devam ederken kaç metre daha yaptığına bakıyor. Gösterge nihayet 5068 metrede duruyor. On yedi dakika yirmi yedi saniyede tamamlamış.

Etkileyici.

Önceki rekorundan yaklaşık dört dakika daha düşük. Şimdiyse aletin üstünden bile kalkamayacak kadar yorgun.

Peter müthiş bir susamışlık hissiyle kolundaki çıkmış damarlara bakıyor.

Hayır, diyor kendi kendine. *Su yeter.*

Su.

Hayatı artık böyle. Berrak ve tatsız bir su gibi.
Hem insan kanda da kolayca boğulabilir, suda da.

Clara, Will'in tavsiyesiyle az önce indirdiği antika değerindeki gitarlı müziği sevmiş numarası yapmakla bile uğraşmıyor.

"Hayır," diyor gülerek. "Korkunç bir şey."

"*Jimi Hendrix bu*," diyor Will, bunun üstüne söz söylenemezmiş gibi. "Gelmiş geçmiş *en yetenekli* kan canavarlarından biri! Gitarı *vampir* dişleriyle çalan bir adam. Sahnede. Hiç kimse anlamadı." Gülüyor. "Babam anlatmıştı..." Will bir an için susunca, ona babasını sormak isteyen Clara amcasının gözlerindeki acıyı görüyor. Bırakıyor, Jimi Hendrix'i anlatmaya devam etsin. "Kan cahilleri kendilerinin de yuttuğu asitten söz ettiğini sandılar. Hiç sormadılar: O pus neden mor, diye. Aslında *pus* değildi tabii. 'Mor Damarlar' biraz fazla kaçacaktı. Prince de aynı sorunu yaşadı. Ama o sonradan tövbe edip Yehova Şahidi olunca dibe vurdu. Jimi öyle yapmadı. Ölmüş ayağına yatıp hayatına devam etti. Şimdiki adı Joe Hayes. H-A-Y-E-S. Oregon, Portland'da, Ladylike diye kanlı bir rock kulübü işletiyor."

Clara sırtını duvara yaslayıp ayaklarını yatağından aşağı sarkıtıyor. "Ama ben yine de beş yüzyıl süren gitar sololardan hazzetmiyorum. Tek heceli bir sözcüğü söyleyinceye kadar bütün gamlardan geçen şarkıcılar gibi. İnsan *artık sadede gelsek* falan oluyor."

Will neredeyse anlayışlı bir tavırla başını iki yana salladıktan sonra minibüsünden getirdiği bir şişe kanı kafaya dikiyor. "Hımm. Bu hatunun ne kadar lezzetli olduğunu unutmuşum."

"Kimin?"

Will etiketin üstündeki el yazısını gösteriyor. Gecenin ikinci şişesi. Will ilk şişeyi –ALICE'i– lıkır lıkır içip birkaç saniyede bitirerek Clara'nın yatağının altına bırakmış.

ROSELLA – 2001.

"Ah, bu yok mu bu... nasıl da güzeldi. *Una guapa*."

Clara yalnızca bir parça kaygılanıyor. "Yani sen bu insanları öldürdün mü?"

Amcası şoka uğramış gibi yapıyor. "Sen beni ne zannettin?"

"Adam öldüren kan emici bir vampir."

Will "doğru tespit" dercesine omuz silkiyor. "İnsan kanı iyi yıllanmaz," diyerek anlatmaya başlıyor. "Şişede saklamak anlamsızdır, tadı metalikleşir. Vampir kanındaki hemoglobinse hiç değişmez. Sihir de orada, hemoglobinde başlar. Her neyse, Rosella vampir. İspanyol. Onunla Valensiya'ya uçtuğum bir seferinde tanışmıştım. Orası vampir şehri. Manchester da öyle. Biraz takıldık. Birbirimize hatıralık hediyeler verdik. Tadına baksana."

Şişeyi Clara'ya uzatan Will, yeğeninin bir an kararsız kalışını izliyor.

"İstediğini sen de biliyorsun."

Clara sonunda isteğine karşı koyamayarak şişeyi alıp az sonra tadacağı şeyin kokusuna bakmak için burnuna dayıyor.

Yaptığı şey Will'i çok eğlendiriyor. "Biraz narenciye, alttan alta bir meşe aroması ve hafif bir sonsuz yaşam esintisi."

Clara şişeden büyük bir yudum alıp gözlerini kapayarak kanın verdiği tatlı heyecanın keyfini çıkarıyor. Derken kıkırdamaya başlıyor ve kıkırtılar çok geçmeden patlak kahkahalara dönüşüyor.

Will birden Clara'nın mantar panosundaki fotoğrafı fark ediyor. Clara'nın yanında duran güzel, sarışın kızı görüyor. Kızı bir yerden tanıdığı düşüncesi canını sıkıyor.

"Bu kim?"

"Kim kim?" diyor Clara, sakinleşerek.

"Olivia Newton-John."

"Ha, Eve'i diyorsun. Süperdir. Bugün benim yüzümden biraz kafası karıştı. Onu Topshop'ta bırakıp kaçtım. Deneme kabinlerinin orada bir şey yapacağımdan korktum."

Will başını sallıyor.

"AKS krizi. Alışırsın."

"AKS mi?"

"Aşırı Kana Susamışlık. Neyse, bir şey anlatıyordun..."

"Ha, evet. Burada yeni. Yeni taşındılar." Clara şişeden bir yudum daha alıyor. Ağzını silerken aklına bir şey gelmiş gibi tekrar

gülüyor. "Rowan ona deli oluyor. Okulda aynı sınıftalar ama onunla konuşmayı bile beceremiyor. Çok acıklı. Ama babası sorunlu bir adam. Eve on yedi yaşında ama evden çıkmak istediği her seferinde adama, nasıl denir, *başvuru yapmak* zorunda. Buradan önce Manchester'dalarmış."

Clara amcasının ciddileştiğini pek fark etmiyor.

"Manchester mı?"

"Evet, buraya geleli daha birkaç ay oldu."

Will, "Anladım," diyerek kapıya bakıyor. Bir saniye sonra açılan kapıda, önlüklü ve çileden çıkmış vaziyette, Helen beliriyor. İçeri girer girmez odanın havasını geriyor ve kan şişesini gördüğünde çenesi bariz şekilde kasılıyor.

"Lütfen şunu da alıp kızımın odasından çıkar mısın?"

Will gülümsüyor. "Ah, çok iyi. Geldin demek. Biz de biraz eğleniyor muyuz acaba diye üzülmeye başlamıştık."

Hâlâ biraz sersem gibi olan Clara gülmemek için kendini zor tutuyor.

Annesi bir şey demese de, yüz ifadesi ikisine de tahammülü olmadığını açıkça anlatıyor. Will yerden kalkıyor. Helen'ın yanından geçerken, annesinin kulağına Clara'nın duyamayacağı şekilde bir şey fısıldıyor.

"Hey," diyor Clara. "Sır saklamak yok!"

Ama yanıt alamıyor. Will odadan çıkıp gitmişken, Helen kendinin mum heykeli gibi halının üstüne çakılmış vaziyette öylece durmaya devam ediyor.

Clara annesinin arkasında, Will'in babasıyla konuştuğunu görüyor. Babası spordan terlemiş, yüzü kıpkırmızı ve abisi şişedeki kanı ona da teklif ediyor.

Peter sert bir sesle, "Ben duş alacağım," diyerek bir hışım odadan çıkıp banyoya giriyor.

"Tanrım," diyor Clara balmumu heykele dönmüş annesine. "Derdi ne bunun?"

Peter'ın dertlerinden biri şu:

Yetmişli yıllarda, sekiz yaşındayken, Will onun hayatını kurtarmıştı. Kimliklerini ve ne dertleri olduğunu hiçbir zaman öğrenemedikleri iki adam, anneleriyle babalarının kalplerine sırf bu iş için sivriltilmiş alıç dallarını saplamak amacıyla kanalda duran ve içinde yaşadıkları mavnaya gizlice girmişti.

Peter annesiyle babasının acılı çığlıklarına uyanmış ve kendi taze sidiğiyle ıslanan yorganın altında kalakalmıştı. Adamlar Peter'ın ufacık odasına girdiklerinde, ellerinde kazıklar değil oryantal tarzda bir kılıç vardı.

Hâlâ dün gibi aklında: Kılıcı tutan, uzun boylu, kahverengi deri ceketli sıska adam ve *Ejder Kalesi* tişörtlü o yağlı, şişko adam.

Peter ölmek üzere olduğunu bilmenin katıksız dehşetini ve uzun boylu olanın birdenbire acıyla ulumaya başlamasının nedenini gördüğünde yaşadığı o müthiş rahatlamayı hâlâ hatırlıyor.

Will.

Peter'ın on yaşındaki abisi sırtına yarasa gibi yapıştığı adama dişlerini geçirmiş, yerdeki Hendrix ve Doors albümlerinin üstüne kanlar saçılmıştı.

Will abi sevgisinin gerçekliğini ikinci adamı öldürürken kanıtlamıştı. Battal boy Bruce Lee hayranı, arkadaşının kılıcını alıp havada ona doğru süzülen oğlana doğrultmuştu.

Will, Peter'a kaş göz hareketleri yapmıştı. Onun kapıya koşmasını istiyordu ki kılıçla baş etmek zorunda kalmadan oradan uçup kaçabilsinler. Fakat ıslak yorganla çarşafın arasında kalan Peter öyle bir korkuya kapılmıştı ki yerinden bile kıpırdayamamıştı. Ancak öylece yatarak kılıcını savurup duran samurayın karşısında sinek gibi dans

eden Will'in adamın kolunda feci bir yara açışını, sonunda dişlerini adamın yüzüne ve kafasına geçirişini izleyebilmişti.

Will sonra da Peter'ı yataktan kaldırıp kanlarla kaplı yerden, cesetlerin üstünden, daracık kuzineden geçirip merdivenden çıkarmıştı. Peter'a nehir kıyısında beklemesini söylemişti. Peter söyleneni yapmış, annesiyle babasının öldüğünü yavaş yavaş idrak ederken gözlerinden sel gibi yaşlar boşanmıştı.

Will mavnayı ateşe vermiş ve kardeşini de alıp uçarak oradan kaçırmıştı.

Bir hafta kadar sonra Öksüz Vampirler Ajansı'ndan bir hanımla temasa geçip başlarını sokacak bir ev bulan da Will olmuştu. Arthur ve Alice Castle: Will'le Peter'ın onlara asla benzememeye yemin ettiği, çapraz bulmaca çözmeyi seven, banliyöde yaşayan, iki mülayim tövbekârın yanında.

Fakat tabii ki Will ona iyi örnek olacak biri değildi.

Will ergenlik yıllarında kardeşinin aklına girmiş, onu değişim programıyla ülkeye gelmiş Chantal Feuillade diye Fransız bir öğrencinin, aşk-nefret ilişkisi yaşadıkları bir kızın tadına bakması için ikna etmişti. Kızıl saatlerde Londra'ya gidişleri. Stoker Kulübü'nde vampir punk gruplarını izleyişleri. King's Caddesi'ndeki Bite, Soho'daki Rouge gibi vampir mağazalarından yaptıkları alışverişler. Abisiyle birlikte kurdukları Haemo Goblins'te bateri çalışı. (Birlikte yaptıkları tek şarkının, "Tadın Kiraz Gibi"nin sözlerini yazarak, Lennon'ın McCartney'si gibi oluşu.) Okula gitmeden önce kendi kanlarını kurutup tütünle birlikte içerek kızıl bulutların içinde kafayı kırışları.

Will'in onu kötü etkilediği bir gerçek ama hayatını kurtarmış olduğunu unutması da mümkün değil.

Peter duşun altında gözlerini kapıyor.

O anıya gidiyor.

Suyun üzerinde, kilometrelerce aşağıda alev alev yanan mavnanın, onlar yükseldikçe giderek küçüldüğünü görüyor. Çocukluğun, gitgide yayılan karanlığın içinde parlayan altın rengi ışığı gibi.

Helen'ın kaygısı gitgide artıyor. Yarın köpeklerle birlikte çocuğu aramaya çıkacakları kesin. Belki de kalabalık arama birimleri kurar, oradan ta Farley'ye kadar bütün çayırları milim milim ararlar.

Toprakta kan ve başka ipuçları bulabilirler. Hatta daha bir şey bulunmadan, polis yarın sabah gelip Clara'ya neler bildiğini sorabilir. Partiye giden diğer çocuklara da sorarlar ama Helen, Clara'dan ötekilerin neler biliyor olabileceklerini öğrenebilmiş değil.

Onu biraz olsun rahatlatan yalnızca üç şey var.

Bir: Aklı bir parça çalışan hiç kimse okuldan uzaklaştırma cezası bile almamış, ufak tefek, incecik, on beş yaşındaki bir veganın, kendisinin iki katı bir oğlanı öldürebileceğinden şüphelenmez.

İki: Dün duş yaptırdığı kızını çıplak görmüş ve vücudunda tek bir çizik bile olmadığından emin. Polisin bulacağı kan Clara'ya ait olmayacak. Evet, onun DNA'sını bulacaklar, en başta çocuğun kanıyla karışık tükürüğüne rastlayacaklar ama Clara'nın bir yeri kanamadan, silah kullanmadan o çocuğu öldürebileceğini düşünmek için hayal gücünü bayağı bir zorlamak gerekir.

Üç: Çocuğun cesedi –neler olduğunu ortaya çıkarabilecek tek kanıt– asla bulunmayacak çünkü Peter onu denize bırakmadan önce sahilden bayağı bir uzaklaştığını söylüyor.

Bütün bunlar bir araya geldiğinde, polisin Clara'nın vampir olduğundan asla şüphelenmeyeceğini umuyor.

Fakat durumun çok karmaşık olduğunu düşünmeden de edemiyor Helen. Dün gece teker izlerini yok edecek zaman olmamış ve geçmişte asla ihmal etmedikleri bir detay bu. Belki de Peter sabahın erken saatlerinde tekrar oraya gidip o ağır cesedi çekerken bıraktığı

izleri yok etmeli. Belki bunu şimdi, çok geç olmadan yapmalılar. Sağanak yağmur yağması için dua etmeyi bırakıp birkaç tedbir almalı sanki.

Dün gece kan içmiş olsa, şu an kocasıyla kızı kadar rahat olurdu, bunu biliyor. Bardağın boş tarafını değil dolu tarafını görebilir, Will oradayken kan hipnozu sayesinde kurtulamayacakları hiçbir sorun olmadığına güvenebilirdi. Bırakın tam bir gece yaratığı olduğundan şüphelenmeyi, Kuzey Yorkshire'daki hiçbir polis Clara'nın katil olabileceğini bile aklına getirmez, diye düşünebilirdi.

Fakat son zamanlarda ağzına kan sürmüş değil ve kaygılar aç bir karga sürüsü gibi başının etrafında uçuşarak orasını burasını gagalıyor.

En büyük, en aç kargaysa Will'in kendisi. Helen pencereden bakıp onun karavan minibüsünü her görüşünde, o şeyi elinde olmadan Clara'nın suçluluğunu, hepsinin suçlu olduğunu ilan eden bir afiş gibi algılıyor.

Helen akşam yemeğinden sonra bu kaygılarını dile getirmeyi deniyor. Yarın çocuğun kayboluşunun üstünden yirmi dört saat geçmiş olacağını ve polisin sorular sormaya başlayacağını, anlatacakları hikâyeyi belirlemeleri gerektiğini herkese hatırlatıyor. Ama söylediklerini duymazdan gelen Will dışında kimsenin kulağı onda değil.

Will, Helen'la Peter'a polisle olan ilişkilerin ne kadar değiştiğini anlatıyor. "Vampirler doksanların ortalarında harekete geçti. Mobilize oldular. Polisle baş edebilmek için bir cemiyet kurdular. Dokunulamayacak kişilerin bir listesi var. Vampirleri bilirsiniz. Hiyerarşiden şaşmazlar. Her neyse, listede *ben de* varım."

Bu bilgi Helen'ı fazla rahatlatmıyor. "Ama Clara yok. Biz de yokuz."

"Evet. Ayrıca Sheridan Cemiyeti ancak vampirizme sıkı sıkıya bağlı olanları kabul ediyor ama ne diyeceğim, daha sabaha çok var. Çıkıp kendimize ziyafet çekebiliriz."

Helen kaşlarını çatarak ona bakıyor.

"Aslında," diyor Will, "dert etmeniz gereken şey polis değil. Yani, sadece polis değil. *Acı* verdiğiniz insanlar da var. Bizi cidden kafaya takanlar. Anneler, babalar, karılar, kocalar. Onlardan kurtulmak daha zor." Helen'ın gözlerine bakmayı sürdürerek öyle bilmiş bir tavırla gülümsüyor ki Helen sırların gözeneklerinden çıkarak odaya yayıldığını hissediyor. "Anlıyor musun, Helen? Duygularıyla oynadığın insanlardan söz ediyorum. Esas onları dert etmelisin."

Will yine koltuğa kurulup bir şişe kan içerken, Helen Paris'teki o geceyi hatırlıyor. Orsay Müzesi'nin damındaki öpüşmelerini. El ele tutuşup Montaigne Bulvarı'ndaki lüks otelin resepsiyonuna gidişlerini ve Will'in kıza kan hipnozu yaparak onlara kral dairesini teklif etmesini sağlayışını. Will aynı o günkü gibi görünüyor ve yüzünün geri getirdiği anılar her zamanki kadar taze, muhteşem, ürkünç.

Bu anılar Helen'ın düşünce akışını bozarak ne diyeceğini unutmasına neden oluyor. *Will bunu bilerek mi yaptı? Helen'ın zihnine girip oraya birkaç şey mi fırlatıverdi acaba?* Bu odak kaymasının ardından gecenin *Vampirle Görüşme* kıvamına geldiğini, Will baş kanemici rolünün keyfini çıkarırken Clara'nın üst üste sorular sorduğunu görmek Helen'ı sinirlendiriyor. Rowan'ın bile en çok Will'le ilgilendiğini, onun söylediklerine kulak kabarttığını görüyor. Bir tek kocası ilgisiz görünüyor. Deri koltuğa yığılmış, sesi kapalı televizyondan BBC 4'daki Louis Armstrong belgeselini izleyen Peter, kendi küçük dünyasında kaybolmuş görünüyor.

"Çok insan öldürdün mü?" diye soruyor Clara.

"Evet."

"Anladım, yani kanını tatmak istediklerini öldürmek zorundasın?"

"Hayır, dönüştürmek de mümkün."

"Dönüştürmek mi?"

Will cevap vermeden önce Helen'a bakıyor.

"Herhangi birini değil tabii. Ciddi bir şeydir bu. Önce sen onun kanını içersin, sonra da o seninkini. İki taraflı olur. Ayrıca bağlılık yemini gibi bir şeydir. Dönüştürdüğün kişi senin için yanıp tutuşur.

Hayat boyu seni sever. Seni sevmenin olabilecek en kötü şey olduğunu bilse de. Buna engel olamaz."

Bu açıklama Rowan'ı bile etkilemiş gibi. Helen böyle bir aşkı hayal eden oğlunun gözlerindeki keskin bakışları görüyor.

"Yani senden hoşlanmıyorsa bile mi?" diye soruyor Rowan. "Onu dönüştürünce, sana âşık mı oluyor?"

Will başını sallıyor. "Kural böyle."

Helen tam o sırada kocasının kendi kendine bir şeyler fısıldadığını duyduğundan emin. *Caz mı? Öyle demiş olabilir mi?* "Bir şey mi dedin, Peter?"

Peter sahibi olduğunu bir an için unutmuş bir köpek gibi başını kaldırıyor. "Yok," diyor bir telaş. "Ne diyeceğim ki?"

Clara sorguya devam ediyor. "Sen kimseyi dönüştürdün mü peki?" diye soruyor amcasına.

Will bunun cevabını verirken Helen'ı süzüyor. Sesi, Helen'ın teninin kaygıyla ve istenmeden uyandırdığı anıların heyecanıyla ürpermesine neden oluyor. "Evet. Bir kez. Üstünden bir ömür geçti. Gözlerini kapayıp unutmaya çalışıyorsun. Ama bir türlü gitmiyor. Aklından atamadığın eski bir şarkı gibi."

"Eşin miydi?"

"Clara," diyor Helen, istediğinden daha yüksek ve daha sert çıkan bir ses tonuyla, "yeter artık."

Helen'ın rahatsız oluşuyla, Will kendini küçük bir zafer kazanmış gibi hissediyor. "Hayır, başkasının eşiydi."

Siyah Nergis

Saatler sonra, öteki Radley'ler yataklarındayken, Will güneybatıya, Manchester'a uçuyor. Cumartesi geceleri sıkça gittiği yere, Siyah Nergis'e gidip kan emicilerle vampir özentilerinin, yaşlı gotiklerin, genç emo çocukların, Sheridan Cemiyeti'nden vampirlerin yarattığı izdihamın içinden geçiyor. Ağlak çocuklar ve *sylvie*'lerle dolu dans pistini aşıp yukarı çıkarak Henrietta'nın ve duvardaki küçük kırmızı tabelanın önünden geçiyor: VIB SALONU.*

"Henrietta," dediği kadının onu görmezden gelmesini tuhaf buluyor.

Eski püskü deri koltuklara yayılmış, Nick Cave dinleyerek şişelerden ve birbirlerinin boyunlarından kan içen türlü çeşit kan emici. Duvarlardan birine yansıtılmış eski Alman korku filminde, bol bol sessiz çığlık ve rahatsız edici kamera açıları.

Burada herkes Will'i tanıyor ama bu gece her zamanki kadar içten bir hava yok. Kimse durup onunla konuşmuyor. Ama Will umursamıyor. Perdeye kadar yürümeye devam ediyor. Vince'le Raymond'a gülümsüyor fakat karşılık vermiyorlar. Will perdeyi çekiyor.

Görmeyi beklediği kişi içeride. Isobel ve birkaç arkadaşı yerde yatan iki cesetle kendilerine ziyafet çekiyorlar.

"Hey, gelmeyeceksin sandım," diyor Isobel başını kaldırarak. Hiç olmazsa o Will'i gördüğüne sevinmiş gibi. Will gözlerini ona dikip kanın altından hâlâ görünen BURADAN ISIRINIZ dövmesine bakarak içindeki şehveti uyandırmayı deniyor. Isobel seksi görünüyor: Biraz yetmişlerin retro vamp havası, biraz *Scream Blacula Scream*'deki Pam Grier gibi. Nasıl göründüğü göz önüne alınırsa, Will'in onu cidden de o an arzuladığından biraz daha fazla arzulaması gerekir.

"Çok iyi," diyor Isobel. "Haydi, sen de bak tadına."

---

* Very Important Blood: Çok Önemli Kan. (*ç.n.*)

Yerdeki cesetler normalde Will'in gözüne daha lezzetli görünürdü.

"Gerek yok," diyor Will.

Isobel'in arkadaşlarından bazıları kanlı yüzlerini ona çevirip bir şey demeden, soğuk bakışlar atıyorlar. *Sheridan'ın kan emici kaşarları*. Isobel'in erkek kardeşi Otto da aralarında. Otto ondan ve ablasının kalbini kazanan diğer erkeklerden hiçbir zaman hazzetmemiş olsa da, gözlerindeki nefret parıltısı bu gece her zamankinden daha güçlü.

Will, Isobel'i sessiz bir köşeye çağırıyor ve oradaki dev mor minderin üstüne oturuyorlar. Will'in tanıdığı en lezzetli ikinci kadın. Rosella'dan daha iyi. Binlercesinden daha iyi. Will, Helen'ı bir kez daha unutabileceğinden emin olmak istiyor. Gerekirse, çekip gidebileceğinden.

"Senin tadına bakmak istiyorum," diyor.

"Aşağıdan bir şişe alabilirdin."

"Evet, biliyorum. Alacağım. Ama kaynağından da biraz içmek istiyorum."

Bu rica Isobel'i üzüyor; kadın Will'in kendi içinde tutuşturacağı arzulardan çekinir gibi. Yine de boynunu uzatıyor, Will de bu ikramı kabul edip gözlerini kapayarak Isobel'in tadına odaklanıyor. "Dün gece iyi eğlendin mi?"

Will bir yandan Isobel'in ne demek istediğini anlamaya çalışırken, bir yandan kanını emmeyi sürdürüyor.

"Alison Glenny sorular sormaya başladı. Süpermarketteki kızla ilgili."

Will o gotik kızın –Julie mi, ne karın ağrısıysa– çığlık çığlığa saçlarını çekişini hatırlıyor. Isobel'in kanını emmeyi bırakıyor. "Ee?" diyor salonun öbür ucundaki ölmüş, kanlarının yarısı içilmiş çifti göstererek.

"*Ee'si*, senin minibüs güvenlik kamerasına yakalanmış. Otoparktaki tek araç oymuş."

Will iç çekiyor. Kan bağımlısı bir vampirsen, oyunu kuralına göre oynaman gerekir. Kaybolmaları kolayca açıklanabilecek olanları

seçmen gerekir: intihara eğilimli olanlar, evsizler, kaçaklar, yasadışı iş yapanlar.

Will oyunu hiçbir zaman kuralına göre oynamamış. İçgüdülerinle, nasıl denir, *uyumlu davranamıyorsan*, içgüdülerinle uyumlu yaşamanın ne anlamı var ki? İsteklerini gidermek için seni riske sokmayacak kurbanlarla yetinmek ona hiç de romantik olmayan, yapay bir yol gibi gelmiş hep. Fakat bir zamanlar, öldürdüğü insanları gizlemekte çok daha özenli davrandığı da bir gerçek.

"İnsanlar kendini biraz dağıttığından endişe etmeye başladı artık."

Isobel keyif kaçırmayı cidden iyi biliyor.

"İnsanlar mı? Kimmiş onlar?" Will, Isobel'in sinsi fare kardeşi Otto'nun, cesetlerden birinin üstünden ona şöyle bir baktığını görüyor.

"Otto'nun beni listeden çıkarmak istediğini mi söylüyorsun?"

"Dikkatli olmalısın. Dediğim bu. Hepimizin başını belaya sokabilirsin."

Will omuz silkiyor. "Listeler polisin umurunda bile değil, Isobel," diyor, bunun yalan olduğunu bile bile. "Beni isteselerdi, çoktan yakalarlardı. Kimin kimle arkadaş olduğu umurlarında bile değil."

Isobel daha çok ahlaki çelişki yaşayan kan cahillerinde görülen, sert bir bakış atıyor. "Glenny'nin umurunda, inan bana."

"Yatak sohbetin hiç de eskisi gibi değil, Isobel Child, bunu söylememem lazım."

Isobel elini Will'in saçlarından geçiriyor. "Ben senin için korkuyorum. Hepsi bu. Yakalanmak ister gibisin."

Isobel onu öperken, Will bir kez daha tadına bakmayı düşünüyor.

"Çekinme," diyor Isobel, baştan çıkarıcı ses tonuna dönerek. "İliklerime kadar em."

Fakat Will'in emdiği kan aynı beş dakika önceki gibi. Üzerinde hiçbir etkisi yok.

"Hey," diyor Isobel usulca, yine Will'in başını okşayarak. "Paris'e ne zaman gidiyoruz? Söz vereli asırlar oldu."

Paris.

Isobel bunu neden söyledi ki? Will şimdi Orsay Müzesi'nin damında Helen'ı öpüşünden başka şey düşünemeyecek. "Yok, Paris olmaz."

"Aman, neresi olursa," diyor Isobel, onun için endişeliymiş, Will'in bilmediği bir şeyi biliyormuş gibi. "Haydi ama. Her yere gidebiliriz. Baş başa. Eğlenceli olur. Bu boktan ülkeyi terk edip başka bir yerde yaşayabiliriz."

Will ayağa kalkıyor.

Zamanında bütün dünyayı gezip dolaşmış. Sibirya'daki Baykal Gölü'nün el değmemiş, buzlu kıyılarında haftalarca kalmış. Eski Dubrovnik'in masalsı, kanlı genelevlerinde körkütük sarhoş oluncaya kadar içmiş, Laos'un kızıl dumanlı batakhanelerinde aylaklık etmiş, New York'ta 1977 yılında yaşanan elektrik kesintisinin zevkini çıkarmış ve daha yakın bir geçmişte Vegas'taki Bellagio'nun Dean Martin süitinde dansçı kızlarla kendine ziyafet çekmiş. Ganj'da yıkanıp günahlarından arınan Hindu tövbekârları izlemiş, Buenos Aires'teki bir bulvarda gece yarısı tango yapmış, Kyoto'daki şogun tapınağının gölgesinde bir geyşa bozuntusunun boynuna dişlerini geçirmiş. Fakat şu an tek olmak istediği yer, Kuzey Yorkshire.

"Sorun nedir? Neredeyse hiç içmedin," diyor Isobel, parmağını çoktan iyileşmeye başlayan boynuna bastırarak.

"Bu gece o kadar susamamışım," diyor Will. "Hatta artık gitmem lazım. Hafta sonunu aileden birileriyle geçiriyorum da."

Isobel bozulmuş gibi. "*Aile mi?*" diyor. "Ne ailesi?"

Will duraksıyor. Isobel'in bunu anlayabileceğini zannetmiyor. "Aile işte."

Sonra Isobel'i pelüş minderin üzerinde bırakıyor.

"Will, bekle..."

"Üzgünüm, gitmem lazım." Will merdivenden kayarak inip vestiyere gidiyor ve tadı damağında kalan kandan bir şişe alıyor.

"Kendisi yukarıda, biliyorsun," diyor, bu tercih karşısında şaşıran sıskacık, kel kafalı vestiyer görevlisi.

"Evet, Dorian, biliyorum," diyor Will, "bunu birileriyle paylaşacağım."

Pinot Rouge

Manchester'daki hatırı sayılır vampir nüfusu aylardır Will Radley'den söz ediyordu. Hakkında pek iyi şeyler söylenmiyordu.

Will kan tüketimi için çoğu zaman *doğru* kaynaklardan istifade ederken, kan bağımlılarının her suçtan yakayı kolayca nasıl sıyırabileceğinin iyi bir örneği olarak fazlasıyla saygı gören biriydi ama son zamanlarda daha fazla risk almaya, gereksiz yere kumar oynamaya başlamıştı.

Her şey bir polis dedektifiyle evli olan o yetişkin öğrenciyle başlamıştı. Tabii o sırada bu işten de sıyrılmıştı. Greater Manchester polisinin teknik olarak var olmayan şubesi, yani Adsız Yırtıcılar Birimi bir dedektif müfettişin eşinin öldürülmesine tanık olduğundan şüphe duymadığı halde olayı kayıp vakası gibi göstermiş, adamı ciddiye alan olmamıştı.

Buna rağmen polisle vampir camiası arasında özenle kurulan ilişkiler –AYB ile gevşek yapılı vampir hakları örgütü Sheridan Cemiyeti'nin Manchester'da yerleşik Birleşik Krallık kanadı arasındaki diyaloğa dayanan ilişkiler– bu Copeland vakası yüzünden fevkalade gerilmişti.

Ancak kan emici yoldaşları bir süre boyunca Will'e güçlü bir destek vermeyi sürdürmüş, Will'in işinin bitirilmesi için polisin yaptığı baskıya boyun eğen olmamıştı. Will'in kan hipnozu konusundaki yeteneği bir efsaneydi ve vampir şairler Lord Byron'la Elizabeth Barrett Browning üstüne yaptığı (Christabel Yayıncılık tarafından karaborsa baskıları yapılan) kapsamlı çalışmalar Sheridan Cemiyeti'nin üyeleri tarafından memnuniyetle karşılanmıştı.

Fakat Will'in Manchester Üniversitesi'ndeki görevinden istifa ettikten sonra yaptıklarını savunabilmek gün geçtikçe daha da

zorlaşmıştı. Will, Manchester sokaklarında gitgide daha da çok cinayet işlemeye başlamıştı. Bu cinayetlerin birçoğu kayıp şahıslar listelerine eklenen basit olaylardı ama rakamlar kaygı vericiydi.

Will'in psikolojisinde bir gariplik var gibiydi.

Kan içmeyi sürdüren vampirlerin çoğu arada bir kan cahillerinin canlarını alır tabii ama bunların çoğu da adam öldürmeyle güvenli vampir kanı tüketimi arasında denge kurmaya özen gösterir. Sonuçta kalite açısından vampir kanı genelde dönüştürülmemiş, normal bir insanın kanından daha doyurucu, daha katmanlı ve belirgin bir tada sahiptir. En lezzetli, kan âşığı olan herkesin kanların Pinot Rouge'u olduğunu bildiği kansa, bir insanın vampire dönüştürülmesinden hemen sonraki anda damarlarından çekilen kandır.

Fakat birilerini vampire dönüştürmek Will'in ilgisini çekmiyor gibiydi. Hatta Will'in bütün hayatı boyunca yalnızca tek bir kişiyi dönüştürdüğü ve başka birilerini dönüştürmeye her nedense istekli olmadığı söylentileri vardı. Ama standart vampir kanı içmeyi sürdürüyordu. Hatta şişe şişe içiyor, üstüne bir de uzatmalı kız arkadaşı Isobel Child'ın boynundan emiyordu.

Kana susamışlığı buna rağmen dinmiyordu. Geceleri çıkıyor ve vampir olsun olmasın, canı kimi çekerse onun tadına bakıyordu. Düzenli bir işi olmadığı için daha fazla uyuyabiliyor, istediğini yapmak ve istediği yere gitmek için daha çok enerji topluyordu. Fakat sorun enerjik olması değildi. Will'in bu gözü karalığı –cinayet işlediği sırada kameralara yakalanmayı takmaması, örneğin– birçok kişi tarafından kendine zarar verme kalıbının bir parçası olarak görülüyordu.

Başına bir şey gelirse, diyordu insanlar, *bu kendi suçu olacak.*

Ancak Sheridan Cemiyeti'nin birçok üyesi, artan polis baskısına rağmen Isobel Child'ın ona olan düşkünlüğü nedeniyle Will'in yine de cemiyet tarafından korunacağını varsayıyordu. Sonuçta Isobel bu camiada popüler biriydi ve listeyi yöneten kişi kardeşi Otto Child'dan başkası değildi.

Söz konusu liste dokunulmazlar listesiydi: Polisin, birine bile dokunduğu takdirde camiayla, dolayısıyla *bütün* vampir nüfusuyla iletişimi ve aradaki güveni yitireceği, cinayet işleyerek kan tedarik eden bağımlıların listesi.

Vampirlerle bağlantılı hiçbir ölümün, bırakın mahkûmiyeti, resmi bir davayla bile sonuçlandığı olmamıştı tabii. Polis teşkilatının ilk ortaya çıkışından beri kamu yararı gözetilerek olayları örtbas etme çalışmaları yapılmıştı. Fakat o zamanlarda bile müdahaleler oluyordu. Geleneksel olarak, bu türden müdahaleler vampirlerin yok edilmesi için gerekli kusursuz ve gelişmiş okçuluk becerilerine sahip az sayıdaki polis memuru tarafından gerçekleştiriliyordu. Vampirler ansızın ortadan kayboluveriyordu. Fakat bu sıfır tolerans yaklaşımı ancak dönüştürme oranlarının hızla artmasına yaramış ve polis halkın gözü önünde yaşanacak kapsamlı bir savaştan korkmaya başlamıştı.

Polis bu yüzden sopanın ucuna bir de havuç bağlamıştı: Belirlenmiş kurallara uyulduğu takdirde bazı vampirlere koruma sağlanacaktı. Bu düzenleme etik açıdan çelişkiliydi tabii. Sonuçta Sheridan Cemiyeti'yle işbirliği yaparak, polis aslında en kana susamış ve en azılı vampirleri ödüllendiriyor, tövbe edenler ve birilerinin boynuna nadiren diş geçirenler korunmasız bırakılmış oluyordu. Fakat polis en sapkın vampirlere tanınan bu ayrıcalığın onları kontrol altında tutabileceği ve bazı faaliyetlerini engelleyebileceği mantığını yürütüyordu.

Bu anlaşmaya göre, işlenen cinayetler kameralara yakalanmayacak, ceset sonradan hiçbir şekilde bulunamayacak, kurban tabloid basının sempatisini kazanacak ya da vergisini veren kitlelerde çok fazla merak uyandıracak türden biri olmayacaktı. Riskli olmayan kurbanlar menüsünde fahişeler, uyuşturucu bağımlıları, evsizler, kaçak sığınmacılar ve hastanede yatmayan bipolar hastalar yer alıyordu. CID çalışanlarının eşleri, hızlı tanışma organizasyonlarına katılanlar hatta maaş kölesi kasiyer kızlar bile menüde yoktu.

Sorun, uzun zamandır Sheridan Cemiyeti'nin üyesi olduğu halde Will'in bu kurallara hiç uymamış olmasıydı. Tutkularını sosyal

kabul gören, polisin uygun bulduğu kalıba sığdıracak biri değildi o. Fakat son cinayetlerindeki aşırı özensizlik yüzünden Sheridan Cemiyeti'nin üzerinde fazladan baskı yaratmıştı.

Greater Manchester Polisi'nde emniyet müdürü yardımcısı olan Alison Glenny on beş gün önce, AYB'ye yeni girmiş birine brifing verirken bir telefon almıştı. Telefondaki tanıdık, soğuk, yorgun ses fısıldayarak Will Radley'nin listeden çıkarıldığını söylemişti ona.

"İyi arkadaş olduğunuzu sanıyordum," demişti Alison, Chester House'taki binanın altıncı katından aşağıdaki yoğun trafiğe bakarak. Abaküsteki boncuklar misali kayıp duran arabalara. "Ablanın arkadaşıydı, en azından."

"Benim arkadaşım falan değil."

Alison sesteki sert tonu kaçırmamıştı. Vampirler arasında fazla bir sadakat olmadığını bildiği halde Will'e karşı duyulan böyle bariz bir nefret onu şaşırtmıştı. "Pekâlâ, Otto, ben yalnızca..."

Otto, Alison'ın sözünü kesmişti. "İnan bana, Will Radley artık kimsenin umurunda değil."

PAZAR

Kan cahili arkadaşlarınızla komşularınıza asla geçmişinizden söz etmeyin ve konuya zaten hâkim olanlar dışında hiç kimseye vampirliğin tehlikeli heyecanlarını övmeyin.

Tövbekârın Elkitabı (ikinci basım), s. 29

Ucubeler

Bir vampir ailesinin yanındaki evde yaşayıp komşum dediğiniz insanların gizliden gizliye damarlarınızdaki kanı emmek istediklerinden bihaber olmak gayet mümkün.

Özellikle de bu ailenin yarısı durumun farkında değilse. Orchard Yolu 19 numarada yaşayanlardan hiçbirinin kimlerle yan yana yaşadıklarını asla tam olarak anlayamadıkları bir gerçekse de, yıllar içinde Felt'lerin dikkatini çeken bazı garipliklerin yaşanmadığı söylenemezdi.

Örneğin bir seferinde Helen, Lorna'nın –Lorna'nın isteği üzerine– bir portresini yapmış ve Lorna'nın sutyeninin kopçasını açmasına yardım ettikten birkaç saniye sonra, "Kusura bakma, Lorna, bazen böbreklerim fazla mesai yapıyor," diyerek fırlayıp odadan çıkmak zorunda kalmıştı.

Başka bir seferinde, Felt'lerin verdiği mangal partisinde, Mark mutfağa girip komşuların spor temalı sohbetinden kaçan Peter'ın olgunlaştırılmış bir bonfileyi çiğ çiğ emdiğini görmüştü: "Aman Tanrım, pardon, bu pişmemiş. Ne kadar aptalım!"

Peter'ın, Lorna'nın yaptığı Tayland usulü salatadaki sarımsak yüzünden boğulacak gibi olmasından aylar önce, Felt'ler yeni köpekleri Nutmeg'i 17 numaradakilerle tanıştırmak için oraya götürme gafletinde bulunmuş, köpekse bisküvi ikram eden Clara'dan kaçacağım diye tam gaz koşarken verandanın kapılarına toslayıvermişti. (Herkes yerde yatan kızıl seterin etrafında çömelmişken, Peter işini iyi bilen doktor edasıyla, "Düzelecek," demişti. "Yalnızca hafif bir şok yaşadı.")

Bazı ufak tefek şeyler de vardı.

Radley'lerin perdeleri güneşli günlerde neden hep kapalı oluyordu, örneğin? Başka bir örnek de, Peter'ın Bishopthorpe Kriket Kulübü'ne üye olmaya ikna edilemeyişi, Mark ve arkadaşlarıyla birlikte golf oynamaya bile gelmeyişiydi. Hem Radley'lerin bahçesi Felt'lerin geniş ve çimleri düzenli olarak biçilen bahçesinin üçte biri kadar olduğu halde Peter'la Helen neden bahçıvan tutmak zorundaydı ki?

Mark'ın şüpheleri başından beri karısınınkilerden daha güçlüydü ama yine de Radley'lerin biraz tuhaf olduğunu düşündürmenin ötesine geçmiyorlardı. Bunu da oraya Londra'dan taşınmış olmalarına, büyük ihtimalle liberal demokratlara oy vermekle kalmayıp müzikal dışında şeyler izlemek için de bol bol tiyatroya gitmiş olmalarına bağlıyordu.

Radley'lere karşı bir tek oğlu Toby'de müthiş bir direnç vardı v
Mark ne zaman onlardan söz etse Toby homurdanmaya başlard
"Ucubeler," deyip durur ama bu önyargının altındaki nedenlerde
hiç söz etmezdi. Mark bu konuda Lorna'nın teorisine inanır, beş y
önce annesiyle boşandıklarından beri Toby'nin kimseye güveneme
diğini düşünürdü. (Mark o zamanki eşini pilates hocasıyla birlikt
yatakta yakalamış ve –Lorna'yla ilişkisi olduğu için zaten evliliği bitirmek için bahane aradığından– buna pek üzülmemişken, o sırada on bir yaşında olan Toby'nin annesiyle babasının ayrılmasına verdiği tepki, odasının duvarına defalarca işemek olmuştu.)

Fakat bu pazar sabahında, Mark'ın şüpheleri somutlaşmaya başlıyor. Lorna köpeği gezdirirken, Mark kahvaltı barının cilalı granitten soğuk tablasına dayanmış kahvaltı ediyor. Limon reçelli kızarmış ekmeğinin yarısını yemişken, oğlunun telefonda konuştuğunu duyuyor.

"Ne? … Hâlâ mı? … Hayır, hiç bilmiyorum… Bir kızın peşinden gitmişti. Clara Radley… Bilmem ki, herhalde kızdan hoşlandığı için falan… Evet, üzgünüm… Peki, Bayan Harper… Tabii, haber veririm…"

Bir süre sonra, telefon görüşmesi sona eriyor.

"Toby? Kiminle konuşuyordun?"

Toby mutfağa giriyor. Vücudu erkek vücudu ama yüzü hâlâ huysuz bir çocuğunkine benziyor. "Harper kaybolmuş."

Mark hatırlamaya çalışıyor. Bu Harper tanıması gereken biri mi? Aklında tutması gereken öyle çok isim var ki.

Toby sert bir sesle, "*Stuart*," diyerek duruma açıklık kazandırıyor. "Stuart Harper'ı bilirsin. *En iyi* arkadaşım."

Hah tamam, diye düşünüyor Mark, *kocaman elleri olan ve tek heceli sözcüklerle konuşan şu yontulmamış tip.*

"Ne demek kaybolmuş?"

"Kayıp işte. Cuma gecesinden beri eve gitmemiş. Annesi dün çok fazla merak etmemişti çünkü bazen ona haber vermeden Thirsk'teki anneannesine giderdi."

"Anneannesinde değil miymiş?"

"Hayır, hiçbir yerde yok."

"Yok mu?"

"Nerede olduğunu kimse bilmiyor."

"Clara Radley'den söz ettin."

"Onu gören son kişi o."

Mark cuma gecesini ve Radley'lerdeki akşam yemeğini hatırlıyor. Gecenin apar topar bitişini. Clara. *Ergenleri bilirsin*. Bir de bunu söylerken, Helen'ın yüzündeki o ifade.

"En son o mu görmüş?"

"Evet, bildiği bir şey var kesin."

Lorna'yla köpeğin döndüğünü duyuyorlar. Toby üvey annesi etraftayken hep yaptığı gibi üst kata çıkmaya hazırlanıyor. Ama Lorna'nın arkasındaki insanları, Mark'la aynı anda o da görüyor. Üniformalı genç bir kadın ve genç bir erkek.

"Polisler gelmiş," diyor Lorna, Toby'ye anaç bir kaygıyla bakmak için elinden geleni yaparak. "Seninle konuşmak istiyorlar."

"Merhaba," diyor genç erkek memur. "Ben Memur Henshaw. Bu da Memur Langford. Oğlunuza birkaç soru sormak için gelmiştik de."

Oyun Bitti

"Baba? Baa-baa?

Eve salona göz gezdiriyor ama babası hiçbir yerde yok. Televizyon açık ama izleyen yok.

Ekrandaki kadın elindeki oda kokusunu prize takınca bütün salonuna animasyon çiçekler saçılıyor.

Pazar sabahı ve saat dokuzu çeyrek geçiyor.

Babası kiliseye gitmez. Eve'in annesi öldüğünden beri koşuya çıkmış değil. Öyleyse, nerede? Eve bu duruma yalnızca prensip olarak karşı. Babasının çıkacağını söylemeden dışarı çıkma hakkı varsa, onun neden olmuyor?

Eve bunu yapmayı kendinde hak görüp evden çıkıyor ve kasabadan geçerek Orchard Yolu'na doğru yürüyor. Gazetecinin önünde alçak sesle ciddi ciddi konuşan iki adam var: Eve yanlarından geçerken ancak "Cuma gecesinden beri gören olmamış galiba" dendiğini duyabiliyor.

Orchard Yolu'na geldiğinde doğruca Clara'lara gitmekten başka niyeti yok ama gördüğü birkaç şey fikrini değiştiriyor. İlki 17 numarayla 19 numaranın arasında, yolun ötesindeki karavan minibüsün tam karşısına park edilmiş polis arabası. Toby evlerinin kapısında, uzaklaşan üniformalı polis memurlarını izliyor. Üzerine benek benek gölge düşen Eve, gereğinden fazla büyümüş çalıların ardında yarı saklanarak, Toby'nin parmağıyla Clara'ların evini gösterdiğini görüyor.

"Şurası," diyor Toby. "Şu evde oturuyor."

Yürümeyi sürdüren polisler karavan minibüse şöyle bir baktıktan sonra yandaki eve gidiyor. Toby 19 numaraya girip gözden

kayboluyor. Eve hiç kıpırdamadan duruyor. Ağaçlarda mutlu mesut şakıyan kuşları duyabilecek kadar uzakta. Polislerin Clara'ların kapısını çalışını ve Clara'nın annesinin yüzünde derin bir kaygıyla kapıyı açışını izliyor. Sonunda polisler eve buyur ediliyor.

Eve yürümeye devam ederken Toby'ye uğrayıp neler olduğunu sormaya karar veriyor. Zaten okuldan önce onunla konuşup cumartesi gecesi babası onu sürükleyerek götürdüğü için özür dilemesi lazım.

Neyse ki kapıya Toby'nin ona gayet iyi davranan üvey annesi bakıyor da, Bay Felt'le kirayı konuşmak zorunda kalmıyor. Bayan Felt, Eve'e bakarak heyecanla soluyan kızıl seteri tasmasından çekiyor.

"Merhaba. Toby evde mi?"

"Evet," diyor kadın, az önce polislerle konuştuğu göz önüne alınırsa gayet soğukkanlı bir tavırla. "Evde. Yukarı çıktı. Sağdaki ilk kapı."

Eve, Toby'yi sırtı ona dönük vaziyette oturmuş, inleme sesleri çıkara çıkara kollarını hızla indirip kaldırırken buluyor. Xbox'ta oyun oynadığını anlayınca, biraz rahatlıyor. Eve gidip yatağa otururken, Toby onu fark etmemiş gibi davranıyor. Eve biraz orada oturup duvarda asılı posterlere bakıyor: Lil Wayne, Megan Fox, tenisçiler, Christian Bale.

"Lav silahı! Lav silahı! Geber... *tamam*."

"Bak," diyor Eve, Toby'nin sonraki seviyeyi beklediğini görünce, "cumartesi gecesi için cidden çok üzgünüm. Babam eve geç gitmemi biraz fazla dert ediyor da."

Toby boğazının gerisinden, anladığını belirten homurtu benzeri bir ses çıkararak yürüyen kertenkeleleri ateşe vermeyi sürdürüyor.

"Polisler neden gelmiş?"

"Harper kayıp."

Eve'in bunu tam olarak anlamlandırması için bir iki saniye geçmesi gerekiyor. Derken gazetecinin önünde konuşan iki adamı hatırlıyor. "Kayıp mı? Ne demek *kayıp*?" Bu sözcüğün nasıl bir dehşet içerebileceğini çok iyi biliyor.

"Cuma gecesi eve dönmemiş işte. Partiden sonra."

Harper hödüğün teki olsa da Toby'nin arkadaşı ve başına büyük bir bela açılmış olabilir. "Aman Tanrım," diyor Eve. "Çok kötü. Annem de iki yıl önce kaybolmuştu. Ondan hâlâ..."

Toby, "Clara'nın bildiği bir şey var," diyerek hırsla Eve'in sözünü kesiyor. "Salak karı. Bildiğinden eminim."

"Clara salak değil."

Toby kaşlarını çatıyor. "Neymiş, o zaman?"

"O benim arkadaşım."

Kapı açılıyor ve enerjik kızıl seter kuyruğunu sallayarak içeri dalıyor. Eve köpeği okşayıp tuzlu elini yalamasına izin verirken, Toby konuşmaya devam ediyor.

"Hayır. Burada yeni olduğun için takıldığın biri sadece. Bu işler böyledir. Yeni bir okula geçiş yapar ve gözlüklü, ucube, inek kızla takılmak zorunda kalırsın. Ama artık aylardır buradasın. Kendine, ne bileyim, kendin gibi birini bulman lazım. Kardeşi manyak gibi davranan salak karının tekini değil."

Kızıl seter Toby'ye geçip burnunu bacağına sürtünce, Toby köpeği bacağıyla sertçe itiyor. "Bok çuvalı."

Eve oyunu gösteren ekrana bakıyor. OYUN BİTTİ.

Belki de öyle.

Eve içini çekiyor. "Gitsem iyi olacak," diyerek ayağa kalkıyor.

"Fazla zaman kalmadı, biliyorsun."

"Efendim?"

"Babam o parayı istiyor. Kirayı."

Eve gözlerini dikip ona bakıyor. Geçmişteki bencil domuzlar listesine eklenecek bir bencil domuz daha.

"Teşekkür ederim," diyor duygusunu belli etmemeye kararlı bir sesle. "Mesajı iletirim."

Polis

Kendi salonundaki divanda, annesiyle babasının arasında oturup iki polis memuru tarafından sorulan, ölümünden sorumlu olduğu çocukla ilgili soruları cevaplamak, normalde Clara Radley için korkutucu bir şey olurdu. Özellikle de yan komşusu onu suçlu göstermek için elinden geleni yapmışken. Fakat yaşadığı bu deneyim onu strese sokmak yerine, her nasılsa hiç etkilemiyor. En fazla postaneye gitmek kadar sinir bozucu geliyor.

Kaygılı olması gerektiğini bilen Clara, annesinin endişesini biraz olsun paylaşabilmek için çaba da harcıyor ama yapamıyor. En azından gerekli düzeyde başaramıyor. Durum bir bakıma oldukça eğlenceli de sayılır.

"Peki, sormamın sakıncası yoksa, Stuart neden senin peşinden gelmişti?" diye soruyor memurlardan biri. Erkek olan, Memur Hen-bilmem ne. Yanındaki kadın gibi, o da kibarca gülümsüyor. İkisi de pek samimi.

"Bilmem ki," diyor Clara. "Sanırım Toby'nin yüzünden. Korkunç bir mizah anlayışı vardır."

"Ne demek bu?"

"Yani çok da iyi biri değildir."

"Clara," diyor Helen, hafiften azarlar gibi.

"Tamam, Helen," diyor Peter. "Bırak, konuşsun."

"Pekâlâ," diyor polis memuru. Kahvesinden bir yudum daha alırken dikkatle yulaf rengi halıya bakıyor. "Bu arada, eviniz çok güzelmiş. Hatta biraz annemin evine benziyor."

"Teşekkürler," diyor Helen, gergin bir neşeyle. "Salonu geçen yaz elden geçirdik. Biraz eski görünmeye başlamıştı."

"Çok hoş olmuş," diye ekliyor kadın memur.

Sen söyleyince iltifat gibi gelmiyor, diye düşünüyor Clara, kadının arkada sımsıkı bağlanıp klasik kadın polis topuzu yapılmış o korkunç kıvırcık saçlarını, alnında çamurluk gibi duran dikdörtgen kâkülünü inceleyerek.

Bu şirretçe düşünceler de neyin nesi? Yalnızca düşüncelerinde de olsa, Clara'ya göre artık herkes ve her şey dalga geçilmeyi hak ediyor. Bütün her şeydeki bu sahtelik: Boş duran gereksiz vazoları ve zevkli küçük televizyonuyla, bu salon bile en az bir reklam kadar yapay görünüyor.

"Evet," diyerek tekrar konuya dönüyor erkek memur, "Stuart senin peşinden geldi. Peki ona ne dedin? *O* bir şey dedi mi?"

"Dedi tabii."

"Ne? Ne dedi?"

Clara biraz eğlenmeye karar veriyor. "'Clara, bekle,' dedi."

Bir sessizlik oluyor. Memurlar bakışıyor. "Sonra?"

"Sonra benden hoşlandığını söyledi. Erkeklerin gelip böyle şeyler söylemelerine alışkın olmadığım için biraz garip geldi. Her neyse, sarhoştu ve aşırı duygusallaşmış olduğu için kibarca reddetmeyi denedim ama sonra... bu yüzden kendimi çok kötü hissediyorum... ama sonra *ağlamaya* başladı."

"Ağladı mı?"

"Evet. Sarhoştu. *Leş* gibi içki kokuyordu. Yine de onu ağlarken görmek garip geldi çünkü normalde böyle biri değildir. Onun hassas biri olabileceğini hiç sanmazdım ama belli de olmuyor işte, değil mi?"

"Evet. Peki sonra ne oldu?"

"Hiç. Ağladı işte. Herhalde onu avutmam falan gerekirdi ama bir şey yapmadım. Hepsi bu."

Kadın polis çamurluk misali kâkülünün altından ona bakıyor. Her nedense birdenbire işini hatırlamış gibi görünüyor. "*Bu* kadar mı?"

"Evet, sonra da yürüyüp gitti."

"Nereye?"
"Bilmiyorum. Herhalde partiye."
"Sen gittikten sonra onu partide gören olmamış."
"O zaman başka yere gitmiştir."
"Nereye?"
"Bilemeyeceğim. Garip bir haldeydi. Söylemiştim."
"Garip bir durumdaydı ve çekip gitti. Bu kadar mı?"
Helen kasılıyor. "Zavallı Stuart'ın kaybolusu onu çok üzdü ve..."
"Yoo!" diyor Clara ve polisler bunun üstüne bir an için afallayarak defterlerine not almayı kesiyorlar. "Hayır, kaybolduğu için hiç de üzülmedim. Ne zaman biri ölse, neden böyle yapılıyor anlamıyorum. Hayattayken nefret ettiğimiz kişiler müthiş ve de melek gibi insanlarmış gibi davranmak zorunda kalıyoruz."
Kadın polis az önce bir şeye takılıp düşmüş gibi görünüyor. "Demin 'ölse' dedin."
Clara bunun ne önemi olduğunu hemen anlayamıyor. "Efendim?"
"Az önce 'ne zaman biri ölse' dedin. Bildiğimiz kadarıyla, Stuart yalnızca kayıp. Hepsi bu. Tabii senin bildiğin başka bir şey yoksa."
"Öylesine söylenmiş bir şey işte."
Peter boğazını temizler gibi yaparak kolunu Clara'nın üstünden uzatıp kimseye sezdirmeden Helen'ın omzuna dokunuyor.
Polisler dikkatle Clara'ya bakıyor. Ortam biraz geriliyor.
"Yani, genel konuşuyordum." Annesinin ansızın ayağa kalkması Clara'yı şaşırtıyor. "Anne?"
Helen'ın yüzünde sert bir tebessüm beliriyor. "Benim gidip kurutma makinesine bir bakmam lazım. Ötmeye başladı. Özür dilerim."
Polis memurları da Clara kadar şaşkın. Bir şeyin öttüğünü hiçbiri fark etmemiş.

Helen minibüsün camını tıklattığında, Will uyanık. Tavandaki kurumuş, eski kan damlalarına bakıyor. Sefahat içinde geçen geçmişine ait bir tür yıldız haritası. Aynı zamanda üzerinde yattığı, yatağının altında deri ciltli yedi adet detaylı günlük halinde duran bir

geçmiş bu. Çılgınca bir azgınlık içinde susamışlığını giderdiği sayısız geceyi anlatan.

Biri minibüsün camını tıklatıyor. Will perdeyi çekince bunalmış vaziyetteki Helen'ı görüyor.

"Bu gece Paris'e gitmeye ne dersin?" diye soruyor Will. "Pazar gecesi Seine kenarında bir gezinti. Yalnızca sen, ben ve yıldızlar."

"Will, polis geldi. Clara'yla görüşüyorlar. Durum pek iyi değil. Gelip onlarla konuşman lazım."

Will minibüsten çıkıp polis arabasını görüyor. Gün ışığına maruz kalsa bile güzel bir his. Helen'ın ondan bir şey istemesi. Yapacağı şeye *ihtiyaç* duyması.

Will bu ânı sıkıp içindeki zevki son damlasına kadar çıkarmaya karar veriyor. "Buraya gelmemi istememiştin hani?"

"Biliyorum, Will. Bunu kendi başımıza halledebiliriz sanmıştım ama artık emin değilim. Peter haklıymış."

"Peki, eve gelip tam olarak ne yapmamı istiyorsun?" Will bunun cevabını biliyor tabii. Yalnızca önce Helen'ın söylemesini istiyor.

"Onlarla konuşsan?"

Will derin bir nefes alıp kasaba havasında Helen'ın kanının kokusunu alıyor. "Konuşayım mı? Acaba kan hipnozu yapmamı istiyor olabilir misin?"

Helen başını sallıyor.

Will onun damarına basmadan edemiyor. "Biraz etik dışı olmaz mı? Polis memurlarına kan hipnozu yapmak?"

Helen gözlerini kapıyor. Kaşlarının arasında diklemesine hafif bir çizgi beliriyor.

Onu geri istiyorum, diyor Will esas amacını fark ederek. *Yarattığım kadını istiyorum.*

"Lütfen, Will," diye yalvarıyor Helen.

"Tamam, etiği boş verelim. Yapalım şu işi."

* * *

Polisler Will'in gelmesine şaşırmış görünüyor. Fakat Peter onu başıyla selamlıyor hatta omzuna neden dokunduğunu anlamış olmasına sevinerek Helen'a gülümsüyor.

"Amcam," diyor Clara.

Helen, Will'in yanında durarak olayın başlamasını bekliyor.

"Biz de tam Clara'ya birkaç soru soruyorduk," diyor erkek polis, kaşlarını kaldırıp televizyondaki polis dizilerinde gördüğü otoriter tavrı takınmaya çalışarak.

Will gülümsüyor. İkisi de günün bu saatinde bile kolayca kan hipnozu yapabileceği tipler. Polis eğitimiyle itaatkârlaştırılmış, iki genç kan cahili. En fazla bir, belki de iki cümlede, sözleriyle bunların emre alışık, zayıf zihinlerini silip yeniden kodlayabilir.

Will sihrini hâlâ yitirmediğini Helen'a gösterebilmek için ufak bir deneme yapıyor. Konuşmasını belli belirsiz yavaşlatıp sesini alçaltacak, sözcükler arasında özenle es verecek ve o basit numarayı yapıp yüzlerini görmezden gelerek doğrudan kanlarına hitap edecek. Polislerin damarlarında akan şeyin kokusunu almaya yeterince yaklaştığında, hemen başlıyor.

"*Ah, öyle mi, siz beni boş verin*," diyor. "*Sorun soracağınızı. Sorun ki gerçeği bulun: Karşınızdaki bu kızın el değmemiş karlı bir tarla kadar saf, her şeyden habersiz olduğunu ve cuma gecesi o çocuğun başına ne geldiğini kesinlikle bilmediğini anlayın. Bu yüzden o küçük not defterlerine bir şey yazmanıza gerek yok.*"

Kadın polisin yanına gidip elini uzatıyor. Polis özür dilercesine, ifadesiz bir yüzle defterini ona veriyor. Will kadının not aldığı sayfaları yırtıp defteri geri veriyor.

"*Ayrıca bunun dışında duymuş olduğunuz her şey yalandı. Clara hiçbir şey bilmiyor. Ona baksanıza, iyice bir bakın…*"

Polisler Clara'ya bakıyor.

"*Bu kadar saf ve masum birini gördünüz mü hiç? Masumiyetinden bir an bile şüphe etmiş olmak sizi utandırmıyor mu?*"

Polisler sert bir öğretmenin karşısındaki küçük çocuklar gibi baş sallıyor. Derin bir utanç içindeler. Will, Clara'nın gözlerinin hayretten kocaman açıldığını fark ediyor.

"Şimdi gideceksiniz. Gidecek ve burada sizin işinize yarayacak hiçbir şey olmadığını idrak edeceksiniz. O çocuk kayıp. Çözülmemiş gizemler okyanusundaki bir damladan ibaret. Şimdi kalkın ve geldiğiniz yoldan geri dönün, temiz hava yüzünüze çarptığı anda dünyayı güzelleştiren şeyin bu olduğunu anlayacaksınız. Bunca çözülmemiş gizem. Bundan böyle dünyanın güzelleşmesine asla müdahale etmeyeceksiniz."

Polisler kalkıp salondan çıkarken, Will, Peter'la Helen'ın bile etkilendiklerini fark ediyor.

"Hoşça kalın. Geldiğiniz için teşekkürler."

Şarküteri Jambonu

Clara odasında oturmuş abisinin şarküteriden aldığı jambonu yerken, Eve geliyor. Clara dün Topshop'ta yaşanan olay hakkında açıklama yapmaya girişiyor. Panik atak geçirip dışarı çıkmak zorunda kaldığını söylüyor Eve'e. Gerçeğin yarısı. Ya da çeyreği. Tam yalan sayılmaz.

Fakat Eve onu pek dinlemiyor. "Polisler seni mi görmeye gelmiş?" diye soruyor. "Harper'la ilgili?"

"Evet," diyor Clara.

"Neler sordular peki?"

"Aman işte, şudur budur. Harper intihara eğilimli miymiş de. Yok bilmem neymiş de."

"Clara, geçen gece *neler* oldu?"

Clara arkadaşının gözlerine bakarak inandırıcı olmaya çalışıyor. "Bilmiyorum ki. Spor pabuçlarının üstüne kustum, o da çekip gitti."

Eve başını sallıyor. Arkadaşının yalan söylediğini düşünmesi için bir neden yok. Odaya göz gezdirirken afişlerin yokluğunu fark ediyor.

"Kafesteki üzgün maymunlara ne oldu?" diye soruyor.

Clara omuz silkiyor. "Duvarıma ne asarsam asayım hayvanların yine de öleceğini idrak ettim."

"Peki. Dışarıdaki şu karavan minibüs kimin?"

"Amcamın. Will Amcam. Çok havalı bir adam."

"Şimdi nerede peki?"

Bu kadar çok soru Clara'yı bunaltmaya başlıyor. "Ha, herhalde uyuyordur. Bütün gün uyur."

Eve bir an bunu düşünüyor. "Ah, bu çok..."

Derken bir ses duyuyorlar.

Aşağıdan biri bağırıyor.

"Eve!"

Clara, Eve'in yüzünün dehşetle düşüşünü izliyor.

"Burada da mı?" diye fısıldıyor Eve kendi kendine. Sonra Clara'yla konuşuyor: "Bana bu sesi duymadığını söyle. Gaipten sesler duymaya başladığımı ve psikiyatra gitmem gerektiğini söyle."

"Ne? Yoksa bu senin..." diyor Clara.

Merdiveni paldır küldür çıkan birinin sert ayak seslerini duyuyorlar. Ardından Clara, Manchester United tişörtü giymiş mirket gibi bir adamın odaya daldığını görüyor.

"Eve, eve geliyorsun. Hemen."

"Baba? Buna inanamıyorum. Arkadaşımın önünde beni rezil ediyorsun," diyor Eve.

"O senin arkadaşın değil. Benimle geliyorsun." Babası Eve'in kolundan tutuyor.

Clara olanları izliyor. "Hey, bırak onu. Sen..." Birden susuyor. Adamın sert bakışlarındaki bir şey geri adım atmasına neden oluyor.

Bir şey biliyor. Kesin, bir şey biliyor.

"Çek elini üstümden! Tanrım!" diyor Eve. Kendini kurtarmaya çalışıyor ve o utanç içinde yarı boyun eğip babasının onu resmen sürükleyerek, bu arada top yapılmış afişlerle dolu çöp sepetini devirerek odadan çıkarmasına izin veriyor.

Rowan koridorda bir kargaşa yaşandığını duyuyor. Kalemini ve bitirmeye çalıştığı şiiri –"Hayat ve Diğer Ebedi Cehennemler"– bırakıyor. Odasından çıkınca babasından kurtulmaya çalışan Eve'i görüyor.

"Ah, baba, bırak beni."

İkisi merdivenden inmeye başlarken, Rowan peşlerinden gidiyor. Onu görmüyorlar. Rowan konuşacak cesareti buluyor. Son anda konuşabilmeyi beceriyor.

"Bırak onu," diyor usulca.

Jared durup arkasına dönüyor. Eve'in kolunu bırakmadan, gözlerinde vahşi bir öfkeyle Rowan'a bakıyor. "Ne dedin sen?"

Rowan bu adamın Eve'in babası olduğuna inanamıyor. Kızıyla tek benzerliği sarıya çalan saçları. Pörtlemiş gözlerinde bütün bir orduya yetecek kadar nefret var. "Canını yakıyorsun. Lütfen bırak onu."

Eve başını iki yana sallayarak Rowan'dan kendi iyiliği için susmasını istiyor. Rowan'a bakarken, bu çocuğun her nedense ona cidden önem verdiğini fark ediyor. Erkeklerin çoğu ondan hoşlanır ve Eve buna alışkın ama şimdiye dek hiçbirinin gözlerinde Rowan'ınkilerde gördüğü şeyi görmemiş. Eve onun bir uzantısıymış gibi, içten bir kaygı. Eve bir an için öyle afallıyor ki babasının, kolunu bıraktığını fark edemiyor.

Jared bir hışımla Rowan'ın üstüne yürüyor. "Canını mı yakıyorum? Canını *ben mi* yakıyorum? Süper. Cidden süper. İyi adam sensin, öyle mi? Oh ne âlâ. Bana bak, seni ya da ailenden birini bir daha onun yanında görecek olursam, baltayı alır gelirim. Çünkü sizin ne olduğunuzu biliyorum. *Biliyorum*." Futbol formasının altından küçük bir haç bulup çıkararak Rowan'ın yüzüne doğru tutuyor.

Clara odasının kapısında hayretle olanları izliyor.

Jared bu kez hem onunla hem de abisiyle konuşuyor. "Bir gün sizin ne olduğunuzu ona da söyleyeceğim. Ona Radley'lerin *küçük sırrını* anlatacağım. O zaman sizden korkacak. Gördüğü yerde çığlık çığlığa kaçmak isteyecek."

Haç bir işe yaramıyor tabii ama Jared bunları söylerken Eve'in utancından öldüğünü, babasının deli olduğunu düşündüğünü gördüğü halde bu sözler Rowan'a çok ağır geliyor. Eve koşmaya başlayarak merdivenden çıkan birinin yanından hızla geçiyor.

"Eve!" diye bağırıyor Jared. "Gel buraya! Eve!"

"Ne oluyor orada?" diye soruyor Peter sahanlıktan.

Onunla fiziksel temas kurmaktan açıkça korkan Jared, Peter'ın yanından geçmekte zorlanıyor. "Çekil önümden!"

Peter sırtını duvara yaslayarak Jared'a yol açıyor. Jared gözü dönmüş bir kararlılıkla merdiveni bir çırpıda iniyor ama Eve evden çıkmış bile.

Peter, Clara'ya bakıyor. "Neler oluyor burada? Derdi ne bunun?"

Clara cevap vermiyor.

"Kızının katillerle takılmasını istemiyormuş," diyor Rowan. "Geri kafalı."

Peter o zaman anlıyor. "Bizi *biliyor mu?*"

"Evet," diyor Rowan. "*Biliyor.*"

Tövbekârın Cilt Bakım Rehberi

Gün ışığına hiç çıkmadan normal, kansız bir hayat sürmek neredeyse imkânsızdır. Güneş sağlık açısından kan bağımlısı vampirler için olduğu kadar tövbekârlar için de risk oluşturur ama cildinizin zarar görmesini ve hastalıkları önlemek adına alabileceğiniz bazı tedbirler de vardır.

Cildinizin gündüz bakımı için verebileceğimiz en iyi ipuçları şöyle:

1. Gölgede kalın. Dışarıya çıktığınız zamanlarda, güneş ışığına doğrudan maruz kalmamak için elinizden geleni yapın.
2. Güneş koruyucu kullanın. Bütün vücudunuza en az SPF 60 korumalı bir güneş koruyucu sürmelisiniz. Hava nasıl olursa olsun, üstünüze ne giyerseniz giyin, bu kural her zaman için geçerlidir.
3. Havuç yiyin. Havuç önemli bir A vitamini kaynağı olduğu için cilt dokusunun iyileşmesine katkıda bulunur. Antioksidan açısından zengin bir besindir ve içerdiği fotokimyasallar sayesinde ışığa karşı duyarlılığı azaltıp cildin yenilenmesi destekler.
4. Dışarıda geçireceğiniz zamanı sınırlandırın. Bir gün içinde iki saatten fazla dışarıda kalmayın.
5. Asla güneşlenmeyin. Bronzlaşmanız gerekirse, bunu yapay yollarla gerçekleştirin.
6. Hızlı davranın. Başınız dönecek ya da teninizde kaşıntılı kızartılar belirecek olursa, en kısa zamanda hemen bir iç mekâna, tercihen karanlık bir odaya girin.

Pozitif olun. Stresin tövbekârlardaki cilt sorunlarını artırdığı kanıtlanmış bir gerçektir. Sağlıklı bir tutum sergilemeye çalışın. Unutmayın, cildiniz istediği kadar kaşınsın ya da yansın, siz doğru olanı yapıyorsunuz.

Tövbekârın Elkitabı (ikinci basım), s. 117-8

Bu Eve olayı onu öyle sarsıyor ki Rowan evde duramıyor.

Ne kadar zamanı var?

Eve'e açılabilmek için gerekli olağanüstü düzeydeki cesareti toplayabilmesi için daha ne kadar zaman lazım?

Eve onun bir canavar olduğunu ne zaman öğrenecek?

Güneş bulutların ardından başını uzatırken anacadde boyunca yürüyen Rowan yorgun düşüyor. Güneş güçlü, parlak ve gerçekle yüzleşmek kadar ulaşılmaz. Yürümeye devam ederken cildi kaşınmaya başlıyor ve dizleri kesilecek gibi oluyor. Güneş koruyucu sürmediğini ve eve dönmek zorunda olduğunu fark ediyor ama onun yerine karşıya geçip savaş anıtının önündeki yarı gölgelik banka oturuyor. Taşa oyulmuş **KAHRAMAN ŞEHİTLER** yazısını okuyor. *Vampirler ölünce,* diye düşünüyor, *ne oluyor acaba? Öbür dünyada kan emicilerin savaş kahramanlarıyla birlikte oturabildiği bir yer var mıdır?* Tam kalkacakken, arkasında birinin olduğunu fark edip hayatta en sevdiği kişinin sesini duyuyor.

"Rowan?"

Rowan arkasına dönüp saklandığı otobüs durağının altından çıkmış ona doğru gelen Eve'i görüyor.

Eve ona bakarken, onun görüş alanında olmaktan kaynaklanan o bildik rahatsızlığı hissediyor. Kusursuzluğun gördüğü kusur olmaktan.

Eve gelip yanına oturuyor. Bir süre konuşmuyorlar ve Rowan ciddi ciddi kalbinin nasıl attığının duyulacağından endişe ediyor.

"Özür dilerim," diyor Eve uzun bir sessizliğin ardından, "babam için. O sadece..." Eve susuyor. Rowan onun bir şey yüzünden

duraksadığını fark ediyor. Derken Eve anlatmaya başlıyor. "Birkaç yıl önce annem kayboldu da. Biz buraya taşınmadan önce. Bir anda yok oluverdi. Başına ne geldiğini bilmiyoruz. Hayatta olup olmadığından bile haberimiz yok."

"Bilmiyordum. Çok üzüldüm."

"Yani, açıkçası bundan pek söz etmiyorum."

"Evet, çok zor olmalı," diyor Rowan.

"Babam bu yüzden böyle. Bunu bir türlü kabullenemedi. Yani ikimiz de durumla farklı şekillerde baş ediyoruz. O paranoyaklaşıyor, ben her şeyi hafife alıp dalgamı geçiyorum. Bir de geri zekâlılarla çıkıyorum."

Eve, Rowan'a bakıyor ve ona Clara'nın çekingen, tuhaf abisi gözüyle bakmakla hata ettiğini anlıyor. Bankta onunla yan yana oturup sohbet etmenin ne hoş olduğunu fark ediyor bir anlığına. Rowan içindeki bir şeyi ortaya çıkarıyor sanki. Yıllardır olamadığı kadar kendisi olabildiğini hissediyor. "Ne diyeceğim Rowan, bana söylemek ya da sormak istediğin bir şey varsa açık konuşabilirsin yani. Sorun olmaz."

Eve zaten bildiği, hem Clara'dan hem de derste uyuyakalıp kendi adını mırıldandığında Rowan'dan duyduğu şeyi, şimdi onun ağzından duymak istiyor.

Güneş bir bulutun arkasına çekiliyor.

Gölge yoğunlaşıyor.

Rowan oradaki ilk gününde otobüste gelip Clara'nın yanına oturan Eve'in gülüşünü ilk duyuşundan beri hayalini kurduğu fırsatı yakaladığını hissediyor.

"Yani, söylemek istediğim..." Rowan'ın ağzı kupkuru. Aklında Will var. Will'in kendi gibi davranmaktan çekinmeyişi var ve o an elinde olmadan, sonraki beş saniye boyunca amcasının yerinde olup cümlesini bitirebilmeyi diliyor. "Ben... ben... senin cidden de... söylemeye çalıştığım şey... yani, sen başka kızlara benzemiyorsun... İnsanların ne diyeceğine aldırmıyorsun... ve ben... senin yanında değilken, yani çoğu zaman, seni düşünüyorum ve..."

Eve ona bakmıyor. *Tam bir manyak olduğumu düşünüyor*. Fakat Rowan sonradan Eve'in çoktan duyup gördüğü şeyi duyuyor ve görüyor.

Komşunun arabası. Önlerinde duruyor. Silah gibi parlak ve metalik. Mark Felt camını indiriyor.

"Tanrım," diyor Eve.

"Ne oldu?"

"Yok bir şey. Bu adam..."

Mark şüpheli gözlerle Rowan'a baktıktan sonra Eve'le konuşuyo "Toby'nin dediğine göre, baban arkamdan iş çevirecekmiş. Para vermezse yarından itibaren evi kiracılara göstermeye başlayacağın söyle ona. Hepsini. Tamı tamına yedi yüz."

Rowan durumu hiç anlamamış olsa da, Eve utanmış görünüyo "Peki," diyor Eve. "Peki."

Sonra Mark, Rowan'la konuşuyor. "Kardeşin nasıl?"

"İyi..."

Mark bir şey çözmeye çalışır gibi, bir an gözlerini kısarak ona bakıyor. Sonra penceresi tekrar yukarı kayıyor ve basıp gidiyor.

Eve gözlerini çimlere dikiyor. "Evsahibimiz."

"Hım."

"Ona verecek paramız yok çünkü, işte, buraya taşındığımızda babam işsizdi. Uzun zaman iş bile *aramadı*."

"Anlıyorum."

Eve mezara bakarak konuşmayı sürdürüyor. "Zaten Manchester'dan buraya taşınırken de çok borcumuz vardı. Annem de, babam da, eskiden çok dikkatliydiler. Babamın işi iyiydi. Polisti. Emniyetteydi. CID'de. İyi bir işi vardı."

"Öyle mi?" diyor Rowan, bunu duymak canını sıkmış olsa da "Sonra ne oldu?"

"Annemin kaybolması onu çok sarstı. Delirdi. Teorilerden, saçma sapan varsayımlardan söz etmeye başladı. Her neyse, polis aklını kaçırdığına dair formlar imzaladı ve iki ay hastanede yattı, ben de bir süre babaannemde kaldım. Ama o da öldü. Babam taburcu

edildiğinde hiçbir şey eskisi gibi olmadı. Kendini haplara, içkiye verip işini kaybetti, sürekli dışarılarda dolaşıp kimbilir neler yaptı." Eve burnunu çekerek biraz susuyor. "Sana bunları anlatmamam gerekirdi. Çok garip, kimseye anlatmam çünkü."

Rowan o yüzdeki hüznü yok etmek için her şeyi yapabileceğini fark ediyor. "Sorun değil," diyor. "Belki de konuşmak iyi gelir."

Eve de Rowan orada değilmiş, bunları kusup içinden çıkarmak zorundaymış gibi konuşmaya başlıyor.

"Artık Manchester'daki evin kirasını ödeyemiyorduk ve en kötüsü buydu çünkü orada kalırsak, o zaman annem eve dönmek istediğinde nerede olduğumuzu bilir, diye düşünüyordum." Bunu hatırlamak onu öfkelendiriyor.

"Haklısın."

"Ama eski evin yakınında bile kalamadık. Babam buraya taşınmak istedi. İhtiyarlar için yapılmış ufacık bir daireye. Üstelik kirasını bile veremiyoruz. Babam aklını başına toplamazsa yine taşınmak zorunda kalacağız gibi görünüyor. Tekrar taşınmak istemiyorum çünkü buraya daha yeni yerleştik ve her taşınmamızda geçmiş biraz daha uzaklaşıyor. Annem her seferinde biraz daha yok oluyor sanki."

Eve kendine şaşmış gibi başını yavaşça iki yana sallıyor. "Kusura bakma. Tirat atmak gibi bir niyetim yoktu." Sonra telefonundan saate bakıyor. "Babam beni bulmadan önce eve gitsem iyi olacak. Birazdan buraya da bakar."

"Sorun çıkmaz, değil mi? Yani, istersen ben de geleyim."

"Pek iyi olmaz bence."

"Peki." Eve, Rowan'ın elini tutup hafifçe sıkarak veda ediyor. O an dünya duruyor ve kusursuz bir an yaşanıyor. Rowan bütün gerginliğine rağmen aklındakileri söyleyebilmiş olsa, Eve'in ne diyeceğini merak ediyor.

"Bugün cidden çok sessiz, değil mi?"

"Öyle galiba," diyor Rowan.

"Kuş sesi bile yok."

Kuş sesini bir tek internette duyduğunu ya da bir seferinde Clara'yla birlikte yaşlı gözlerle tam bir saat boyunca şakıyan kındıra kamışçınları ve ispinozların videosunu izlediklerini ona asla anlatamayacağını bilen Rowan başını sallıyor.

"Okulda görüşürüz," diyor Eve bir süre sonra.

"Evet," diyor Rowan.

Eve uzaklaşırken, Rowan onu izliyor. Sonunda postanenin önündeki bankomata gidip hesabına bakıyor: 353,28 GBP.

Bir yıl boyunca cumartesi öğleden sonraları Willows Hotel'de çalışıp aynı sarhoş düğünün kırk sekiz versiyonu gibi gelen davetlerde çatal bıçak servisi yapmaya tahammül ettikten sonra elinde kalan meblağ bu kadar.

Oradan çekebildiği kadarını çekip "evden ayrılma parası" hesabından, yani annesiyle babasının her ay para yatırdığı ve üniversiteye kadar dokunmasına izin olmayan hesaptan da para çekmek için NatWest kartını çıkarıyor. Şifreyi hatırlamakta zorlansa da sonunda hatırlayıp paranın geri kalanını oradan çekiyor.

Eve gidip yirmi sterlinlik banknotların hepsini bir zarfa koyuyor ve zarfın üstüne "Lowfield Çıkmazı, 15B'nin kirası" diye yazıyor.

1983'te Biri Bisikletten Düştüğünde

Radley'ler pazar günü öğleden sonra saat dörtte akşam yemeği için sofraya oturmuş. Tabağındaki pişmiş kuzu etini inceleyen Peter, karısının her şey normalmiş gibi davranmaktaki kararlılığına şaşmıyor. Rutinin, Helen için bir çeşit terapi olduğunu biliyor. Sorunları halının altına süpürmesine yardımcı olan bir şey. Fakat fırınlanmış patatesleri kaşıkla alırken titreyen ellerine bakılırsa, terapi işe yaramıyor.

Belki de Will'in yüzünden.

Son beş dakikadır sürekli konuşan ve susmaya pek niyetli görünmeyen Will, Clara'nın sorularını cevaplamayı sürdürüyor.

"... ama kan hipnozunu kendim için yapmak zorunda kalmıyorum. Benim korumam var. Polis beni hiçbir şekilde durduramaz. Manchester'da Sheridan Cemiyeti denen bir şey var. Kan içmeyi sürdüren vampirlerin dayanışmasını sağlayan bir grup. Sendika gibi bir şey ama temsilcileri daha seksi."

"Sheridan kim?"

"Kimse değil. Sheridan Le Fanu. Eski bir vampir yazar. Çoktan öldü. Her neyse, esas demek istediğim, polise her yıl bir liste yollanıyor ve listedeki kişilerden uzak duruyorlar. Ben her zaman listenin başına yakın bir yerdeyim."

"*Polis mi?*" diye soruyor Rowan. "Polisin vampirlerden haberi var mı?"

Will başını iki yana sallıyor. "Prensip olarak hayır, yok. Ama Manchester'da bilen birkaç kişi var. Her şey çok gizli."

Duyduğu şeyden tedirgin olmuş görünen Rowan'ın yüzü bariz şekilde beyazlıyor.

Clara'nın bir sorusu daha var. "Yani o listeye girersek, polis bize de bir şey yapamaz mı?"

Will gülüyor. "Bayağı bir adam öldürmüş, düzenli olarak kan tüketen bir vampir olman lazım. Ama olabilir, evet. Sizi birkaç kişiyle tanıştırabilirim. Nüfuzumu kullanırım..."

"Hiç sanmıyorum, Will," diyor Helen. "Bu türden bir yardıma ihtiyacımız olduğunu sanmıyorum."

Etrafında sesler yükselip alçalırken, Peter yine de ona inanılmaz derecede fazla pişmiş gelen az pişmiş etini çiğneyip yutuyor. Karısı Merlot'sunu tazelerken de, elinin titrediğini fark ediyor.

"Helen, sen iyi misin?" diye soruyor.

Helen'ın yüzünde cılız bir tebessüm beliriyor. "İyiyim, cidden."

Fakat kapının zili çaldığında, Helen resmen yerinden hoplayacak gibi oluyor. Peter kadehini alıp kapıya bakmaya giderken, polisin ikinci kez gelmemiş olması için, karısı gibi o da dua ediyor. Bu yüzden Mark Felt'i görmek onu ilk kez rahatlatıyor. Mark'ın elinde rulo yapılmış koca bir kâğıt var.

"Projeler," diyor Mark. "Biliyorsun. Söylemiştim. Çıkacağımız katın projesi."

"Doğru, tabii. Ama biz de tam..."

"Yarın iş gezisinde olacağım da, şimdi incelesen iyi olur, diye düşündüm."

Peter buna pek memnun olmuyor. "Olur, tabii. Gelsene."

Böylece, çok geçmeden, Mark'ın projeyi mutfak tezgâhının üstüne açışını izlemek zorunda kalıyor.

Biraz daha kuzu yemiş olmayı diliyor.

Koca bir sürüyü yemiş olmayı.

Ya da Lorna'nın kanından tek bir damlayı içmiş olmayı.

Kadehi, dibindeki azıcık Merlot'yla çok zavallı görünüyor. Zaten bu şeyi ne demeye içiyor ki? Şarap içmek de kendilerini normal insan gibi hissetmeleri için uydurulmuş bir şey ama gerçekte tam aksini kanıtlıyor. Helen lezzeti için içtiklerini söyleyip duruyor ama Peter tadını *sevdiğinden* bile emin değil.

"Biz de şarap açmıştık, istersen," diyor Mark'a görev icabı, ekmek kızartma makinesinin yanında duran yarım şişelerden birini alarak.

"Olur," diyor Mark. "Teşekkürler."

Peter şarapları koyarken, yüksek perdeden konuşan Will'in salondan gelen sesini duyarak büzüşüyor.

"... *içinde yüzerdim!*"

Bunu Mark'ın da duyduğunu ve komşusunun çıkılacak katla ilgisi olmayan bir şey söylemek üzere olduğunu fark ediyor.

"Baksana, Peter," diyor Mark, meşum bir sesle. "Bugün bizim eve polisler geldi. Partideyken kaybolan şu çocuk için gelmişler. Clara'nın da adı geçti."

"Öyle mi?"

"Evet. Haddimi aşıyorsam lütfen söyle ama aklıma takıldı işte, geçen gece ona ne olmuştu?"

Peter ekmek kızartma makinesinin üstünde kendi yamuk yansımasını görüyor. Koca canavar gözleri kavisli kromdan ona bakıyor. İçinden gerçeği haykırmak geliyor birden. Amatör Poirot'ya dönüşen komşusuna Radley'lerin kan emici yaratıklar olduğunu söylemek istiyor. Kendini tam zamanında frenliyor. "Kullanmaması gereken bir şey kullanmış. Niye ki?"

İki dolu kadehi ellerinde tutarak Mark'a dönüyor.

"Yani işte, kusura bakma," diyor Mark. "Ben sadece... Şu karavan minibüslü adam. O kim?"

Peter şarabı Mark'a uzatıyor. "Abim. Çok kalmayacak. Biraz marjinal bir tiptir ama iyi adamdır. Aile işleri, bilirsin."

Mark başını sallayarak kadehini alıyor. Bu sohbeti sürdürmeyi istese de, kendini tutuyor.

"Evet," diyor Peter, "bakalım artık şu projeye."

Mark konuşmaya başlıyor ama Peter yalnızca bölük pörçük sözler duyuyor: "... yapmak istiyoruz... zemin kattan başlayarak... 1950'lerde genişletilmiş... büyük bir risk... var olan duvarı yıkmak..."

İçkisini yudumlayan Peter bir şey duyamıyor. İçtiği şarabın tadı aynı değil. Bu kez yaşam kadar muhteşem ve dopdolu bir tadı var.

Dehşet içinde kadehine bakıyor.

Will'in yarısı içilmiş bir şişeyi tezgâhın üstünde bıraktığını anlıyor. Deliler gibi, öteki kadehi Mark'ın elinden almak için ne diyebileceğini düşünüyor. Ama artık çok geç. İlk yudumu çoktan almış olan Mark içtiği şeyi öyle beğenmiş olmalı ki geri kalanını da bir dikişte içiveriyor.

Mark boş kadehini tezgâha bırakıyor. Yüzünde çılgınca bir kendinden geçmişlik var. "Tanrım, bu *nasıl* bir tat böyle."

"Evet. Tamam, haydi projeye bakalım," diyerek dikdörtgenler ve hesaplamalarla kaplı kâğıtların üzerine eğiliyor Peter.

Mark onu duymazdan geliyor. Şişeye gidip etiketini okuyor. "Rosella 2007, ha? Şarap diye buna derim."

Peter konuyu iyi bilen bir şarap alıcısı gibi başını sallıyor. "İspanyol. Rioja şarabı. Küçük bir bağdan. Dağıtımı yapılmıyor. İnternetten sipariş ediyoruz." Projeyi işaret ediyor. "Bakıyor muyuz?"

Mark "boş ver gitsin" der gibi bir el hareketi yapıyor. "Hayat çok kısa. Belki de Lorna'yı özel bir yere götürürüm. Ne zamandır yapmamıştım."

Belki de Lorna'yı özel bir yere götürürüm.

"Doğru," diyor Peter, içini sarımsak gibi yakan bir kıskançlıkla.

Mark komşusunun sırtına pat pat vurup yüzünde koca bir sırıtışla uzun adımlar atarak mutfaktan çıkıyor. "*Adiós Amigo! Hasta luego!*"*

Peter tezgâhın üstündeki kâğıdın kendi kendine kıvrılarak tekrar rulo haline geldiğini görüyor. "Projen," diyor.

Ama Mark gitmiş bile.

---

* (İsp.) Görüşürüz, dostum. Sonra görüşürüz. (*e.n.*)

Hepimiz Canavarız

Kuzu etleri bitmiş ama Helen çocukları Will'le yalnız bırakmak istemediği için tabakları toplamıyor. Bu yüzden Will'in kendi üzerinde yarattığı güçlü etkiyi hissederek sandalyesine çakılmış vaziyette öylece oturuyor.

Will'in başından beri sahip olduğu bir güç bu tabii. Fakat şimdi Helen'ın polisler geldiğinde ondan resmen yardım isteyip her şeyi kirletmesiyle artmış, inkâr edilemeyecek saf bir gerçeklik olarak karşısında duruyor. Bütün salona yayılarak ansızın her şeyin –Helen'ın boş tabağının, her bir bardağın, Peter'ın birkaç Noel önce aldığı lambanın, bütün bunların– negatif enerjiyle yüklü görünmesine neden oluyor. Helen'a, bütün aileye karşı başlatılmış görünmez bir savaşta kullanılan gizli silahlar gibi.

"Hepimiz canavarız," dediğini duyuyor oğlunun. "Bu kötü bir şey."

Bunun üstüne Will, beklediği replik gelmiçesine gülümsüyor. Helen'a bir kez daha taş atma fırsatı eline geçmiş oluyor. "Neysen o olmak, hiçbir şey olmamaktan iyidir. Bir yalanın altında gömülü yaşamaktansa ölmek daha iyidir."

Will bu beyanın ardından arkasına yaslanıp Helen'ın kızgın bakışlarına sevgi dolu bakışlarmış gibi rahatça karşılık veriyor.

Derken şişeyi öfkeyle havada sallayarak Peter geliyor. "*Bu* nedir?" diye soruyor abisine.

Will anlamazlıktan geliyor. "Sessiz sinema mı oynuyoruz? Beni şaşırtıyorsun, Will. Film mi? Kitap mı?" Çenesini kaşıyor. "*Yaratılan Adam? İlk Kan? Kan Emicinin Vekili?*"

Helen kocasının abisine kafa tuttuğunu hiç görmemiş ama bunu sürdürmeye niyetli görünen Peter'ın durması için dua etmeye başlıyor. Peter söylediği her sözcükte yerdeki bir kapıyı ayağıyla tekrar tekrar kapar gibi.

"Yan komşumuz –ki kendisi saygın bir avukattır– az önce bir kadeh dolusu kan içti. *Vampir* kanı."

Will'den bir kahkaha tufanı saçılıyor. Yüzünde en ufak bir kaygı belirtisi yok. "Birkaç vidası gevşemiştir işte."

Clara kıkırdarken, Rowan sesini çıkarmadan oturarak Eve'in elini tutuşunu, o an kendini ne kadar iyi hissettiğini düşünüyor.

"Aman Tanrım," diyor kocasının ne dediğini ancak anlayabilen Helen.

Will'in neşesi hafiften kaçmaya başlıyor. "Ne olmuş yani? Adamı ısırmadık ya. Dönüşüm falan geçirmeyecek. Sadece eve dönüp karısını çok mutlu edecek."

Peter bunu duyunca küplere biniyor. "Gitmen lazım, Will. Adam şüphelenmeye başladı. Herkes şüphelenmeye başladı. Yakında bütün lanet olası kasaba senin ve şu boktan, içine ettiğimin minibüsünün burada ne halt ettiğini merak etmeye başlayacak."

"*Baba*," diyor Clara, sahnenin yan tarafından.

Peter'ın bu düşmanca tavrı Will'i cidden şaşırtıyor. "Aman Petey, sen de çok asabisin."

Peter abisini haklı çıkarmak ister gibi, şişeyi güm diye masaya koyuyor. "Kusura bakma, Will. Böyle olmuyor. Artık farklı bir hayatımız var. Seni ben çağırdım çünkü durum acildi. Ama acil durum geçti. Gitmen lazım. Sana ihtiyacımız yok. Seni istemiyoruz."

Will incinmiş bir tavırla kardeşine bakıyor.

"Peter, bu işi..." diyor Helen.

Will bu kez Helen'a bakıyor. Gülümsüyor. "Söyle haydi, Hel."

Helen gözlerini kapıyor. Karanlıkta daha kolay olacak. "Yarına kadar kalsın," diyor. Sonra ayağa kakıp tabakları toplamaya başlıyor.

"Ben de esas senin..."

"Yarın olsun, gider," diyor Helen bir kez daha, Rowan'la Clara'nın bakıştığını fark ederek.

Peter şişeyi masada bırakıp hışımla salondan çıkıyor. "Çok iyi. Süper."

"Babalar böyledir, ha?" diyor Will.

Helen onun bu küçük zaferi kutlayan göz kırpışını görmezden gelmeye çalışarak masanın başında duruyor.

Paris'ten Önceki Gece

O işi Paris'ten önceki gece, minibüste yapmışlardı.

İkisi de çıplaktı ve yaşamın tatlı heyecanını birbirlerinin dokunuşlarında hissederek kıkırdayıp durmuşlardı.

Will o ilk ısırığı, o yoğunluğu, Helen'ın ne kadar leziz olduğunu fark ettiği andaki o katıksız şaşkınlığı hatırlıyor. Roma'ya ilk kez gitmiş gösterişsiz bir ara sokakta yürürken kendinizi birdenbire Pantheon'un destansı ihtişamı karşısında bularak afallayıp kalmanız gibi bir şey olduğunu.

Evet, o gece kusursuzdu. Mikrokozmosta yaşanan eksiksiz bir ilişki. O şehvet, bilgi edinimi, birinin kanını içtikten sonra kanınızın içilmesindeki o ince güç dengesi. Kanınız son damlasına kadar boşaldıktan sonra damarlarınızın yeniden kanla doluşu.

"Dönüştür beni," diye fısıldamıştı Helen. "Yücelt."

Will verandada oturmuş yıldızsız geceye bakıyor. Her şeyi hatırlıyor: söylenenleri, tatları, bileğinde açılan diş büyüklüğündeki delikten şişeye kan damlarken Helen'ın yüzünde nasıl bir esrime olduğunu, ona kendi kanını içirirken çılgınca bir kıkırdamayla Coleridge'in "Christabel"ini ezberden okuyuşunu.

Rica ederim, Leydi Geraldine,
İç bu şifalı şaraptan, çok tükendin!
İlahi güçleri olan bir şarap bu!
Annem yabani çiçeklerden yaptı.*

---

* *Yaşlı Denizci, Kubilay Han, Christabel*, "Christabel", Samuel Taylor Coleridge, çev. Dr. Osman Tuğlu. (*e.n.*)

Ayın aydınlattığı bahçeye ve yüksek ahşap çite bakarak bütün unları hatırlıyor Will. Gözleriyle çiti takip ederek bahçenin arka tarafına, süs havuzuyla çimenliğin ötesine, iğneyapraklı iki ağacın tüylü siluetlerine bakıyor. Ağaçların arasından göz gibi bakan bir baraka penceresinin hafif parıltısına.

Barakanın arkasında bir şeyin, canlı bir varlığın olduğunu fark ediyor. Birkaç saniye sonra bir dalın çıtırdadığını duyup havada hafif bir kan kokusu alıyor. Duyularını keskinleştirmek için Isobel şişesinden bir yudum aldıktan sonra havayı yavaşça burnundan içeri çekiyor. Çimensi yeşillik kokularıyla karışık bir koku olduğu için, herhangi bir memeliden mi –mesela bir porsuk ya da ürkmüş bir kedi– yoksa daha büyük, insan boyutunda bir şeyden mi geldiğini anlamak imkânsız.

Bir an sonra bildiği bir kanın kokusunu alıyor. Peter'ın. Kardeşi cam kapıları kaydırarak açıp elinde şarabıyla verandaya çıkıyor.

Karşılıklı "selam" dendikten sonra Peter bahçe sandalyelerinden birine oturuyor.

"Şey, ben, özür dilerim," diyor çekinerek. "Olanlar için yani. Aşırı tepki verdim."

Will elini havaya kaldırıyor. "Aman, boş ver, tamamen benim hatamdı."

"Buraya gelmen çok iyi oldu. Bugün polisler varken çok yardımın dokundu."

"Sorun değil," diyor Will. "Ben de tam bizim eski grubu düşünüyordum."

Peter gülümsüyor.

Will tek şarkılarını söylemeye başlıyor: "Kan kırmızı elbisenle ne de güzelsin, haydi gel bebek, biraz gezelim…"

Peter şarkı sözlerinin saçmalığı yüzünden sırıtarak elinden olmadan abisine eşlik ediyor. "Bırak bizim moruklar şaraplarını içsin, senin tadınsa bana kiraz gibi gelsin…"

Ardından atılan kahkahalar yavaşça diniyor.

"Klibini yapsak süper olurdu," diyor Peter.

"Tişörtleri bastırmıştık ama."

Sohbet Will'in, Peter'a mavnada geçen çocukluklarını hatırlatma çabasıyla sürüyor. Anneleriyle babalarının, ilk çocukluk yıllarını özel kılabilmek için ellerinden gelenin fazlasını yapmaya çalışmalarından, bir seferinde bir AVM Noel Babası'nı öldürüp taze taze mavnaya getirerek gece yarısı onlara güzel bir Noel ziyafeti çekmelerinden söz ediyor. Sonra biraz da Surrey'deki banliyöde, o modern evde geçen karanlık yıllardan, onları evlat edinen tövbekâr babaları seradaki domatesleri sularken adamcağıza taş atmalarından, yaşlı çiftin budalalık edip bakmaları için aldıkları zavallı ginepiglere dişlerini nasıl geçirdiklerinden söz ediyorlar.

Vampir punk gruplarını izlemek için Londra'ya uçtukları günleri anıyorlar.

"Berlin'e gittiğimiz geceyi hatırlıyor musun?" diye soruyor Will. "Hatırlıyor musun ya?"

Peter başını sallıyor. Iggy Pop'la David Bowie'nin Autobahn gece kulübünde birlikte çıktıkları gece. Peter'ın açık arayla en genç izleyici olduğu. "1977," diyor Peter. "Müthiş bir yıldı."

Seksenlerde izledikleri vampir pornolarından söz ederken gülüşüyorlar.

"*Damar Adam*," diyor Peter. "Onu hatırlıyorum. Herkesin kan grubunu ezberleyen otistik bir vampir vardı."

"Doğru, başka neler vardı?"

"*Beverly Hills Vampiri*."

"*Sol Dişim*. O film cidden yanlış anlaşılmıştı."

"*Ferris Bueller'la Bir Gece* çok eğlenceliydi," diyor Peter gülerek.

Will bunun doğru zaman olabileceğini fark ederek başıyla vampir kanı şişesini işaret ediyor. "Eski günlerin hatırına? Boş ver Merlot'yu şimdi."

"Pek sanmıyorum, Will."

Belki biraz anlatsa. "İşler eskisi gibi değil, Pete. Artık her yerden VK bulabiliyorsun. Hatta Manchester'da bir kulüp var. Gece kulübü. Siyah Nergis. Dün gece oradaydım. Benim için biraz fazla gotik bir

yer ama yine de işe yarıyor. Sheridan Cemiyeti işlettiği için polis de uğramıyor. Vestiyer görevlisinden şişesini yirmi sterline alıyorsun. Daha iyisini bulamazsın."

Peter bunu düşünürken, Will kardeşinin yüzünde, içinde bir halat çekme mücadelesi yaşanıyormuş gibi bir zorlanma ve gerginlik görüyor. Sonunda, Peter başını iki yana sallıyor. "Ben yatsam iyi olacak."

Fakat Peter yatağa girdiğinde, başka şey düşünemiyor.

Suç işlemeden, kolayca kan içebilme olanağı.

Bir doz almak için kimseye ihanet etmene, çalmana ya da birini öldürmene gerek yok. Manchester'daki bir yere gidip satın alarak içebiliyor ve yine mutlu olabiliyorsun, buna mutluluk denebilirse tabii.

Onun zamanından beri çok şey değişmiş. Artık her şey çok daha kolay, anlaşılan. Will'in söz ettiği şu cemiyet ve polisin dokunamayacağı kişilerin listesi sayesinde.

Peter yatmış bunları ve etrafında bunca şey olurken Helen'ın nasıl kitap okuyabildiğini düşünüyor. Evet, yatağa girdiğinden beri sayfayı çevirmiş değil, yani *cidden* okuyor olamaz ama yine de elinde de gelecek haftaki okuma grubu toplantısı için bitirmek zorunda olduğu soluk kanlı ağıtla oturmuş okumaya *çalışıyor*. Sonuçta aynı şey sayılır.

Helen'ın kitabına bakıyor. Havalı bir tarihi roman: *Son Serçe de Şarkısını Söylediğinde*. Bu kitap adı Peter'a bir şey ifade etmiyor. Hayatında kuş şakıması duymamış.

Bunun Helen için neden bu kadar önemli olduğunu merak ediyor. Hiçbir şey olmamış gibi devam etmenin. Pazar günü fırında et yapmakla, çöpleri geridönüşüm kutularına atmakla, kahvaltı sofrası kurup filtre kahve yapmakla uğraşmanın. Stres yüksek gerilim hattı direklerindeki elektrik gibi etrafında cızırdarken bütün bunları ne demeye yapıyor ki?

Sorunları halının altına süpürebilmek için, evet ama sorunlar koca bir yığın haline gelmişken bununla uğraşmanın ne anlamı var

ki? Peter hiç anlamıyor. Helen'ın Will konusunda neden geri adım attığını anlayamadığı gibi. "Yarına kadar kalsın." Niçin? Bu durum onu öfkeden kudurtuyor ama öfkenin nedenini ve neden her şeyin bu kadar sinirini bozduğunu tam olarak bilemiyor.

Aklındakilerin birazını dillendirmeye, yatak odasında açığa vurmaya karar veriyor ama hata ettiğini anlıyor.

"Gece kulübü mü?" Helen kitabı yatağa bırakıyor. "*Gece* kulübü mü?"

Peter kendini fazla açılmış ve biraz zavallı hissediyor ama karısıyla böyle açıkça konuşabilmek yine de rahatlatıcı bir şey.

"Evet," diyerek sözünü sürdürüyor Peter, temkini olabildiğince elden bırakmadan. "Will'in dediğine göre gidip vestiyerden alıyormuşsun. Ben de, ne bileyim, *bize* iyi gelebilir, diye düşündüm."

Olamaz, diye düşünüyor. *Fazla ileri gittim.*

Helen dişlerini sıkıyor.

Burun delikleri açılıyor.

"*İyi gelebilir* derken? *Neyimize* iyi gelebilirmiş ki?"

Artık geri dönüş yok. "Bize. Sana ve bana."

"Biz gayet iyiyiz zaten."

Peter karısının ciddi olup olmadığını anlayamıyor. "Öyle mi, bu dediğin hangi evren için geçerli?"

Helen serçeli kitabı bırakıp aşağı kayarak başını yastığa koyuyor ve lambayı kapıyor. Gerilimin havada cızırdadığını hissediyor Peter.

"Bana bak," diyor Helen, bu saçmalığı derhal kes diyen bir ses tonuyla. "Senin orta yaş krizinle uğraşmak için uykusuz kalmaya hiç niyetim yok. *Gece kulübüymüş!*"

"Hiç olmazsa arada bir birbirimizin kanını tadabiliriz. En son ne zaman yapmıştık? Toskana'da mı? Dordogne'da mı? Annene gittiğimiz Noel'de mi? Yani, hangi *asırda?*"

Kalbi hızla atan Peter, sesinin bu kadar öfkeli çıkmasına şaşıyor. Her kavgada olduğu gibi, kendini hiç kayırmıyor.

"Kan, kan, kan!" diyor Helen, kaşlarını çatıp yorganı sertçe çekerek. "Başka şey düşünmez misin sen?"

"Hayır! Hemen hemen hiç!" Peter hiç düşünmeden verdiği bu cevabın gerçekliğiyle yüzleşmek zorunda kalıyor. Gerçeği hüzünle bir kez daha tekrarlıyor. "Evet. Düşünmüyorum."

Helen, Peter'la kavga etmeyi istemiyor.

İlk olarak, enerjisi yok. Ayrıca çocuklarının kendi yataklarında her söyleneni duyduklarından emin. Will'in de. Eğer hâlâ verandaysa herhalde o da duyuyor ve şüphesiz bunun her ânından büyük bir zevk alıyordur.

Helen kocasına sessiz olmasını söylüyor ama Peter'ın onu duyduğunu bile sanmıyor. Duysa da duymasa da, o habire konuşmaya, Helen –bu lanetli hafta sonunda olan her şey gibi, bunu da hiçbir şekilde kontrol altında tutamadan– öfkelenmeye devam ediyor.

Bu yüzden kocası açık yara misali evliliklerine tuz basmaya devam ederken hem Peter'a hem de kendine kızarak öylece yatıyor.

"Hiç anlamıyorum," diyor Peter bu kez. "Yani, niye ki? Artık birbirimizin kanını tatmıyoruz. Eskiden çok eğlenirdik. *Sen* çok eğlenceliydin. Şimdiyse birlikte tiyatroya gidip sonu gelmeyen oyunlar izlemekten başka şey yapmıyoruz. Ama esas oynayan biziz, Helen! Lanet olası oyun biziz."

Helen buna cevap olarak yalnızca başının zonkladığını söylüyor. Bu sözüyse ancak kocasının ithamlarıyla ona yeniden saldırmasına yarıyor.

"Başın mı ağrıyor!" diye avaz avaz bağırarak bunu herkes ilan ediyor Peter. "Benim ağrımıyor sanki! Zaten hepimizin başı ağrıyor. Midemiz bulanıyor. Sürekli yorgunuz. Kemiklerimiz sızlaya sızlaya yaşlanıyor. Sabah yataktan kalkmak için hiçbir neden bulamıyoruz. Bizi iyileştirecek tek ilacı almamız yasak olduğu için."

"İyi, git al o zaman," diye patlıyor Helen. "Git al. Abinle beraber defolup git ve o lanet olası karavan minibüste yaşa. Lorna'yı da al götür!"

"Lorna mı? Lorna Felt mi? Onun bu konuyla ne alakası var?"

Helen bu şaşkınlık numarasını yutmasa da sesini alçaltmayı beceriyor. "Of Peter, haydi oradan, onunla cilveleşip duruyorsun. Sana bakarken, ben utanıyorum."

Peter örnek isterse diye, Helen aklında çabucak bir liste hazırlıyor.

Cuma, yemekte.

Şarküteride sıra beklerken.

Veli toplantılarının hepsinde.

Geçen yaz mangal partisinde.

"Helen, resmen saçmalıyorsun. Lorna'ymış!" Ardından beklenen taş geliyor. "Hem zaten umurunda mı ki?"

Helen evin bir yerinde döşeme tahtasının gıcırdadığını duyuyor. Birkaç saniye sonra merdiven sahanlığından geçen oğlunun tanıdık ayak sesleri geliyor.

"Geç oldu, Peter," diye fısıldıyor. "Uyuyalım artık."

Fakat Peter atıp tutma havasına girmiş durumda. Helen kocasının onu duyduğunu bile sanmıyor. Peter evdeki herkesin her bir heceyi duymasını sağlayarak konuştukça konuşuyor.

"Yani, cidden," diyor, "böyle olacaksak, birlikte yaşamanın ne anlamı var ki? Düşünsene. Çocuklar üniversiteye gidince ikimiz baş başa kalacağız, bu uydurmasyon kansız evliliğin içinde hapsolup kalacağız."

Helen gülse mi, ağlasa mı, bilemiyor. Birinden birini yaptığı takdirde kendini asla durduramayacağını biliyor.

Hapsolmak mı?

Demin öyle mi dedi bu?

"Hiç anlamıyorsun, Peter. Hem de hiç!"

Sonra da yorganından yaptığı o küçücük, karanlık oyuğun içinde, Helen'ın dizginlenemeyen benliği yıllar önce deneyimlediği, ona hayattaki bütün sorunları –işini, ölmek üzere olan babasına umutsuzluk içinde yaptığı ziyaretleri, aslında hiç istemediği bir evliliği– unutturan o hissi deliler gibi özlüyor. Lanet olası bir karavan minibüsün arkasında yepyeni, daha da büyük bir sorun yaratan o hissi.

Fakat o günlerde hiç de sorun gibi gelmemiş. Aşk gibi gelmiş ve öyle müthiş bir aşkmış ki bu, içinde yıkanıp geri kalan her şeyden arınabilir, onu rahatlatan saf bir karanlığın içine dalıp hayallerindeki kadar özgür olabilirmiş.

Üstelik en kötüsü, o hayalin orada, verandada oturmuş kan içtiğini, fikrini değiştirmesini beklediğini biliyor.

"Ha, öyle mi?" diyor Peter, yorganın üstünden bir yerden. "*Öyle mi?* Bu da kazandığın yarışlardan biri mi yoksa? 'Hapsolmuş hissetme' yarışı mı?"

Helen tekrar yüzeye çıkıyor. "Çocuk gibi davranmaktan vazgeç." Bu sözündeki ironinin, aslında kendisinin de en az Peter kadar çocuk olduğunun, gerçek birer yetişkin olmayı asla beceremeyeceklerinin o da farkında. Yetişkin gibi davranmak her zaman için üstlendikleri bir rol, gerçek arzularının ve bebek ruhlarının üzerindeki bir zırh olacak.

"Lanet olsun," diyor Peter yavaşça. "Ben yalnızca kendim olmaya çalışıyorum. Bu da mı suç?"

"Evet. Hem de nasıl."

Peter anırır gibi bir ses çıkarıyor. "Kendim olmadan kendi hayatımı nasıl yaşayacağım ki?"

"Bilmiyorum," diyerek doğruyu söylüyor Helen. "Cidden bilmiyorum."

Binyıllar

Lorna Felt kocasının sert sakallarını apış arasında hissederken, Mark'ın içine ne girmiş olabileceğini düşünüyor.

İşte, sağ ayağın pembeli sarılı tantrik diyagramının ve diyagramdaki aydınlanma sembollerinin altındalar.

O küçük deniz kabuğuyla lotusun.

İşte, yatakta çıplak yatıyorlar ve Lorna, Mark'ın hayatında bir şeyi ilk kez bu şekilde yalayıp öperek ısırıklar atmasının keyfini çıkarıyor.

Seksten sonra genelde gecikmiş kiralardan söz eden adamla *bu* adamın aynı kişi olduğundan emin olabilmek için gözlerini açık tutmak zorunda.

Mark üstüne çıkıyor. Herhalde binyıllar önce, isimler, giysiler ve deodoran icat edilmeden önce yaşamış olanların öpüştüğü gibi, ilkel içgüdülerle, vahşice öpüşüyorlar.

Mark'ın her darbesiyle artan sıcacık, çok tatlı bir hazla, fazlasıyla istendiğini, onun için deli olunduğunu hissediyor birden Lorna. Parmaklarını kocasının sırtına geçirerek, azgın sulardaki bir kayaya yapışır gibi onun tuzlu tenine yapışarak bu hisse –ve kocasına– tutunuyor gözü dönmüşçesine.

Tekrar tekrar Mark'ın adını fısıldarken, kocası da onunkini fısıldıyor. Derken dünya duruyor ve bacaklarını ona sarıyor, ne "Mark" ve "Lorna" ne de "Felt'ler" kalıyor, gece kadar saf ve sonsuz bir şeye dönüşüyorlar.

Su kaybı Rowan'daki başlıca semptomlardan biri ve yatağa girmeden önce koca bir kutu elmalı mürver suyu içtiği halde şu an bile bundan mustarip. Ağzı kupkuru. Boğazı yapış yapış. Dili kilden yapılmış gibi. Yutkunurken kendini garip hissediyor.

Annesiyle babası kavgaya başladığında yatakta oturup Night Nurse'ün kalanını da kafaya dikmiş ama ne susuzluğunu giderebilmiş ne de uyuyabilmiş. Bu yüzden aşağı, mutfağa inmiş ve filtreli sürahiden kendine su dolduruyor.

Koridordan veranda kapılarının açık olduğunu fark edip kendini üstünde sabahlığıyla dışarı çıkarken buluyor. Hava ılık ve annesiyle babası hâlâ atışırken tekrar yukarı çıkmak hiç içinden gelmiyor. Will'le bile olsa, biriyle konuşmak, biraz aklını dağıtmak istiyor.

"Peki, ne iş yapıyorsun?" diye soruyor Rowan, sohbet biraz ilerlediğinde. "Çalışıyor musun yani?"

"Öğretim üyesiyim. Romantik dönem. Daha çok vampir şairler. Fakat Wordsworth'e de biraz el atmak zorunda kaldım."

Rowan bundan etkilenerek başını sallıyor. "Hangi üniversite?"

"Her yerde çalıştım. Cambridge. Londra. Edinburg. Yurtdışında da biraz çalıştım. Valensiya'daki bir üniversitede bir yılım geçti. Sonunda Manchester'a kapağı attım. Güvenli bir yer. Vampirler için. Orada bir destek ağı var, denebilir."

"Hâlâ orada mısın yani?"

Will başını iki yana sallıyor. Gözleri hüzünle buğulanıyor. "İşle eğlenceyi birbirine karıştırmaya başladım, sonunda bir öğrenci yüzünden sınırı aştım. Yüksek lisans yapıyordu. Evliydi. Adı Tess'ti. İşler biraz çığırından çıktı. Üniversitedekiler gerçeği anlayamadı

ama iki yıl sonra ben ayrılmaya karar verdim. Bir ay Sibirya'da kalıp kafamı toparlamaya çalıştım."

"Sibirya mı?"

"Aralık Festivali için. Büyük bir sanat ve kan içme organizasyonudur."

"Anladım."

Yukarıdan kızgın sesler gelmeye devam ederken, birlikte süs havuzunun durgun suyuna bakıyorlar. Duydukları kavga uzaklardaki tanrılar arasında yaşanıyormuş gibi, Will göğü işaret ediyor.

"Hep böyle midirler? Yoksa bana mı özel?"

Rowan bunun nadir yaşanan bir şey olduğunu söylüyor. "Genelde duyurmazlar."

"Hah, evlilik işte." Will bu sözü bir süre havada asılı bırakarak içkisinden aldığı bir yudumun tadını çıkarıyor. "Ne derler bilirsin: Aşk şarapsa, evlilik sirkedir. Yani ben böyle derim. Şaraba bayıldığım da söylenemez ya." Rowan'ı süzüyor. "Kız arkadaşın var mı senin?"

Rowan, Eve'i düşünürken, sesindeki acıyı gizleyemiyor. "Yok."

"Çok yazık."

Rowan utanç verici gerçeği açıklamadan önce suyunu yudumluyor. "Kızlar benden pek hoşlanmıyor. Okuldaki kızların radarına giremiyorum. Sürekli bir yerleri kızaran, soluk benizli, bitkin bir çocuğum onların gözünde."

Eve'in sınıfta uyuyakalıp onun adını mırıldandığını söyleyişini hatırlayarak içten içe irkiliyor.

"Nasıl yani, bu konuda zorlanıyor musunuz?" diyor Will, Rowan'a sahici gelen bir ilgiyle.

"Clara benden daha iyi beceriyor sanki."

Will hırlar gibi iç çekiyor. "Okul fenadır, evet. Çok acımasızdır."

Amcası o ışıkta siyah görünen kanı yudumlarken, Rowan onu izlemeden, meraklanmadan edemiyor. *Buraya bu yüzden mi geldi acaba? Kan için mi?* Bunu düşünmemeye çalışarak konuşmaya devam ediyor. Will'e okulun o kadar da kötü olmadığını (yalan), istese

şimdiye kadar çoktan bırakmış olacağını ama üniversiteye gitmek için bazı dersleri –İngilizce, tarih, Almanca– tamamlamak istediğini söylüyor.

"Ne okuyacaksın?"

"İngiliz edebiyatı, aslında."

Will ona sevgiyle gülümsüyor. "Ben Cambridge'e gittim. Nefret ettim."

Sonra Rowan'a kısa bir dönem birlikte takıldığı, buluşup kimsenin bilmediği saykodelik müzikler dinleyen, Beat Kuşağı şairlerini tartışan, Monty Python skeçlerini ezbere bilen, fular takıp şamata yapan ve birbirlerinin kanını içen, Gece Yarısı Bisiklet Kulübü denen kana susamış gruptan söz ediyor.

Belki de o kadar kötü biri değildir, diye düşünüyor Rowan. *Yalnızca hak edenleri öldürüyordur belki.*

Bahçenin öbür ucundaki bir şey amcasının dikkatini bir an dağıtır gibi oluyor. Rowan oradaki barakaya bakıyor ama bir şey göremiyor. Her neyse, Will buna fazla takılmıyor. Hiç yaşlanmayan ve her şeyi bilen bir sesle konuşmayı sürdürüyor.

"Farklı olmak zordur. İnsanları korkutan bir şeydir. Ama üstesinden gelinmeyecek bir şey de değildir." Kanla dolu şişesini yan yatırıyor. "Yani, Byron'a baksana."

Rowan bunun ucuna takılması için kasten atılan bir olta olabileceğini düşünse de, amcasına Byron şiirlerine olan aşkından söz ettiğini hatırlamıyor.

"Byron mı?" diye soruyor. "Byron'ı sever misin?"

Will bu kadar saçma bir soru olamazmış gibi ona bakıyor. "Gelmiş geçmiş en iyi şairdir. Dünyanın ilk gerçek şöhreti. Çılgın, kötü ve çevresi için tehlikeli. Tüm dünyadaki erkeklerin taptığı, kadınların arzuladığı biri. Tombik, gülünç, götten bacak bir çolak için hiç fena değil."

"Evet," diyor Rowan, istemsizce gülerek. "Sanırım öyle."

"Okuldayken ona da yapmadıklarını bırakmamışlar tabii. İşleri ancak on sekiz yaşındayken, bir genelevde Floransalı bir vampir tarafından dönüştürüldükten sonra kendi lehine çevirebilmiş."

Will şişesine bakıyor. Etiketi Rowan'a gösteriyor. "'Hayatta en güzel şey sarhoş olmaktır.' Isobel'i tatsa, Byron da ona bayılırdı."

Rowan şişeye bakarken direncinin zayıfladığını hissediyor. İsteğine yenilmemenin neden önemli olduğunu unutmaya başlıyor. İçse de içmese de, sonuçta vampir işte. Ayrıca Clara vampir kanı içtiği için adam öldürmüş değil. Hatta tam tersi. Belki de aşırıya kaçmadan vampir kanı tüketmiş olsa, bunların hiçbiri olmayacaktı.

Will gözlerini dikmiş ona bakıyor. En iyi elini açmak üzere olan bir poker oyuncusu gibi.

"Uçmak istersen," diyor, "o seni uçurabilir. Okulda istediğin, özel bir kız varsa, Isobel'in tadına bir bak ve neler olacağını gör."

Rowan, Eve'i düşünüyor. Bankta onunla yan yana oturmanın nasıl bir his olduğunu. Eve onun vampir olduğunu öğrenecekse, o zaman çekici ve özgüvenli bir vampir olmak daha iyi. "Bilemiyorum... Ben biraz..."

"Haydi," diyor Will, şeytan kadar baştan çıkarıcı bir sesle. "Bilmediğin bir şeyden nefret edemezsin. Isobel'i odana götür, hemen içmek zorunda değilsin."

O bunları söylerken üst kattaki sesler yeniden yükseliyor ve Peter'ın sesi öne çıkıyor.

"*Ne demek oluyor bu?*"

Ardından annesi: "*Ne demek olduğunu gayet iyi biliyorsun!*"

Rowan hemen hiç düşünmeden şişeyi alıyor.

Will'in gözlerinden gurur fışkırıyor. "Koca bir dünya bu. Senin olsun."

Rowan başını sallayıp ayağa kalkarken, kendini birden tedirgin ve garip hissediyor. "Tamam. Alıyorum ve, peki, düşüneceğim."

"İyi geceler, Rowan."

"Tamam. İyi geceler!"

Panik ve Gölet Otu

Will, Isobel'in son damlasını da kafaya dikip gözlerini kapıyor. Peter'la Helen'ın kavgası bittikten sonra tek fark ettiği sessizlik. Normal yaşamını tanımlayan bütün o sesleri düşünüyor. Otobanın kayıp giden mırıltısı. Araba kornaları ve şehrin hiltileri. Gitarların sert bangırtısı. Yeni tanıştığı kadınların cilveli fısıltıları ve çok geçmeden başlayan esrik, korkulu feryatları. Denizin üzerinde uçar, cesedi bırakacak bir yer aranırken, hızla gelip geçen havanın uğultusu.

Sessizlik onu hep rahatsız etmiş. Şiir okurken bile, arka planda herhangi bir gürültünün olması gerekiyor: müzik, trafik ya da kalabalık bir barda çene çalanlar.

Gürültü yaşam demek.

Sessizlik ölüm.

Fakat şimdi, o an için, sessizlik çok da kötü gelmiyor. İstenen bir son, bir varış noktası, gürültünün ulaşmak istediği bir yer gibi geliyor ona.

Sessiz yaşam.

Helen'la kendini bir yerlerdeki bir domuz çiftliğinde hayal ediyor ve aklına gelen şey onu gülümsetiyor.

Derken, esinti yön değiştirirken, az önce aldığı kan kokusunu tekrar alıyor. Böylece barakanın arkasındaki canlı varlığı hatırlıyor.

Sandalyesinden kalkıp dümdüz yürüyerek havuzu geçerken, koku yoğunlaşıyor. *Porsuk ya da kedi değil. İnsan bu.*

Yine bir çıtırtı duyan Will, olduğu yerde kalıyor.

İçinde korku yok ama barakanın arkasındaki her kimse, oraya onun için geldiğini biliyor.

"Fee-fi-fo-fum,"* diyor Will usulca.

Ardından tam bir sessizlik oluyor. Doğal olmayan bir sessizlik. Kasılan kasların ve nefes tutmanın sessizliği.

Will ne yapacağını bilemiyor. Ağaçlara kadar gidip merakını mı giderse yoksa dönüp eve mi girse? Canı kokusunu aldığı ekşi erkek kanını pek çekmediği için sonunda dönüp yürümeye başlıyor. Fakat çok geçmeden, ona doğru koşan birinin ayak seslerini ve bir şeyin havayı yararak geçtiğini duyuyor. Anında eğiliyor ve bir an için ona savrulan baltayı görüyor. Adam yaptığı hareketin ivmesiyle yüzüstü yere düşecek gibi oluyor. Will futbol formasından sımsıkı tutarak adamı yakalıyor. Sarsıyor, yüzündeki çaresizliği görüyor. Balta hâlâ adamın elinde ve Will adamı baltayla birlikte yerden kaldırıp süs havuzuna atlayıveriyor.

Gözünü korkutma zamanı.

Adamı –yüzü panik ve gölet otuyla kaplı vaziyette– sudan çekiyor. Kesici dişlerini şöyle bir gösterdikten sonra soruyor: "Kimsin sen?"

Cevap gelmiyor. Fakat evden yalnızca Will'in duyabildiği bir ses geliyor. Will, Peter'la Helen'ın odasındaki ışığın açıldığını görüyor ve pencere açılıp tam kardeşi başını dışarı uzatırken, adamı tekrar suyun altına sokuyor.

"Will? Ne yapıyorsun?"

"Canım suşi çekti. Dişimi geçirdiğimde kıvranacak bir şey istedim."

"Tanrı aşkına, çık şu havuzdan."

"Tamamdır, Petey. İyi geceler."

Adam artık cidden debelenmeye başladığından, Will sıçrayan suların görülmemesi için onu iyice aşağı itiyor. Tek dizini göğsüne bastırıp adamı havuzun dibinde tutuyor. Fakat Peter konuşmalarının komşuların daha çok dikkatini çekeceğini düşünmüş olmalı ki pencereyi kapayıp odanın içinde gözden kayboluyor.

---

* *Jack ve Fasulye Sırığı*'ndaki insan yiyen devin tekerlemesi. Devamı: "İngiliz kanı kokuyor burası." *(ç.n.)*

Will adamı tekrar yukarı çekiyor.

Adam ağzından sular püskürterek öksürüyor ama yalvarıp yakarmıyor.

Will onu öldürebilir.

Onu uçurup bu zavallı kasabanın yüzlerce metre yukarısında öldürse, kimsenin ruhu duymaz. Ama bir şey var. Bir şeyler *oluyor*. Orada, kardeşiyle âşık olduğu kadının bahçesinde, Will çok yavaş. Bir gecikme var. Düşünce ve eylem arasındaki bir boşluk. Araya bir fikir, yaptığı şeyin sonuçlarıyla karşılaşacağı fikri giriyor. Bu adam büyük ihtimalle Will'in daha önce yaptığı bir şey, günler, aylar ya da yıllar önce öylesine aldığı bir karar yüzünden orada. Onu öldürmek yalnızca başka sonuçlar yaratmaya yarayacak.

Will'in tek istediği bir cevap. "Kimsin sen?"

Bu gözleri daha önce de görmüş. Bu kanın kokusunu almış. Bu korku ve nefret karışımı enerjiyi hissetmiş. Bu aşinalık her nedense onu zayıf bir adam yapıyor.

Will cevabı almadan adamı bırakıyor ve bilinmeyen adam suyun içinde geri geri gittikten sonra havuzdan çabucak çıkıveriyor. Will'e bakmayı sürdürebilmek için geri geri giderken, yerdeki döşeme taşlarından bahçe kapısına kadar ıslak bir iz bırakıyor. Sonra çekip gidiyor.

Adam gider gitmez, Will kendi zayıflığına lanet ediyor.

Elini tekrar suya daldırarak orada hızla süzülen bir balık olduğunu hissediyor.

Balığı yakalıyor.

Sudan çıkarıyor.

Balık havada çırpınarak kurtulmaya çalışıyor.

Will balığın karnını ağzına bastırıyor ve yeniden çıkan kesici dişlerini etine geçiriyor. Azıcık çıkan kanı emip balığı tekrar suya bırakıyor.

Cansız yüzen balığı ve dibe çökmüş baltayı orada bırakarak havuzdan çıkıp suları akıta akıta minibüsüne dönüyor.

Rowan odasına dönünce, vampir kanıyla dolu şişeyi avuçlarında tutarak bir süre yatağında oturuyor.

Bir yudumcuk alsa ne olacağını düşünüyor. Dudaklarını neredeyse sımsıkı kapalı tutup minicik bir damlanın geçmesine izin verse, daha fazla içmemek için tabii ki kendini tutabilir.

Evin öteki tarafında, bahçede yaşanan kargaşayı duymasa da, odasından çıkan kardeşinin ayak seslerini duyuyor. Clara'yı duyar duymaz, şişeyi hızla yatağın altına, yıllar önce annesinin zoruyla katıldığı, kasabanın belediye binasında cumartesi sabahları toplanan sanat ve elişi kulübünde yaptığı eski kâğıt hamuru kuklanın yanına saklıyor. (Rowan kulüpteki diğer çocuklar gibi korsan ya da prenses yapmak yerine Roma tanrısı Satürn'ü çocuklarını yediği sırada gösteren bir kukla yapmış. On yaşındaki Sophie Dewbury gördüğü şeyden, Rowan'ın kırmızı boya ve krepon kâğıdını böyle yaratıcı bir şekilde kullanmasından çok etkilenerek avaz avaz ağlamaya başlamış. Sonradan, öğretmen Helen'a Rowan'ın cumartesi sabahları yapacak başka bir aktivite bulmasının daha iyi olacağını söylemiş.)

Rowan'ın kardeşi kapıyı iterek açıp soran gözlerle ona bakıyor. "Ne yapıyorsun sen?"

"Hiç. Yatakta oturuyorum."

Clara gelip yatakta yanına otururken, anneleriyle babalarının kavgası devam ediyor.

Clara iç çekerek Rowan'ın Morrissey posterine bakıyor. "Bir susmadılar."

"Evet."

"Benim yüzümden, değil mi?" Clara hafta sonu boyunca ilk kez üzgün görünüyor.

"Hayır," diyor Rowan. "Senin yüzünden kavga etmiyorlar."

"Biliyorum ama Harper'ı öldürmeseydim, bu halde olmazlardı, değil mi?"

"Belki ama bence bu zamanla birikmiş bir şey. Ayrıca bize yalan söylememeleri gerekirdi, değil mi?"

Rowan söylediklerinin kardeşini çok da rahatlatmadığını görünce, yatağın altındaki şişeyi çıkarmaya karar veriyor. Clara hayretle yarısı içilmiş sıvıya bakıyor.

"Will'in şişesi," diye anlatmaya başlıyor Rowan. "Bana verdi ama daha hiç içmedim."

"İçecek misin?"

Rowan omuz silkiyor. "Bilmiyorum."

Rowan şişeyi kardeşine veriyor ve Clara mantarı çekerken tam olması gerektiği gibi bir gıcırtı sesi çıkıyor. Clara'nın şişeden çıkan kokuyu içine çekişini izliyor. Clara şişeden büyük bir yudum alıyor ve başını tekrar indirdiğinde, yüzünde yine kaygıdan eser yok.

"Tadı nasıldı?" diye soruyor Rowan.

"Cennet gibi." Clara gülünce, dudaklarında ve dişlerinde kalan kanlar görünüyor. "Bak bana," diyerek şişeyi abisine geri veriyor Clara. "Kendime nasıl hâkimim. Sen de deneyecek misin?"

"Bilmiyorum," diyor Rowan.

Kardeşi gittikten on dakika sonra, Rowan hâlâ bilemiyor. Kardeşinin yaptığı gibi, kokuyu içine çekiyor. Direniyor. Şişeyi komodinin üstüne koyup başka bir şeye odaklanmaya çalışıyor. Bir kez daha *Eve*'e yazdığı şiiri bitirmeyi deniyor ama yine beceremeyip onun yerine biraz Byron okuyor.

Bulutsuz diyarların ve yıldızlı göklerin
Gecesi misali bir güzellik içinde yürüyor;
Karanlığın ve ışığın en iyi yönleri
Buluşuyor onun görüntüsünde ve gözlerinde:

Cildi kaşınır ve gözleri sözcüklerin üzerinde buza basan ayaklar misali kayarken, Rowan okuduğuna yoğunlaşmakta zorlanıyor. Tişörtünü çıkarıp göğsüne ve omuzlarına yayılmış kızartıların yarattığı haritaya, normal ten renginde kalmış ve kıpkızıl bir denizde eriyen buzullar gibi görünen bölgelere bakıyor.

Robin Kızılgerdan!

Toby'nin nefret dolu sesi ve Harper'ın dünyadaki en komik şeyi duymuşçasına gülüşü geliyor aklına.

Ardından, geçen ay olan bir şeyi düşünüyor. Okul bahçesinin öbür ucundaki atkestanesi ağaçlarının gölgesine sığınıp biraz yalnız kalmak için oraya doğru tek başına yürürken, Harper durduk yere arkasından koşup üstüne atlayarak onu yere serivermiş. Rowan o dev vücudun onu acımasızca çimlere bastırışını, nefesini kesişini, ciğerlerinin patlayacak gibi oluşunu, öteki çocukların ve Toby'nin kıs kıs gülüşünü, Harper'ın bütün gülüşmeleri bastıran Neandertal haykırışını hatırlıyor. "Pısırık, kaldı öyle!"

Rowan o ağırlığın altında ezilerek öylece yatarken karşı koymayı bile istememiş. Sert toprağın içine gömülmeyi ve bir daha çıkmamayı istemiş.

Şişeyi komodinin üstünden alıyor.

Harper'a, diye düşünerek kafasına dikiyor.

O nefis tat diline yayılırken, bütün kaygılar ve gerilimler uçup gidiyor. Hayatı boyunca hissettiği sızılar, rahatsızlıklar neredeyse bir anda yok oluyor ve kendini dipdiri hissediyor.

Hem de nasıl.

Yüzyıl uyumuş gibi.

Şişeyi dudaklarından çekip kendi yansımasına bakarak pembe kızartıların gözaltlarındaki yorgun griliklerle birlikte kayboluşunu izliyor.

Uçmak istersen, o seni uçurabilir.

Yerçekimi çiğnenmesi mümkün bir kanun yalnızca.

Rowan ne olduğunu anlayamadan havaya, yatağın ve komodinin üstünde duran *Tövbekârın Elkitabı*'nın yukarısına yükseliyor.

Havada tortop olarak gülmeye başlıyor. Şimdiye kadarki hayatı upuzun bir fıkraymış ve can alıcı cümlesi ancak söylenmiş gibi patlayan kahkahaları durduramıyor.

Ama artık fıkra bitti.

Robin Kızılgerdan yok.

Rowan Radley var.

Ve o her şeyi yapabilir.

PAZARTESİ

ayal gücünüzü sınırlandırın. Tehlikeli hayallere kapılmayın. Oturup yaşamadığınız bir hayatın üzerinde kafa yormayın. ktif olun. Spor yapın. Daha çok çalışın. E-postalarınıza cevap yazın. Ajandanızı zararsız sosyal etkinliklerle doldurun. Bir şeyler yapmak hayal kurmamızı önler. Hayal kurmak bizler için uçuruma doğru tam gaz giden bir araba gibidir.

Tövbekârın Elkitabı (ikinci basım), s. 83

York. Kuzey Yorkshire Emniyet Müdürlüğü. Dedektif Başkomiser Geoff Hodge kahvaltısında daha çok şey yemiş olmayı dileyerek masasında oturuyor. Birkaç kilo verse iyi olacağını ve kolesterol düzeyinin Denise'i endişelendirdiğini biliyor tabii ama çalışan bir insan haftaya bir kâse kahvaltılık gevreğin üstüne yağsız süt döküp yanında mandalinaya benzeyen dandik bir şey yiyerek başlayamaz ki. Denise artık fıstık ezmesi yemesini bile yasaklamış.

Fıstık ezmesi!

"Çok tuzlu ve içinde palmiye yağı var," demiş Denise.

Denise palmiye yağına dair bütün gerçekleri Kilo Avcıları'nın kursunda öğrenmiş. *Denise öyle bir konuşuyor ki palmiye yağının taş kokainden daha fena bir şey olduğunu sanırsın.*

Geoff şu anda iki işe yaramaz üniformalıya bakarken, Denise'in hiçbir sözüne kulak asmamış olmayı diliyor. Fakat Denise'e kulak asmamak ne mümkün tabii.

"Yani Clara Radley'yle görüştüğünüzü ve tek bir not almadığınızı mı söylüyorsunuz?"

"Oraya gittik ve kız... bütün sorularımıza tatmin edici cevaplar verdi," diyor Memur Langford.

Artık hepsi böyle konuşuyor, diye düşünüyor Geoff. *Wildfell Hall'da eğitim görmüş gibi çıkıp küçük birer bilgisayarmışçasına konuşuyorlar.*

"Tatmin edici cevaplar mı verdi?" diye burnundan sesler çıkararak gülüyor Geoff. "Sen ne diyorsun, şekerim, konuşacağınız en önemli kişi oydu!"

Ses tonu iki memuru da ürkütüyor. *Kahvaltıda*, diye düşünüyor Geoff, *şu lanet olası palmiye yağından biraz tüketmiş olsam, öfkemi daha iyi kontrol edebilirdim belki. Neyse, öğlen üç tane peynirli soğanlı börek yerim, olur biter.*

"Evet?" diyerek ötekine, Memur Henshaw'a dönüyor; içinden adam kısırlaştırılmış süs köpeği gibi, diye düşünerek. "Sen ne diyorsun, yapışık ikiz? Sıra sende."

"Not alacak bir şey çıkmadı. Sıradan bir olay olduğu için de fazla üstüne gitmedik sanırım. Biliyorsunuz, bu kayıp vakaları hemen her gün..."

"Bu kadar yeter, Bay Polis Ansiklopedisi, senden istatistikleri istemedim. Ayrıca bu lanet olası olay artık hiç de sıradan bir şeymiş gibi görünmüyor, demedi deme."

"Niye ki?" diye soruyor Memur Langford. "Bir şey mi oldu?"

"Çocuğun cesedi. Olan şey bu. Resmen Kuzey Denizi'nden sıçtığımın sahiline vurmuş. Az önce Doğu Yorkshire'dan telefon geldi. Skipsea'deki birkaç kayanın üstünde bulunmuş. O çocuk, Stuart Harper. Çocuğu bayağı bir benzetmişler."

"Aman Tanrım," diyor üniformalılar bir ağızdan.

"Yaa," diyor Geoff. "Şimdi aman Tanrım dersiniz."

Kontrol

Rowan gecenin çoğunu Eve'e yazdığı, haftalardır bitirmeye çalıştığı şiirin üstünde çalışarak geçiriyor. "Eve, Yaşamın Mucizelerine ve Güzelliğe Methiye", A4 paketindeki bütün kâğıtları kullanmasını gerektiren, toplamda on yedi kıtadan oluşan destansı bir şiire dönüşüyor.

Hiç uyumamasına rağmen yine de kahvaltıda her zamanki kadar yorgun değil. Sofrada oturmuş jambonunu yerken radyoyu dinliyor.

Annesiyle babası holde yine didişirken, Clara'ya fısıldayarak, "Denedim," diyor.

"Neyi?"

"Kanı."

Clara'nın gözleri kocaman açılıyor. "Ee?"

"Yazar tıkanıklığıma iyi geldi."

"Bir farklılık hissediyor musun?"

"Yüz tane şınav çektim. Normalde on tane bile çekemem. Kızartılarım geçti. Başım da ağrımıyor. Duyularım öyle güçlendi ki kendimi süper kahraman gibi falan hissediyorum."

"Biliyorum, müthiş bir şey, değil mi?"

Helen geliyor. "Neymiş müthiş olan?"

"Hiç."

Rowan okula giderken şişeyi de yanına alıp otobüste Clara'nın yanına oturuyor. Eve'in Beeline taksiyle yanlarından geçtiğini görüyorlar. Taksinin arka koltuğundaki Eve omuzlarını silkip ağzını oynatarak "Babam" diyor.

"Adam ona söylemiş midir sence?" diye soruyor Rowan kardeşine.
"Neyi söyleyecek?"
"Biliyorsun işte, bizim..."
Clara birilerinin duyabileceğinden korkuyor. Oturduğu yerde arkasına dönüyor. "Toby ne yapıyor öyle?"

Rowan, Toby'nin arka koltukta, etrafındaki on birinci sınıflarla konuştuğunu görüyor. İçlerinden birkaçı Radley kardeşlere doğru bakış atıyor.

"Aman, ne yaparsa yapsın."

Clara kaşlarını kaldırarak abisine bakıyor. "Kan yüzünden böyle konuşuyorsun."

"Sen de takviye yapsan iyi olur belki. Etkisi geçmeye başlamış gibi."

Rowan başıyla okul çantasını gösteriyor.

Clara biraz istekli, biraz korkarak çantaya bakıyor. Otobüs duruyor. Krem rengine boyalı güzel Fox and Crown Pub pencerede yavaşça kayıyor. Farley'deki otobüs durağına geliyorlar. *Harper'ın durağı*. Birinin kaybolmasının yarattığı trajedi duraktan binen birkaç öğrenciyi heyecanlandırmış gibi.

Rowan aynı şeye iki yıl önce, Leo Fawcett okul bahçesinde astım krizi geçirip öldüğü zaman da şahit olmuş. Sarsıcı bir şey olduğunda yaşanan, asla itiraf edilmeyen ama kendilerini ne kadar kötü hissettiklerini söylerken gözlerinde dans eden bir heyecan bu.

"Hayır," diyor Clara. "Çünkü istemiyorum. Tanrım, yanına aldığına inanamıyorum. Dikkatli olmamız lazım."

"Vay, Radley'lere ne olmuş böyle?" diyor yanlarından geçen Laura Cooper. "Nasıl da farklı görünüyorlar."

Rowan kardeşine omuz silkip pencereden çayırın üzerini kaplayan, hareketsiz yağmura benzeyen, her şeyi bir tülün ardındaymış gibi gösteren incecik sabah pusuna bakıyor. Her şeye rağmen mutlu. Kardeşinin şüphelerine, Toby'ye ve öteki öğrencilere rağmen. En fazla bir saat sonra Eve'i göreceğini bildiği için mutlu.

Fakat sabah okuldaki salonda toplanıldığında, önündeki sırada onu cidden gördüğünde, dayanamayacak gibi oluyor. Duyuları bu kadar keskinleşmişken, Eve'in kan kokusu karmaşık ve sonsuz dokularıyla ona çok fazla geliyor. Orada, bir ısırık uzağında işte.

Belki de Eve saçlarını yukarıda toplayıp boynunu açıkta bıraktığı için ama Rowan kendini zannettiği kadar iyi kontrol edemeyeceğini anlıyor.

"En büyük umudumuz," diyor Bayan Stokes tekdüze bir sesle, salonun ön tarafındaki yüksek platformdan, "bu salonda oturan herkesin paylaştığından emin olduğum umut, Stuart Harper'ın evine sağ salim dönmesidir..."

Rowan, Eve'in kan kokusunu alıyor. O an için dünyada cidden bir tek bu var. Yalnızca Eve'in kanı ve dünyadaki her şeyden üstün olacağını bildiği bir lezzeti tadabilme ihtimali.

"... fakat o zamana kadar hepimiz onun güvende olması için dua etmeli ve okuldan sonra eve dönerken çok dikkatli olmalıyız..."

Rowan uyanıkken gördüğü bir rüyada kaybolmuş gibi, öne doğru eğilerek Eve'e gitgide daha çok yaklaştığının hayal meyal farkında. Derken salonun yan tarafındaki tribünden sert bir öksürük sesi geliyor. Kardeşinin öfkeyle ona baktığını görünce, bir anda trans halinden çıkıyor.

Üç Adet Tüp

Peter için şehirde yaşamanın en hoş yanlarından biri, komşu dedikodusunun hemen hiç olmayışıydı.

Londra'dayken, perdelerin kıpırdadığını görmeden ve postanede yargılayıcı fısıltılar işitmeden bütün gün uyuyup bütün gece taze hemoglobin içmek mümkündü. Clapham'da oturduğu sokakta onu pek tanıyan olmadığı gibi, boş zamanlarını nasıl geçirdiğini umursayan da yoktu.

Fakat Bishopthorpe'taki durum başından beri biraz farklı olmuştu. Peter dedikodunun burada, ağaçlarda cıvıldayan kuşların sesi gibi o yaklaşır yaklaşmaz çoğu zaman kesilse de, sürekli dönen bir şey olduğunu çabuk anlamıştı.

Orchard Yolu'na ilk taşındıklarında, Helen'ın karnı henüz şişmemişti ve insanlar bu çekici, genç ve çocuksuz çiftin Londra'dan kuş uçmaz kervan geçmez bir kasabaya taşınmak istemesine anlam verememişti.

Her soruya verilebilecek, birçoğu en azından kısmen doğru olan cevapları vardı tabii. Babası kalbindeki çeşitli sorunlar yüzünden çok hasta olduğu için, Helen'ın ailesine yakın olmak istemişlerdi. Londra'da yaşamanın maliyeti gitgide daha da inanılmaz rakamlara ulaşıyordu. Her şeyin ötesinde, gelecekte doğacak çocuklarını sessiz sakin, doğaya biraz daha yakın bir yerde büyütmek istiyorlardı.

Fakat geçmişleriyle ilgili sorular biraz daha zorlayıcıydı. Özellikle Peter'a sorulanlar.

Ailesi neredeydi?

"Ah, annemle babam ben küçükken trafik kazasında ölmüş."

Hiç kardeşi var mıydı?

"Yok."

Peki tıbba nasıl girmişti?

"Bilmem, zaman içinde ilgimi çekmeye başlayan bir şeydi sanırım."

Demek Helen'la seksenli yıllarda, ikisi de öğrenciyken tanışmışlardı. Gençliğin tadını çıkarmışlar mıydı peki?

"Pek sayılmaz. Hatta gayet sıkıcıydık. Bazen cuma geceleri çıkıp Hint yemeği yer ya da video kiralardık, o kadar. Bizim sokağın başında harika bir Hint lokantası vardı."

Genelde o da, Helen da, bu gibi soruları güzelce savuşturmayı becermişti. Rowan doğar doğmaz, bir de Peter'ın doktor olarak Bishopthorpe için büyük bir kazanç olduğunun kanıtlamasıyla birlikte, kasabada yaşayanlar onları kolayca benimsemişti.

Fakat Peter, Bishopthorpe'ta yaşayanların herkes hakkında dedikodu yaptıkları gibi (ki akşam yemeklerinde, kriket sahasında, otobüs durağında, sürekli dedikodu dönüyordu) Radley'ler hakkında da yapıyor olabileceklerinin öteden beri farkındaydı.

Evet, Peter'la Helen birçok bakımdan olabildiğince normal ve göze batmayan tipler gibi görünmeyi başarmışlardı. Her zaman tam kendilerinden bekleneceği şekilde giyiniyorlardı. Her seferinde Orchard Yolu'ndaki diğer minivanların ve farklı aile arabalarının içinde dikkat çekmeyecek araçlar almışlardı. Siyasi görüşlerinin her zaman ortada bir yerde duran ılımlı görüşler olmasına özen gösteriyorlardı. Çocuklar küçükken her Noel'de Noel portakalı ayini* için Bishopthorpe Kilisesi'ne gitmişler, çoğu Paskalya Günü'nde de gitmeyi ihmal etmemişlerdi.

Peter taşınmalarından birkaç gün sonra Helen'ın plakları, CD'leri, kitapları ve video koleksiyonlarını elden geçirip doğuştan ya da sonradan olsun, yaşıyor ya da ölmüş olsun, hâlâ kan içiyor ya da tövbe etmiş olsun, vampirlere ait bütün eserlerden kurtulma fikrini bile kabul etmişti.

---

* Birçok Hıristiyan mezhebinde, üzerine mum saplanmış bir portakalla yapılan ayin. (*e.n.*)

Böylece en sevdiği Simpson-Bruckheimer filmlerinin VHS kasetlerine istemeden de olsa veda etmişti (tabii *Beverly Hills Cop II* filmindeki kana bulanmış görkemli günbatımlarını son bir kez izledikten sonra). *Planet of Vampires*'taki Norma Bengell'e, *Rüzgâr Gibi Geçti*'deki Vivien Leigh'e, *Gündüz Güzeli*'ndeki Catherine Deneuve'e, *Kırmızılı Kadın*'daki Kelly LeBrock'a elveda demek zorunda kalmıştı. Bir suçlu gibi zulaladığı (aslında balerinler ve rahibelerle ilgili olmadıklarını bütün kan emicilerin bildiği) Powell ve Pressburger'ın savaş sonrası klasikleri ve bütün zamanların en iyi vampir westernleri de (*Kanlı Nehir*, *Rio Bravo*, *Genç Silahşörler II*) gidenler arasındaydı. Ne zamandır gözü gibi baktığı ama artık izlemediği *Smokey ve Vampir* ile *Isırdığın Yere Kadar* da dâhil olmak üzere bütün vampir pornosu koleksiyonundan ayrılmak zorunda kaldığını söylemeye bile gerek yok.

1992 yılının o hazin gününde çöpe gidenler arasında birçok gece yarısı âleminin fon müziğini oluşturmuş yüzlerce plak ve CD de vardı. Dean Martin'in "Volare"si ve "Ain't That a Bite in the Neck"inin* karaborsa versiyonlarının eşliğinde kimbilir kaç leziz çığlık ve inleme duymuştu. Grace Jones ve Marvin Gaye'in kanlı soul klasikleriyle ahlaksız bir şeytan olan Billy Ocean'ın "Get Outta My Dreams, Get into My Car (Because I'm Helluva Thirsty)"** şarkısının gerçek halini içeren *Oceans of Blood**** EP'si Peter için büyük kayıp olmuştu. Kitaplara gelince, Caravaggio ve Goya'ya dair karaborsada satılan araştırmaları, Romantik şairlere ait koca koca ciltleri, Machiavelli'nin *Prens*'ini, *Uğultulu Tepeler*'i, Nietzsche'nin *İyinin ve Kötünün Ötesinde*'sini, en kötüsü de Danielle Steel'in *Sevgi Yolu*'nu atmak zorunda kalmıştı. Kısacası, kan emiciler kanonunun tamamını. *Tövbekârın Elkitabı*'nı edinmişlerdi ve onu atmaya niyetleri yoktu tabii ama yataklarının altında saklı tutmaya özen gösteriyorlardı.

Bunca kanlı eserin yerini doldurabilmek için alışverişe çıkıp

---

* Boyundaki Bir Isırık Gibi Değil mi? (*ç.n.*)

** Rüyalarımdan Çık, Arabama Bin (Çünkü Acayip Susadım). (*ç.n.*)

*** Kan Okyanusları. (*ç.n.*)

koleksiyonlarındaki boşluğu Phil Collins'le, Paul Simon'ın *Graceland*'iyle, Vivaldi'nin *Dört Mevsim*'iyle doldurmuş, akşam yemeğine her misafir gelişinde "İlkbahar"ı çalmayı âdet edinmişlerdi. *A Year in Provence* türünde kitaplar ve okumayı hiç düşünmedikleri bol bol tanınmış tarihi roman edinmişlerdi. Bundan sonra kütüphanelerine açık saçık ve müstehcen bulunabilecek, yüksek sanat denebilecek ya da sınırları zorlayan herhangi bir şeyin gölgesi bile düşmemişti. Hayatlarındaki her şey gibi zevklerini de olabildiğince kasabada yaşayan tipik orta sınıf kan cahillerininkine uydurmuşlardı.

Fakat bütün bu tedbirlere rağmen bazı şeyler onları kaçınılmaz olarak hayal kırıklığına uğratıyordu. Orchard Yolu'nda oturanlar sıkıştırıp durduğu halde Peter'ın kriket kulübüne katılmayı ısrarla reddetmesi örneğin.

Bir seferinde de postanedeki Margaret onlara gelmiş ve Helen'ın şezlong koltuğa uzanıp bacaklarını açmış çıplak kadın resmini görünce fenalaşmıştı (Helen bu olayın ardından eski resimlerini tavan arasına kaldırıp suluboya elma ağacı resimleri yapmaya başlamıştı).

Fakat en fazla açık verdikleri yer, her şeyden habersiz olan çocuklarıydı. Zavallı Clara'nın sevdiği hayvanların ondan korkması ve Rowan'ın yaratıcı yazarlık çabalarıyla ilkokul öğretmenlerini telaşa verişi (Hansel ve Gretel'i ensest aşk yaşayan kaçak çocuk katilleri gibi gösteren yorumu; "Meraklı Yamyam Colin'in Maceraları"; bütün hayatını bir tabutun içinde hapis geçirdiğini hayal ederek yazdığı kurgusal otobiyografi).

Çocuklarının doğru düzgün arkadaşlar edinebilmek adına mücadele edişlerini izlemek onlara acı vermiş ve okuldakiler Rowan'la uğraşmaya başladığında evde eğitim seçeneğini ciddi ciddi düşünmüşlerdi. Böylece gözlerden ve zorbalıktan uzak bir hayat yaşayabilecekti. Fakat sonunda Helen istemeden de olsa buna karşı çıkarak ağırlığını koymuş, Peter'a elkitabında tövbekârlara ısrarla olabildiğince "kaynaşın, kaynaşın, kaynaşın" dendiğini hatırlatmıştı.

Aslında bu yaklaşım bir yere kadar işe yarayabilirdi ama çocuklarının kaynaşacağı öğrencilerden hiçbirinin onları kışkırtmayacağını

ya da AKS krizine sokup azap çektirmeyeceğini garantilemeyi bırakın, dedikodudan tamamıyla muaf olmalarını sağlayacağı bile kesin değildi.

Şimdi, bu pazartesi sabahındaysa, dedikodu pusuya yattığı yerden çıkmış yaklaşmakta, gitgide daha da vahim bir hal almakta. Peter resepsiyon bölümünde, randevularına göz atıyor. Bir yandan da pazartesi sabahları biraz şom ağızlılık etmeden biyolojik işlevlerini yerine getiremeyen Elaine'i dinliyor. Kıyamet çıkacağından korkar gibi çıkan alçak bir ses tonuyla, Jeremy Hunt'ın hastalarından biriyle konuşuyor Elaine.

"Of, Farley'deki şu çocuğun haberi ne fena, değil mi?"

"Tanrım, evet. Korkunç. Sabah yerel haberlerde gördüm."

"Ansızın kayboluvermiş."

"Biliyorum."

"Duyduğuma göre *cinayet* olduğunu düşünüyorlarmış."

"Sahi mi? Haberlerde yalnızca kayıp vakası olduğu..."

Elaine hemen kadının sözünü kesiyor. "Hayır. Benim duyduğuma göre, öyle ortadan kaybolacak bir çocuk değilmiş. Cidden popülermiş. Sporcu. Ragbi takımında falan. Arkadaşım annesini tanıyor ve dünyalar tatlısı bir çocuk olduğunu söylüyor."

"Of, çok kötü. Korkunç bir şey."

Meşum bir sessizlik. Peter sandalyesini ona çeviren Elaine'in çıkardığı gıcırtıyı duyuyor. "Herhalde sizin çocuklar da tanıyordur, Doktor Radley."

Doktor Radley.

Elaine on yıldan fazla zamandır tanıdığı ve birlikte çalıştığı biri ama Peter ona defalarca adıyla hitap etmesinde sorun olmadığını hatta bunun hoşuna gideceğini söylediği halde hep Doktor Radley olarak kalmış.

"Bilmem ki," diyor Peter, belki de biraz acele ederek. "Sanmam."

"Korkunç bir şey, değil mi doktor? Hele bir de yandaki kasabadan olduğunu düşününce."

"Evet ama yakında ortaya çıkar eminim."

Elaine bunu duymamış gibi görünüyor. "Dışarıda her türden kötülük var, değil mi? Her türden."

"Evet, galiba öyle."

Elaine ona bir tuhaf bakıyor. Hasta da –uzun, kuru saçları ve gökkuşağı renklerindeki solmuş hırkasıyla Mona Lisa'nın yaşlı, marazi ve obez haline benzeyen bir kadın– şöyle bir süzüyor. Peter kadının eskiden belediye binasında cumartesi sabahları yapılan sanat ve elişi kursunu yöneten Jenny Crowther olduğunu görüyor. Yedi yıl önce evlerine telefon açıp Helen'a kaygılı bir tavırla Rowan'ın yaptığı Roma tanrısı kuklasını anlatan kadın. O günden sonra Peter'a sokakta hiç merhaba dememiş, yüzünde bu kez de beliren o boş tebessümle bakmış hep.

"*Her* türden kötülük," diyor Elaine bir kez daha, üstüne basa basa.

Klostrofobik bir hisse kapılan Peter, her nedense Helen'ın yıllardır resmini yaptığı çitleri düşünüyor. Burada kısılıp kalmış durumdalar. Resimleri bu yüzden yapıyor işte. Gülümseyen bomboş yüzlerin ve bilinçsizce yapılan dedikoduların arasında kısılıp kalmış durumdalar.

Peter kadınlara sırtını dönüp hastaneye gönderilecek postanın içindeki dolgulu zarfı fark ediyor. Bir kan numunesi.

"İnsan, çocuklarını kilit altında tutmak istiyor, değil mi, Doktor Radley?"

"Evet," diyor dikkati tam da Elaine'de olmayan Peter, "bu gibi şeyler insanı biraz paranoyaklaştırıyor sanırım..."

Elaine çalan telefona bakarken, Jenny Crowther da bekleme bölümündeki turuncu plastik sandalyelerden birine yerleşip sırtı Peter'a dönük vaziyette oturuyor.

"Hayır," diyor Elaine telefondaki hastaya, içinde gülücük barındıran otoriter bir sesle, "üzgünüm ama acil randevu almak için sekiz buçuk, dokuz arası aramanız lazım... Maalesef yarını beklemek zorundasınız."

Elaine konuşmaya devam ederken, Peter kendini eğilip dolgulu kahverengi zarfı koklarken buluyor ve kalbinin adrenalinle

hızlanarak güm güm değil, dümdüz giden hızlı tren misali titreşerek attığını hissediyor.

Elaine'e bir bakış atıp dikkatinin onda olmadığını görüyor. Sonra zarfı ona ait bütün postayla birlikte, olabildiğince sezdirmeden aldığı gibi odasına götürüyor.

İçeri girer girmez saate bakıyor.

Sonraki hastanın gelmesine beş dakika var.

Zarfı çabucak açıp açık mavi NHS formuyla birlikte plastik tüpleri de içinden çıkarıyor. Form burnunun söylediği şeyi, kanın ciddeN Lorna Felt'e ait olduğunu doğruluyor.

Lorna'nın kanı onu mıknatıs hatta neredeyse yerçekimi gücüyle kendine doğru çekiyor.

Hayır. Ben abim değilim.

Güçlüyüm.

Karşı koyabilirim.

Peter yirmi yıldır yaptığı şeyi yapmaya çalışıyor. O kana doktor gözüyle, plazmadan, proteinlerden, kırmızı ve beyaz hücrelerden oluşan bir şey gibi bakmaya çalışıyor.

Oğluyla kızını düşünerek üç adet tüpü zarfa geri koymayı her nasılsa başarıyor. Tekrar kapamayı denediği zarf, Peter yerine oturur oturmaz yine açılıyor. O karanlık, incecik aralık tarifsiz bir korkuyu ya da sonsuz hazzı barındıran bir mağaranın girişi.

Ya da ikisini birden.

Kitap Kulübü

Helen her ayın ilk pazartesi günü, haftaya iyi bir başlangıç olması için çalışmayan arkadaşlarından birinin evinde düzenlenen kitap kulübü toplantısına ve öğle yemeğinden önce hafif bir şeyler atıştırmaya gidiyor.

Bu toplantılar, en azından Helen'ın katıldıkları, neredeyse bütün yıl boyunca devam etmiş ve Helen bu süre boyunca yalnızca bir tanesini kaçırmış, o da Dordogne'da kiraladıkları yazlık evde ailesiyle birlikte tatilde olduğu için. Bugünkü toplantıya sıradan bir bahaneyle gitmemek –Orchard Yolu'nda park edilmiş karavan minibüsün si bemol minörünün üstüne– uyumsuz bir nota etkisi yaratarak şüpheleri üstüne çekebileceği için, gitmek en iyisi.

Bu yüzden hazırlanıp yavaşça yürüyerek Nicola Baxter'ın kasabanın en güneyindeki evine gidiyor. Baxter'lar upuzun bir bahçe yolu olan, orman gülleriyle kaplı bahçesi muazzam genişlikteki iç mekândan, evdeki rustik ve fütürist mutfakla kolçaksız kanepelerden farklı bir döneme aitmiş gibi görünen, samanlıktan bozma bir evde oturuyorlar.

Helen oraya vardığında, herkes çoktan oturmuş, kitapları kucaklarında, kahveyle birlikte tahıllı kekler yiyor. Her zamankinden daha canlı bir sohbet var ve Helen çok geçmeden konunun *Son Serçe de Şarkısını Söylediğinde* olmadığını anlayarak şaşıyor.

"Of, Helen, ne korkunç, değil mi?" diye soruyor Nicola, içine kırıntılar saçılmış dev tabaktaki bir dilim keki ona uzatarak. "Şu Stuart Harper Olayı."

"Evet. Evet, öyle. Korkunç"

Nicola, Helen'ın öteden beri oldukça hoşlandığı biri ve kitaplarla ilgili fikirleri de çoğu zaman onunkilerle aynı. Helen, Anna Karenina'nın Kont Vronski'ye olan hislerini kontrol edemeyeceğini ve Madame Bovary'nin özünde sevilebilecek bir karakter olduğunu söylediğinde, ona bir tek Nicola hak vermiş.

Helen başından beri kendini ona yakın hissetmiş, şimdiki hayatını yaşayabilmek için Nicola'nın da kendinden bir parçayı kesip atmak zorunda kaldığını sezmiş sanki.

Hatta Nicola'yı izler, kadının beyaz tenine, titreşen tebessümüne ve hüzünlü gözlerine bakarken, onda kendinden öyle çok şey bulmuş ki zaman zaman aynı sırrı paylaşıyor olabileceklerini düşünmüş. *Baxter'lar da onlar gibi tövbekâr vampirler mi acaba?*

Helen bunu hiçbir zaman açıkça soramamış tabii. ("Nicola, ne diyeceğim, sen birinin gırtlağına dişlerini geçirip kalbi duruncaya kadar kanını emdin mi hiç? Kek güzelmiş, bu arada.") Üstelik Nicola'nın çocuklarıyla, York'ta yatılı okuyan iki kızıyla ve daima büyük projeler üstlenen, iş için sürekli Liverpool'a, Londra'ya falan giden kocasıyla henüz tanışmış değil. Fakat Nicola'nın bir gün onu oturtup yirmi yıldır kan bağımlılığıyla savaştığını ve her gün cehennem azabı yaşadığını anlatacağına dair ufacık bir umudu uzun zamandır koruyor.

Helen bunun kendini avutmak için kurduğu bir hayal olabileceğini biliyor. Sonuçta, vampirler şehirlerde bile nüfusun çok küçük bir azınlığını oluşturuyor ve içlerinden birinin onunla aynı kitap kulübünde olması ihtimali çok düşük. Fakat bunun mümkün olabileceğine inanmak yine de güzel ve bu olasılığı zihninde bir piyango bileti gibi sımsıkı tutmaya devam ediyor.

Ama şimdi, kayıp çocuk yüzünden Nicola da herkes kadar sarsılmış görünürken, Helen orada tek başına olduğunu biliyor.

"Evet," diyor Alice Gummer, fütürist kanepelerin birinden. "Haberlerde vardı. Gördün mü?"

"Hayır," diyor Helen.

"Bu sabah verdiler. *Look North*'ta. Kahvaltıda birazını dinleyebildim."

"Öyle mi?" diyor Helen. Radley'ler kahvaltıda her zamanki gibi *Today* programını yarım yamalak dinlemiş ve orada bundan hiç söz edilmemiş.

Derken Lucy Bryant bir şey diyor ama ağzı kekle öyle dolu ki Helen anlayamıyor. Siyasetle ilgili bir şey mi? Kasetle mi?

"Efendim?"

Nicola yardıma koşup Lucy'nin söylediği şeyi tercüme edince, bu kez gayet net duyuyor.

"Cesedini bulmuşlar."

O an hissettiği panik, Helen'ın gizleyemeyeceği kadar yoğun. Ansızın dört bir yandan üstüne saldırıp bütün umudunu köşeye sıkıştırıyor. "Ne?"

Biri cevap veriyor. Kimin sesi olduğunu bilemiyor. Rüzgâra kapılmış plastik poşet misali, kafasının içinde dönüp duran bir şey gibi.

"Evet, galiba denizden sahile vurmuş. Whitby yakınlarında."

"Olamaz," diyor Helen.

"Sen iyi misin?" Bu soru en az iki kişi tarafından soruluyor.

"Evet, iyiyim. Sadece, kahvaltıyı atlamıştım da."

Sesler bir zamanlar koyunların melemiş olabileceği samanlığın içinde dönüp durmaya, yankılanmaya, birbirinin üstüne binmeye devam ediyor.

"Gel. Otur. Kekini ye."

"Su ister misin?"

"Cidden solgun görünüyorsun."

Bütün bunlar olurken, Helen az önce öğrendiği şeyi doğru düzgün düşünmeye çalışıyor. Kızının diş izleri ve DNA'sıyla kaplı bir ceset şu an polisin elinde. Peter böyle bir aptallığı nasıl yapabildi? Eskiden denize attığı cesetler asla geri gelmezdi. Karadan yeterince uzakta olurlardı ve onları dert etmek gerekmezdi.

Adli tıp uzmanları ve üst düzey polislerin izlediği eksiksiz bir otopsinin o an yapılmakta olduğunu hayal ediyor. Artık Will'in kan hipnozu bile onları kurtaramaz.

"İyiyim. Yalnızca, bazen böyle oluyorum işte. Şimdi iyiyim, cidden."

Helen şimdi kanepeye oturmuş şeffaf sehpaya ve üzerindeki, havada asılı kalmış gibi görünen boşalmış büyük tabağa bakıyor.

Öylece bakarken, o an Will'in kanını içmeye hayır diyemeyeceğini fark ediyor. Önündeki birkaç dakikayı atlatacak gücü ancak bu verebilirdi. Fakat bunu düşünmek bile kendini daha çok hapsedilmiş hissetmesine neden oluyor.

Helen kendi içinde hapis.

Onun kanını kendi kanına karıştıran vücudun içinde.

Fakat yiyebileceği en kırmızı şey o tatlı, yapış yapış tahıllarken, bir şekilde kendini toparlamayı beceriyor.

Hasta numarası yapıp gitmeyi düşünüyor. Ama yapabileceği en iyi şeyin ne olduğuna karar veremeden, kendini öylece oturup kadınları izlerken ve en sonunda bitirmeye zaman bulamadığı kitapla ilgili tartışmaya katılırken buluyor.

Son Serçe de Şarkısını Söylediğinde geçen yıl Booker Ödülü'ne aday gösterilmiş bir kitap. Hikâyesi yirminci yüzyılın ortalarında Çin'de geçiyor, bir çiftçinin kuşları seven kızıyla Mao'nun serçe nüfusunu yok etme politikasını uygulamayı iş edinmiş cahil bir rençperin aşkını anlatıyor. Helen'ın Noel'lerde ve yaş günlerinde el yapımı kartlarından almayı âdet edindiği Jessica Gutheridge geçen yıl Hay-on-Wye'daki festivalde yazarı gördüğü için, katıldığı etkinliğin ne kadar müthiş olduğunu hararetle anlatırken –"Ah, her şey harikaydı ve bizimle aynı sırada kim oturuyordu, bilin bakalım."– Helen normal görünmek için mücadele veriyor.

"Ee, Helen, sen ne düşünüyorsun?" diye soruyor biri sonra. "Li-Hom hakkında ne düşündün?"

Helen ilgili görünmek için çaba harcıyor. "Onun için üzüldüm."

Başka biri, Nicola, Helen'ın onunla aynı görüşte olmayışına bozulmuş gibi, oturduğu yerde öne doğru eğiliyor. "Ne, bütün yaptıklarından sonra mı?"

"Bence... sanırım o..." Bütün grup ona bakarak açıklama yapmasını bekliyor. Helen otopsileri ve tataryaylarını düşünmemek için elinden geleni yapıyor. "Pardon, ben onun aslında..." Aklındaki

cümlenin devamını unutuyor. "Benim tuvalete gitmem gerekiyor galiba."

Tedirgin bir tavırla ayağa kalkan Helen kavalkemiğini sehpaya çarpıp acısını ve her şeyi gizleyerek odadan çıkıyor, Baxter'ların alt kattaki tuvaletine gidiyor. Duştaki cam duvarlardan birinde kendi hayaletini görerek, çığlık çığlığa düşüncelerin arasında –CESET! HABERLER! POLİS! WILL!– nefesini düzeltmeye çalışıyor.

Telefonunu çıkarıp Peter'ın iş numarasını tuşluyor. Cılız sinyal sesini duyarak özenle dizilmiş organik, bitkisel bazlı saç ve vücut ürünlerine bakarken bir an için, elinde olmadan, kendi doğal kokularını gizlemek için onları kullanan çıplak vücutları hayal ediyor. Gözlerini kapayıp çaresizlikten gelen bu karanlık hayalleri aklından çıkarmaya çalışıyor.

Peter telefonu on kez falan çaldıktan sonra açıyor.

"Peter?"

"Helen, hastam var."

Sonra Helen tek elini ağzına örtüp fısıldayarak, "Peter, cesedi bulmuşlar," diyor.

"Ne?"

"Her şey bitti. Ceset bulunmuş."

Sessizlik. Sonra: "*Siktir*." Sonra: "Siktir siktir siktir *siktir*." Bir saniye sonra: "Özür dilerim, Bayan Thomas. Kötü bir haber."

"Ne yapacağız? Kilometrelerce uzağa uçmuştun hani?"

Helen hattın öbür ucundan gelen iç çekişi duyuyor. "Uçtum."

"İyi, yetmemiş işte."

"Suçun benim üstüme kalacağını biliyordum," diyor Peter. "Yok bir şey, Bayan Thomas, ben hemen geliyorum."

"Senin suçun zaten."

"*Tanrım*. Şimdi Clara'yı alacaklar. Er ya da geç alacaklar."

Helen, Peter onu görecekmiş gibi, başını iki yana sallıyor. "Hayır, almayacaklar." O anda bu sözünün gerçek olması için her şeyi –*her şeyi*– yapmaya karar veriyor.

AKS'nin Önlenmesi: Faydalı 10 İpucu

Aşırı Kana Susamışlık (AKS), tövbe edenlerin karşılaşacağı en yaygın ve en büyük sorundur. Yaşayacağınızı hissettiğinizde, AKS krizini önlemenin kanıtlanmış on yöntemi şunlardır:

1. İnsanlardan uzaklaşın. Çevrenizde kan cahilleri de olsa, vampirler de, hemen yanlarından ayrılıp yalnız kalabileceğiniz sessiz bir yer bulun.
2. Işıkları yakın. AKS atakları daha çok geceleri ya da karanlıkta geldiği için bulunduğunuz ortamın olabildiğince aydınlık olmasını sağlayın.
3. Hayal gücünüzün sizi kışkırtmasını engelleyin. Müziğin, resmin, film ve kitapların hayal gücünüzü besleyerek atakları tetiklediği bilinmektedir.
4. Nefesinize odaklanın. Nefes alıp verirken beşe kadar sayarak kalp atışlarınızı yavaşlatıp vücudunuzu gevşetin.
5. Tövbekârın olumlamasını söyleyin. Birkaç nefes aldıktan sonra, "Ben (ADINIZ), içgüdülerimin kontrolü bende," sözünü, işe yaradığını hissettiğiniz sürece tekrar edin.
6. Golf izleyin. Televizyonda golf ve kriket gibi açık hava sporlarını izlemenin kriz geçirme olasılığını azalttığı bilinmektedir.
7. İşe yarar bir şey yapın. Ampul değiştirin, bulaşık yıkayın, sandviç hazırlayın. Yaptığınız iş ne kadar sıradan ve gündelik olursa, kana susamışlığınızı o kadar iyi kontrol edebilirsiniz.
8. Biraz et yiyin. Buzdolabınızda bol bol hayvan eti bulundurmak, istenmeyen kan içme arzunuzu bastırmakta yardımcı olacaktır.
9. Spor yapın. AKS ataklarının sonucunda ortaya çıkan fazladan adrenalini yakabilmek için bir yürüme bandı ya da kürek çekme aleti satın alın.
10. Hiçbir zaman kendinizi salmayın. İçgüdümüz içimizde yaşayan, saldırıya geçmek için fırsat kollayan bir düşmandır. Baştan

çıkacak gibi olduğunuzda, ileri doğru bir adım atmanın geri adım atmaktan kolay olduğunu unutmayın. Önemli olan, o adımı hiç atmamaktır.

Tövbekârın Elkitabı (ikinci basım), s. 74

Pazartesi Günü İçin Alışılmadık Bir Ruh Hali

Peter sandalyesinde oturmuş, yaşlı kadının ürkek adımlarla yavaşça odadan çıkışını izlerken, yaptığı telefon görüşmesini düşünüyor. Polisin cesedi bulduğuna inanamıyor. Sahile vurmuş demek. Peter o kadar hızlı uçmuş ki cesedi bıraktığında yeterince uzakta olduğundan çok emin.

Ama uzun zaman oldu, diye düşünerek gerçeği kabulleniyor. Belki de eskiden ne kadar uzağa gittiğini hatırlayamamıştır. Zaten paslanmış durumda. Bisiklete binmeye benzemez ki bu. Hem on yedi yıldır hiç binmemişsen, pedalları çevirmekte biraz da olsa zorlanırsın tabii.

"Pekâlâ, hoşça kalın, Bayan Thomas," diyor, kadın çıkarken otomatiğe bağlayarak.

"Hoşça kal, canım."

Hemen ardından çekmecede duran zarfı çıkarıyor.

Kanla dolu tüpleri alıp kapaklarını açıyor.

Plazmadan, proteinden, kırmızı ve beyaz hücrelerden ibaret bir şey değil bu.

Kaçış.

Lorna'nın büyüleyici, vahşi kanının kokusunu içine çekerken, ay ışığının vurduğu bir buğday tarlasında birlikte olduklarını hayal ediyor. Lorna'nın kokusuyla bütünleşiyor. Onun tadına bakmayı öyle çok istiyor ki bu arzu gitgide yükselerek geride –adamla gerek-sindiği haz arasında– hiçbir şey bırakmıyor.

Hastamın kanını içemem.

Artık bir anlamı yok.

Bu istek çok şiddetli.

Sonunda pes edeceğini bilen Peter, haklı çıkıyor. O üç tüpü üst üste, bara dizilmiş tekilalar gibi kafaya dikmemek için yapabileceği hiçbir şey yok.

İşi bittiğinde, başı arkada kalıyor. Peter pat pat karnına vuruyor. Yıllardır orada birikmiş yağ tabakasının bir anda erimeye başlamış olabileceğini fark ediyor.

"Evet," diyor kendi kendine, gecenin bir yarısında sunduğu radyo programında Duke Elington'ı sunmak üzere olan kafası dumanlı bir DJ gibi. "Canlı caz *seviyorum*."

Peter karnına vurmayı sürdürürken, elinde o günkü acil randevuların listesiyle Elaine geliyor.

"Siz iyi misiniz?" diye soruyor.

"Evet, Elaine, harikayım. Kırk altı yaşındayım ama hayattayım. Yaşamak müthiş bir şey, değil mi? Yani o tadı almak, yaşamı tatmak ve tattığının farkında olmak."

Elaine ne diyeceğini bilemiyor. "Yani," diyor, "bunun pazartesi günü için alışılmadık bir ruh hali olduğunu söylemeliyim."

"Zaten bu da alışılmadık bir pazartesi, Elaine."

"Öyledir. Kahve ister misiniz?"

"Hayır, teşekkür ederim, ben yeni içtim."

Elaine zarfa bakıyor ama Peter onun boş tüpleri fark ettiğini sanmıyor. Fark etmişse de, umurunda değil.

"Tamamdır," diyerek geri geri odadan çıkıyor Elaine. "Tamamdır."

Dedektif Başkomiser Geoff Hodge öyle bir gülüyor ki peynirli soğanlı üçüncü böreğinin tam çiğnenmemiş son lokmasını ağzında tutmakta zorlanıyor.

"Pardon, hayatım, şunu bir daha söyler misin?"

Kadın sözünü tekrarlıyor. Greater Manchester polisinden ilk kez gördüğü bir "kadın", Emniyet Müdürü Yardımcısı Alison Glenny. Hatta Geoff daha önce Manchester'dan bir polisle hiç yüz yüze görüşmemiş çünkü Manchester kendi yetki alanlarının en az seksen kilometre dışında.

Evet, zaman zaman başka bölgelerden bilgi edinmek zorunda kalabiliyorsun ama bu gibi durumlar için de veri tabanları var. Bizzat Tanrı'nın elçisiymiş gibi bir tavırla başka bir bölgenin emniyet müdürlüğüne böyle habersizce dalıvermek gerekmiyor. Lanet olası bir emniyet müdürü yardımcısıysan bile. Bu kadın *onun* emniyet müdürü yardımcısı değil.

"Bu vakayı bırakmanız gerekiyor," diyor Alison bir kez daha. "Buradan sonrasını biz halledeceğiz."

"Biz mi? Biz derken? Greater Manchester Polisi mi yani? Kuzey Yorkshire'dan bir çocuğun Doğu sahiline vurması sizin Manchester'daki tayfayı neden ilgilendirsin ki? Tabii bir seri katilin hapisten kaçtığını bizden saklamıyorsanız."

Emniyet müdürü yardımcısı ağzını çizgi haline getirerek soğuk gözlerle onu inceliyor. "Ben bütün Birleşik Krallık'taki Özel Şube kaynaklarını koordine eden ulusal bir birimdenim."

"Hayatım, kusura bakma ama neden söz ettiğini hiç anlamadım."

Alison tepesinde bakanlığın amblemi olan küçücük harflerle basılmış limon yeşili bir form uzatıyor.

Formlar. Kahrolası formlardan kaçış yok.

"Alttaki kutucuğu imzalaman lazım. O zaman her şeyi anlatabilirim."

Geoff formu inceliyor. İmza kutucuğuna en yakın satırı okumaya başlıyor. *Adsız Yırtıcılar Birimi'ne dair hiçbir bilgiyi açıklamayacağımı beyan ederim.* "Adsız Yırtıcılar Birimi mi? Bak, hayatım, bir şey anlamıyorum. Özel Şube olayı beni cidden aşıyor. Derek'la konuştun mu sen?"

"Evet, Derek'la konuştum."

"Onu arayıp bir kontrol etsem, kusura bakmazsın herhalde."

"Bakmam."

Böylece Geoff telefonu açıp kendi müdürü Derek Leckie'nin dahili numarasını tuşlayarak kadın hakkında bilgi istiyor.

"Evet, ne derse onu yap," diyor Derek, hafiften korkulu gibi gelen bir sesle. "Hem de her dediğini."

Geoff kutucuğu imzalarken, bir de soru soruyor. "Peki bu Özel Şube'nin işiyse, çocuğun cesediyle ne ilgisi olabilir ki? Terör karşıtı bir işe benzemiyor da."

"Haklısın. Terör karşıtı değil. Vampirlik karşıtı."

Geoff kadına bakarak o buz gibi yüzde bir gülücüğün belirmesini bekliyor. Ama öyle bir şey olmuyor.

"İyiydi, hayatım. Çok iyiydi. Peki bunu kim yaptırdı sana? Herhalde Dobson'dır, değil mi? Tabii, BMW'yi kaptığım için benden intikam alıyor."

Alison'ın gözleri hâlâ ifadesiz.

"Dobson'ın kim olduğundan haberim bile yok ama inan bana, Dedektif Başkomiser, bu şaka değil."

Geoff kafasını sallayıp gözlerini ovuşturuyor. Bir an için kadının böreklerin yarattığı bir halüsinasyon olabileceğini düşünüyor. Belki de çok fazla çalışmaktan. Fakat istediği kadar gözlerini kırpıştırsın, kadının ve o taşlaşmış yüzünün gerçekliği azalmıyor.

"Güzel, ben de demin *vampirlik karşıtı* dediğini sanmıştım."

"Öyle dedim." Alison izin almaya gerek duymadan dizüstü bilgisayarını Geoff'in masasına yerleştiriyor. "Anladığım kadarıyla

cesedin fotoğraflarını görmemiş ve otopsi raporunu almamışsın, değil mi?" diye soruyor Geoff'e, ekran mavi renkte titreşerek canlanırken.

Geoff geriye çekilip kadınla bilgisayarını izlerken hafiften midesinin bulandığını, aniden halsizleştiğini hissediyor. Ağzındaki yağı, soğan ve işlenmiş peynir tadını fark ediyor. Belki de Denise haklı. Belki arada bir fırında patatesle salata yemeyi ihmal etmemeli. "Hayır, görmedim."

"Güzel. Bu sabah haberlerde kısaca söz edildi ama Doğu Yorkshire bundan böyle gizli tutulmasını sağlayacak. Sen de öyle yapacaksın."

Geoff'in içinden o bildik ayı öfkesi kabarmaya başlıyor. "Kusura bakma, hayatım, ama bu olayda bütün gözler üstümüzde. Bu bir kamu davası ve basınla konuşmaktan vazgeçecek değiliz, sırf..."

JPEG dosyası ekranda açılır açılmaz, Geoff ne diyeceğini unutuyor. Çocuğun iriyarı, kaslı, çıplak vücudu, hayatında hiç görmediği türden yaralarla kaplı. Boynundan, göğsünden ve karnından koca koca parçalar kopartılmış, tuzlu suda kalan etin rengi çok açık bir gül pembesine dönmüş. Bunlar bilinen yollarla –bıçakla, kurşunla ya da beyzbol sopasıyla– açılmış yaralar değil.

"Üstüne köpek saldılar herhalde."

"Hayır. Köpek falan yoktu. 'Onlar' diye bir şey de yok. Bunu yapan tek kişi."

Bu mümkün görünmüyor. *Olamaz.* "Nasıl biri bu?"

"Bunlar vampir ısırıkları, dedektif. Dediğim gibi, AYB vampirlikle mücadele eden bir birim. Ulusal çapta çalışıyor, vampir toplumuyla işbirliği yapıyoruz." Alison bunları odaya girdiğinden beri kullandığı aynı duygusuz ses tonuyla söylüyor.

"Toplum mu?" diyor Geoff, inanamayan bir sesle.

Alison başını sallıyor. "Ulusal ölçekte yaklaşık yedi bin kişi olduklarını tahmin ediyoruz. Fazlasıyla hareketli bir nüfus olduğu ve Avrupa'daki çeşitli şehirler arasında sürekli gidip geldikleri için tam sayıyı bilebilmek kolay değil. Birleşik Krallık'taki nüfusun en yoğun olduğu yerler, Londra, Manchester ve Edinburg."

Geoff'in gülüşü bu kez daha zoraki, bölük pörçük ve sert. "Manchester'da çayınıza ne katıyorlar, bilmem ama Pennine'ların bu tarafında, biz gulyabanilerle perilerin peşine düşmeyiz."

"Bizim de düşmediğimizden emin olabilirsin. Biz yalnızca çok gerçek olduğunu bildiğimiz tehditlerle ilgileniyoruz."

"Vampirler gibi mi yani?"

"Bunun çok hassas bir konu olduğunu ve bariz nedenler yüzünden çalışmalarımızı kamuoyuna açıklamadığımızı anlayacağından eminim."

Alison'ın bu kez durduğu resimde, kan içindeki bacaklarıyla gövdesinde koyu kırmızı gülücüklere benzeyen yüz kadar yara olan çıplak bir kadın var.

"Vay canına," diyor Geoff.

"Ekibimle birlikte yaptığımız şey, kan emici toplumun kilit noktalarındaki kişilerle irtibat halinde olmak ve bu daha çok Manchester'da ve civarında yapabildiğimiz bir iş. Geçmişte vampirler yok ediliyordu tabii. Manchester ve Scotland Yard, Özel Şube'dekilere tataryayı eğitimi veriyordu."

Bilgisayar ekranına ve ölü kıza bakan Geoff irkilerek başını çeviriyor. Artık kendini resmen hasta gibi hissediyor. Ağzındaki tattan derhal kurtulması lazım. Geoff böreklerle birlikte aldığı kutu Tango'yu kapıp açarak lıkır lıkır içerken, Alison Glenny konuşmaya devam ediyor.

"Artık vampir toplumuyla doğrudan ilişkimiz var." Herhalde söylediğinin anlaşıldığından emin olmak için, bir an susuyor. "Onlarla konuşuyoruz. Pazarlık yapıyoruz. Güven oluşturarak bilgi ediniyoruz."

Camın önünden geçen Derek'ın başını gören Geoff, elinde Tango'suyla kapıya koşuyor. "Derek? *Derek?*"

Emniyet müdürü koridorda yürümeye devam ediyor. Şöyle bir arkasına dönüp telefonda söylediği şeyi tekrar ederken, normalde sakin olan mavi gözlerinde katıksız bir korku var. "Ne diyorsa onu yap, Geoff." Sonra Derek tekrar dönüyor, bir an yalnızca kır

saçlarıyla siyah üniforması görünüyor ve başka bir koridora dalıp gözden kayboluyor.

"Peki ne yapmamızı istiyorsunuz?" diye soruyor Geoff, ofisine döner dönmez. "Su tabancalarına kutsal su mu dolduralım?"

Alison, "Hayır," diyerek bilgisayarını kapatıp çantasına koyuyor. "Biz bu türden olayları yarı yarıya azaltmış durumdaydık. Bunu karşılıklı saygıyla ve ortak kurallar belirleyerek başardık." Ardından Geoff'e Sheridan Cemiyeti'ni ve dokunulmazlar listesini anlatıyor.

"Peki, hayatım, şunu iyice bir anlayayım. Buraya gelip *Olay Yeri İnceleme: Transilvanya*'dan biri gibi konuşarak piyasada kanlı canlı bir sürü lanet olası Drakula olduğuna inanmamı bekliyor, sonra da onları durdurmak için hiçbir şey yapamayacağımızı mı söylüyorsun?"

Alison Glenny iç çekiyor. "Onları durdurmak için *çok fazla* şey yapıyoruz, dedektif. Günümüzdeki vampirlerin, işledikleri suçlar yüzünden ceza almama ihtimali, geçmişteki bütün dönemlerden daha düşük. Biz yalnızca üçüncü taraf çözümlerinden yanayız. Vampirlere karşı vampirler. Çoğunluğun iyiliğini düşünmek zorundayız. Temel amacımız, bu işi halka duyurmadan halledebilmek."

"İyi, tamam. Peki, ben halka *duyurmaya* karar verirsem ne olacak?"

"Deli raporu verilir ve işten atılırsın. Bir daha asla polislik yapamazsın."

Geoff, Tango'sunun kalanını kafaya dikip gazlı içeceği bir an ağzında tuttuktan sonra yutuyor. Bu kadının hiç şakası yok.

"Peki, benim ne yapmamı istiyorsunuz?"

"Stuart Harper olayıyla ilgili şimdiye kadar edindiğiniz bütün bilgileri istiyorum. Her şeyi. Anlaşıldı mı?"

Geoff kesekâğıdındaki pul pul kırıntıları ve küçük yağ halkasını inceleyerek bu soruyu sindiriyor. "Evet, anlaşıldı."

Radley'lerin Dönüşüm Günü

Rosewood Upper öğrencileri öğle teneffüsünde, okulun bahçesinde, içgüdüsel olarak cinsiyete göre ayrılıyor. Erkekler aktif şekilde futbol oynayıp top sektiriyor, numaradan ya da gerçekten kavga ediyor, birbirlerinin kollarını büküyor ya da çantalarından tutup döndürüyorlar. Kızlar bankların ya da çimlerin üzerinde üçlü dörtlü gruplar halinde oturmuş sohbet ediyor. Gözleri erkeklere takıldığında, şakşakçı bir hayranlıktan ziyade, ayrı cinsiyetlerde değil de apayrı türlere aitlermişçesine bir hayret ve acıma hissiyle bakıyorlar onlara. Asla onlara ait olamayacak bölgeler üstünde hak iddia eden, yakası paçası dağılmış, galeyana gelmiş spanyellere ve saldırgan pitbullara bakarak patilerini yalayan akıllı uslu, gururlu kediler gibi.

Bu güneşli öğleden sonrasında hepsini birleştiren tek unsur, hem erkeklerin hem de kızların o eski Viktoryen binadan çıkıp gölgelerden uzak olmayı istemeleri. Eskiden olsa, Clara Radley buna benzer günlerde arkadaşlarıyla birlikte altın rengi ışığın altına çıkar ve migreniyle mide bulantısını belli etmemek için elinden geleni yapardı.

Bugünse farklı. Bugün Eve'le ve kimsenin sevmediği ama bulunduğu bütün sosyal ortamları bir şekilde domine etmeyi beceren Lorelei Andrews'la birlikte olan Clara, arkadaşlarını gölgelik bir banka doğru götürüyor.

Clara banka oturuyor. Eve bir yanına, Lorelei öbür yanına oturuyor ve Clara'nın saçını okşuyor.

"İnanılmaz bir şey," diyor Lorelei. "Yani, *ne oldu ki?*"

Lorelei'ın bileğine ve oradaki kalın mavi damarlara bir göz atan Clara, kızın kanından gelen o delirtici yoğun kokuyu alıyor. O an

gözlerini kapayıp kendini kolayca içgüdülerine teslim edebileceğini bilmek onu korkutuyor.

"Bilmem ki," demeyi beceriyor Clara. "Beslenme şeklimi değiştirdim. Babam da birkaç besin takviyesi verdi işte."

"Ne bileyim, birdenbire seksi bir kız oluverdin. Hangi fondöteni kullanıyorsun? MAC mi? Ya Chanel ya da onun kadar pahalı bir şey bence."

"Fondöten kullanmıyorum."

"Dalga geçiyorsun."

"Hayır, geçmiyorum."

"Ama lens takmaya başladın sanırım?"

"Hayır."

"Hayır mı?"

"Ayrıca artık kendini hasta gibi hissetmiyor," diye ekliyor Eve. Bunu Lorelei'ın kendi arkadaşıyla birdenbire ilgilenmeye başlamasından duyduğu rahatsızlıkla söylediği, Clara'nın gözünden kaçmıyor. "En önemlisi bu."

"Sanırım bende A vitamini eksikmiş. Babam öyle dedi. Biraz da et yemeye başladım."

Eve şaşkın görününce, Clara bunun nedenini hatırlıyor. Eve'e virüs kaptığına dair bir hikâye uydurmamış mıydı? Babasının Eve'e gerçeği söyleyip söylemediğini merak ediyor. Radley'lerle ilgili. Söylemişse bile, adama inanmadığı belli ama şu an şüphelenmeye başlamış olabilir.

Clara'nın başka kaygıları da var.

O sabah toplandıklarında Bayan Stokes'un yaptığı kasvetli konuşma.

Farley'den binen çocukların otobüste söyledikleri.

Annesiyle babasının dün gece kavga edişi.

Rowan'ın kan içmesi.

Bir de o basit, inkâr edilemez gerçek, yani birini öldürdüğü gerçeği. Yaşam boyu başka ne yaparsa yapsın, ne derse desin, bu hiç değişmeyecek.

Katil o artık.

Üstelik bir de bu yapmacıklı Lorelei yakasını bırakmıyor. Bıyığını kesip saçlarını havalı çocuklar gibi kestirse, daracık kot pantolon giyse Hitler'le bile oynaşacak bir kız olan Lorelei onu okşayarak iltifatlara boğuyor. VIVA'daki *Gençlik Hayali Güzellik Kraliçesi, İngiltere – İkinci Sezon: Havalılar İneklere Karşı* diye bir programın deneme çekimlerinde başarısız olduktan sonra haftalarca hiçbir şey yemeyen kız yani.

"Öyle iyi görünüyorsun ki," diyor Clara'ya.

Derken, Lorelei okşamalarına devam ederken, Clara birinin onlara doğru geldiğini hissediyor. O uzun boylu, kusursuz ciltli çocuğun, abisi olduğunu ilk anda anlayamıyor.

"Aman Tanrım, Radley'lerin dönüşüm günü falan mı bu?" diye soruyor Lorelei.

Abisi bu yepyeni, ilerleme kaydetmiş haliyle gelip karşılarında durarak insanı kaygılandıran bir özgüvenle dosdoğru Eve'in gözlerine bakarken, Clara arkalarındaki duvara siniyor.

"Eve, sana bir şey söylemek istiyorum," diyor Rowan hiç kekelemeden.

"Bana mı?" diyor Eve telaşla. "Neymiş?"

Sonra Clara abisinin, yapmasını söylediği şeyi yaptığını duyuyor. Fakat bu kez susması için gözleriyle yalvarıyor. Rowan susmuyor.

"Eve, dün bana –o bankta– sana demek istediğim bir şey varsa diyebileceğimi söylemiştin ya hani?"

Eve başını sallıyor.

"Tamam işte, söylemek istediğim şu: Sen hayatımda gördüğüm, her bakımdan en güzel kızsın."

Lorelei buna kıkırdamamak için kendini zor tutsa da, Rowan'ın yanakları hiç kızarmıyor.

"Sen buraya taşınmadan önce," diye devam ediyor Rowan, "güzelliğin ne olduğunu, bütün güzelliklerin birbirini nasıl tamamlayabildiğini bilmezdim… tüm yaşamımı bunu hiç yapmadan harcamış olsaydım, herhalde başka her konuda da ödün verip yirmi yıl sonra

kendimi çok da istemediğim bir işi yaparken, sen olmayan bir kadınla birlikte yaşarken, taksitlerini ödediğim bir evdeki kanepede hayatımın nasıl bir facia olduğunu düşünmeme engel olacak kadar çok kanalı olan bir televizyonun karşısında bulurdum; hayatım bir facia olurdu çünkü on yedi yaşındayken okul bahçesinde gördüğüm en güzel, en büyüleyici, en çekici insanın yanına gidip benimle çıkmak isteyip istemediğini sormamış olacaktım. Sinemaya gitmek için. Bu gece."

Herkes suspus oluyor. Lorelei kıs kıs gülmüyor. Clara, Rowan'ın tam olarak ne kadar kan içtiğini merak ediyor. Eve'se Rowan'ın özgüvenli, hasret dolu gözlerine bakarken içinde hissettiği o belli belirsiz sıcaklığın ne olabileceğini düşünüyor.

"Bu gece mi?" diye sormayı beceriyor bir dakika kadar sonra.

"Seni sinemaya götürmek istiyorum."

"Ama... bugün... pazartesi."

Rowan hiç tereddüt etmiyor. "Geleneklere uymamız gerekmiyor bence."

Eve biraz düşünüyor. Aslında Rowan'la çıkmak istediğini fark ediyor ama mantığı hemen devreye giriyor. "Ama, şey, babam... o buna..."

"Ben seni korurum," diyor Rowan. "Babanın bunu dert etmesi..."

Bir ses araya giriyor. Sahanın oradan gelen, saldırgan, tükürürcesine bir haykırış. "Hey, pısırık!"

Onlara doğru koşan Tobby'nin yüzü nefretle yukarı doğru kıvrılmış.

"Kız arkadaşımdan uzak dur, pis yaratık!"

Eve kaşlarını çatarak ona bakıyor. "Ben senin kız arkadaşın değilim."

Fakat Toby bu senaryoda ısrarcı. "Yürü git, Robin Kızılgerdan. Bas git, haydi."

Clara'nın kalbi güm güm atıyor.

Şimdi bir şeyler olacak.

Toby'nin ona çevrilen gözlerindeki nefret hâlâ çok yoğun.

"Sen de," diyor, "içten pazarlıklı küçük orospu. Harper'a ne yaptın sen?"

"Harper'a hiçbir şey yapmadı," diyor Eve. "Rahat bırak onu."

"Kesin bir şey biliyor! Bu Radley yaratıklarının bildiği bir şey var!"

"Kız kardeşimle uğraşma."

Rowan, Toby'nin karşısında durunca, kavgayı öteki öğrenciler de fark etmeye başlıyor.

"Rowan," diyor Clara, insanların önünde başka ne diyeceğini bilemeden.

Ama artık ortamı sakinleştirmek için çok geç. Toby abisini itip kakıyor. Elleriyle göğsünden iterek kışkırtmaya çalışıyor.

"Haydi bakalım, ağır çekim. Haydisene, hayalet suratlı. Göster bakalım. Yeni kız arkadaşını etkile haydi. Hah! Saçmalığa bak! Senin gibi bir yaratığa elini bile sürmez ki!"

"Vayy," diyor Lorelei. "Kavga var."

Abisinin her an patlayıp her şeyi mahvedebileceğini bilen Clara'nın gözleri sürekli Rowan'ın yüzünde.

Toby son bir kez itince, Rowan arka üstü betona düşüyor.

"Toby, kes şunu," diyor Eve. Banktan fırlıyor ama Clara ondan önce davranıyor.

Clara gidip abisinin önünde diz çöküyor. Rowan'ın gözleri hâlâ kapalı ama dudaklarının altındaki dişlerin değiştiğini görebiliyor. Teni belli belirsiz hareket ediyor. Clara bunun ne demek olduğunu biliyor.

"Hayır," diye fısıldıyor Clara, Toby sataşmaya devam ederken. "Rowan, beni dinle. Hayır. *Hayır*. Lütfen. Cidden, buna değmez."

Abisinin elini sıkıyor.

"Yapma, Rowan."

Millet gülüşerek onları izliyor. Rowan'ın bir tek ağzını açarak her şeyi mahvedebileceğini bilen Clara'nın umurunda değil.

"Hayır, Rowan, hayır. Güçlü ol, güçlü ol, güçlü ol..."

Rowan onu duyuyor ya da duymuş gibi görünüyor çünkü gözlerini açıp kardeşini korumak için hiçbir şeyi belli etmemesi gerektiğini bilir gibi başını sallıyor.

"İyiyim ben," diyor Clara'ya. "İyiyim."

Öğleden sonraki derslere girmek için okula doğru yürürlerken, Eve'in Rowan'ı olabildiğince kırmadan reddettiğini duyan Clara rahatlıyor.

"Bu gece çıkıyor muyuz?"

"Düşüneceğim," diyor Eve, eski Viktoryen koridorda yürürlerken. "Tamam mı?"

Rowan başını sallıyor ve abisinin haline üzülen Clara bir saat kadar sonra, Rowan İngilizce dersinde Othello'nun tiradını hiç kekelemeden okurken, Eve'in üstüne bir soru yazdığı küçük kâğıdı kimseye sezdirmeden ona doğru kaydırdığını görmüyor.

Soru şöyle: "Hangi filme gidiyoruz bakalım?"

"Clara Radley'yle konuştunuz mu?"

Geoff pencereden dışarı sarkmış ikindi sigarasını içerken, Alison Glenny gelip bu soruyu soruyor. Bir fiskeyle fırlattığı sigara geniş bir kavis çizerek aşağıdaki yola düşüyor. Geoff geri çekilip pencereyi kapıyor.

"Üniformalılardan iki kişi konuştu."

"Ee? Tanık ifadesi boş. Bir şey yazmıyor. Onu görmeye gittiklerinde ne olmuş? Radley eski bir vampir soyadı ve Manchester'daki en azılı vampirlerden biri de Radley olduğu için arada bağlantı olup olmadığını anlamaya çalışıyorum."

"Oraya gidip kızla konuşmuşlar ama dikkate değer bir şey olmamış."

"Hiçbir şey mi?"

"Evet." Geoff iç çekiyor. "Onunla konuşmuşlar, kız bir şey bilmediğini söylemiş, o kadar."

Alison biraz düşünüyor. "Hatırlayamıyorlar, değil mi?"

"Ne? Bilmem. Daha dün oldu. Sanırım..."

Alison başını iki yana sallıyor. "Onları korumana gerek yok, dedektif. Büyük ihtimalle kan hipnozu yapılmıştır."

"Kan neyi?"

"Bazı İY'lerin özel yetenekleri vardır. Genelde, en ahlaksız ve tehlikeli olanların. Onlar öyle çok kan içerler ki zihinsel ve fiziksel güçleri artar."

Geoff şaşkın bir kahkaha atıyor. "Kusura bakma, hayatım. Hâlâ bunları kafamda bir yere oturtmaya çalışıyorum."

Alison'ın gözlerinde sıcaklığa benzer bir şey beliriyor. "İnandığımızı zannettiğimiz dünya bu değil, evet."

"Evet, hiç değil."

Alison ileri geri yürüyor. Arkasını döndüğünde, Geoff kadının vücudunu inceliyor. Zayıf, Geoff için fazla zayıf ama bale öğretmenleri gibi dimdik duruyor. *Klas* kadın, insanın böyle diyesi geliyor. Zaman zaman düğünlerde ya da parayı bastırıp çıktıkları gemi turlarında rastladıklarında, Denise'in karşılarında ezilip büzüldüğü kadınlardan.

"Neyse," diyor Alison. "Başka bir fikrim vardı. Bana Bishopthorpe'ta yaşayan herkesin listesini bulabilir misin?"

"Olur, o iş kolay. Niye ki? Kimi arıyorsun?"

"Copeland diye birini," diyor Alison, birden hem hüzünlü hem de uzaklara gitmiş gibi çıkan bir sesle. "Jared Copeland."

Saban

Will yine o kayığın içinde, gayet iyi bildiği kırmızı gölün üstünde süzülüyor. Fakat bu kez Helen da yanında, kucağındaki siyah saçlı erkek bebeği uyutmak için ninni söylüyor.

Fış fış kayıkçı,
Kayıkçının küreği,
Tıp tıp eder yüreği.

Will bu kez kürekle re asılıp kayığı kayalık sahile doğru sürerken sevdiği kadının tatlı tatlı ninni söyleyişini izliyor. Helen ninniyi söylerken ona bakarak gülümsüyor. Sevgi dolu, içten bir tebessüm. Will'in sahile ulaştıklarında ne olacağına dair bir fikri yok ama birlikte olacaklarını, mutlu olacaklarını biliyor.

Fış fış kayıkçı,
Kayıkçının küreği,
Tıp tıp eder yüreği.

Fakat içinde bir huzursuzluk var. Her şey fazla kusursuz. Kayaların üzerindeki birinin onu izlediğini hissediyor. Alison Glenny'yle birlikte. Dün gece ona saldıran adam. Elindeki bir şeyi Will'in görmesi için göğe kaldırıyor.

Boynundan göle kanlar damlayan bir baş.

Will kürek çekmeyi bıraksa da, kayık adama doğru süzülmeye devam ediyor, o başın kendi kafası olduğunu anlamasına yetecek kadar yaklaşıyor.

Yüzü korkunç bir maske gibi öfkeyle ona bakıyor. Ağzı dehşetle açılıveriyor.

Will panik içinde boynuna dokunup sapasağlam olduğunu anlıyor.

"Kimim ben?" diyor Helen'ın ninnisini bölerek.

Helen hayatında duyduğu en saçma soru buymuş gibi, şaşkınlıkla ona bakıyor. "Kim olduğunu biliyorsun," diyor şefkatle. "Çok iyi ve nazik bir adamsın sen."

"Kimim peki?"

"Başından beri kimsen osun. Evlendiğim adamsın. Peter'sın."

Derken Helen adamı ve elindeki başı görerek bir çığlık atıyor. Bebek Rowan da bağırmaya başlıyor. Teskin edilemeyen bir bebeğin korkunç çığlığı.

Will sarsılarak uyanıp tuhaf bir ciyaklama sesi duyuyor. Teybi, uyurken dinlediği kasetlerden birini sarmış. Jesus and the Mary Chain'den *Psychocandy*. Çömez bir kan emici bile bunu işaret olarak görür.

Will dışarı, korkunç güneşli güne bakıyor. Yürüyerek uzaklaşan bir adam var.

O adam.

"Baltalı adam gider," diye mırıldanarak adamın peşinden gitmeye karar veriyor Will.

Güneş gözlüğünü alıp parlayan güneşin altına çıkarak adamı anacaddedeki pubın Sky Sports levhasına, pubın adı Saban'ın yazılı olduğu tabelanın üst tarafındaki, artık geçmişte kalmış bir İngiltere'yi gösteren pastoral resme kadar takip ediyor.

Will'in bir zamanlar yazdığı, Helen'la görüşmeyi kestikten kısa süre sonra günlüklerinden birine karalayıverdiği kısacık, aptal bir şiir var. Soyadına gönderme yapan, "Kızıl Çayır"* diye bir şey.

Sür sabanla kızıl çayırı,

---

* Radley kelimesinin anlamı. (*e.n.*)

Bir şey kalmayıncaya kadar.
Sabanla sürüp kurut toprağı,
Ve beslen damarlarından.

Saban normalde Will'in gitmeyi aklına bile getirmeyeceği bir pub. Yaşadıklarının bile pek farkında olmayan, sessiz ekrandaki spor müsabakalarına boş boş bakan müşterilere hizmet veren, genele hitap eden bir yer.

Will içeri girdiğinde, adam içkisini, viskisini alıp en uzak köşeye sıkışabildiği kadar sıkışıp oturmuş. O da gidip adamın karşısındaki yere oturuyor.

"Pubların can çekişen kurumlar olduğu söyleniyor," derken, aklında uçurumdan göz alabildiğine uzanan denize atlamak üzere olan kan cahilleri var. "Yirmi birinci yüzyıl yaşamı için uygun değiller. Artık birlik hissi yok. Her şey atomlarına ayrılmış durumda. Herkes görünmez kutuların içinde yaşıyor, biliyorsun. Çok üzücü... ama yine de, iki yabancı arada bir oturup biraz laflayabilir." Susup adamın harap düşmüş, kederli yüzünü inceliyor. "Ama biz yabancı değiliz tabii."

Adam, "Kimim ben?" derken, sesi içindeki güçlerin üstüne sımsıkı örtülmüş bir kapak gibi.

Bu soru rüyasından gelen bir yankı. Will adamın viskisine bir bakış atıyor. "Hangimiz kim olduğunu biliyor ki? Boş vermeyi becerememeyen insanlarız işte."

"Neyi?"

Will iç çekiyor. "Geçmişi. Yüz yüze sohbetleri. Cennet Bahçesi'ni."

Adam bir şey demiyor. Öylece oturup aralarındaki boşluğu kirleten bir nefretle pis pis Will'e bakıyor. Gerilim, garson kız masaya geldiğinde bile dağılmıyor.

"Öğle menümüze bakmak ister misiniz?" diye soruyor kız.

Will kızın hoş ve dolgun vücuduna hayran hayran bakıyor. *Hareketli bir ziyafet.*

"Hayır," diyor adam, kıza bakmadan.

Will kızla göz teması kurup o gözlere bakmayı sürdürüyor. "Ben de yediklerime dikkat ediyorum."

Kız gidiyor ve adamlar gergin ama bağlayıcı bir sessizlik içinde, öylece oturuyor.

"Bir şey sorabilir miyim?" diye soruyor Will bir süre sonra.

Adam cevap vermeden viskisini yudumluyor.

Will yine de sorusunu soruyor. "Âşık oldun mu hiç?"

Adam bardağını bırakıp çelik gibi gözlerle Will'e bakıyor. Beklenen tepki. "Bir kez," cevabı, adamın gırtlağının dibinden bir gaklama gibi çıkıyor.

Will başını sallıyor. "Zaten hep bir kereciktir, değil mi? Sonrakiler... yalnızca birer yankıdır."

Adam başını iki yana sallıyor. "Yankılar."

"Bak, ben birine âşığım. Ama onunla birlikte olamıyorum. *Başka Birinin Evliliği*'nde iyi eş rolünü oynamakla meşgul. Uzun soluklu bir prodüksiyon." Will gözlerinde manyakça bir mizah duygusuyla öne doğru eğilerek fısıldıyor. "*Kardeşimin karısı*. Geçmişte bayağı sıkı fıkıydık." Susup özür diler gibi elini kaldırıyor. "Kusura bakma, bunları sana anlatmamam gerekir herhalde. Ama seninle konuşmak öyle kolay ki. Keşke rahip olsaydın. Peki... sen? Seninki kimdi?"

Adam öne eğilirken, bastırdığı öfkesi yüzünden bir an yüzü seğiriyor. Pubın başka bir yerinde, kumar makinesinden bozukluklar saçılıyor.

"Karım," diyor adam. "Çocuğumun annesi. Adı Tess'ti. Tess Copeland."

Will aniden dengesini yitirir gibi oluyor. Bir an için o kayığa dönüyor. "Tess Copeland" adı onu sertçe dürterek geçmişe götürüyor. O geceyi, okuldaki barda Tess'le birlikte içki içişlerini, kızın seks ve delilikle ilgili kuramlarına her nedense tezinin hemen her sayfasında yer verdiği Fransız düşünür Michel Foucault'dan söz ederek cilveleşmelerini hatırlıyor. ("Peki Wordsworth'ün –dur bakayım nasıldı– 'soyağacı konusunda aklı karışık, bireysellikten arınmış, ampirik ve transandantal bir pedagog' olmasının nedeni tam olarak

nedir?") Tess o geç saatte öğretmeniyle birlikte ne işi olduğunu anlayamamış, kocasının yanına dönmek istemiş.

"Ah... ben..." diyor Will, diyecek bir şey bulmakta cidden zorlanarak.

Eylem.

Sonuç.

Sonunda her şey dengeye kavuşur.

"Senin için yalnızca başka bir yankıdır herhalde. Ama ben seni gördüm. Onu uçurup götürdüğünü gördüm."

Will o gecenin devamını hatırlıyor. Tess'i kampüste öldürdüğünü. Koşarak yaklaşan birini duyduğunu.

O çığlığı.

Demek oymuş.

Kendini toplamaya çalışıyor.

Yüzlercesini öldürdüm ben. Bu yalnızca kumsaldaki bir kum tanesi. Bu adam karısını ihmal etti. Onu korumayı beceremedi. Benden nefret etmesinin nedeni, kendi suçluluk duygusu.

Hem Will yollarına çıkmamış olsa, şimdiye kadar karısından nefret etmiş olacaktı. Tess yüksek lisansını tamamlayıp Foucault'dan, Leonard Cohen'den, kocasının okumadığı şiirlerden söz edip duracak, izlediği maçlara burun kıvıracaktı.

Kan cahillerinin ilişkilerindeki saçmalık da bu zaten. İnsanların değişmeyeceğine, on yıl önce ilk tanışıldığında neredelerse orada kalacaklarına güveniliyor. Gerçekteyse insanların arasındaki bağlantılar kalıcı değil, güneş tutulması ya da bulutların gökyüzünde birleşmesi gibi gelip geçici ve rastlantısal. Sürekli hareket halindeki nesnelerle dolu sürekli hareket halindeki bir evrende gerçekleşiyorlar. Çok geçmeden bu adam da karısının Will'in dişlerini geçirdiği birçok kadın gibi düşünmeye başladığını fark edecekti. *Daha iyisine layığım*, diye düşünecekti Tess.

Adam berbat görünüyor. Yıpranmış, solmuş, yerle bir olmuş. Will onun kan kokusundan, hep böyle olmadığını anlıyor. Bir zamanlar farklı bir adammış ama bozulmuş, tadı kaçmış.

"Jared'dı, değil mi? Polistin," diyor Will hatırlayarak.

"Evet."

"Ama o geceden önce... haberin yoktu. Benim gibilerden."

"Hayır."

"Dün gece seni öldürebilirdim, farkındasındır herhalde?" diyor Will.

Jared hayatı çok da değerli bir şey değilmiş gibi omuz silkerken, Will içeridekilerin yarısının duyabildiği bir tirada başlıyor.

"Balta, ha? Kellemi uçurmak için?" diyor, rençperlerin yemeklerini bira bahçesine götüren barmeyd yanından geçerken. "Aslında gelenek, kalbe bir şey saplamaktır. Kazık falan gibi bir şey. Bazı çokbilmişler alıçtan yapılmış olması gerektiğini söyler ama yeterince sağlam ve uzun olan her şey işini görür. Tabii sonradan da tabanları iyice bir yağlaman gerekir. Sonuçta, asla olamayacak bir şey, değil mi? Bir vampiri ancak başka bir vampir öldürebilir. İnsanlar öldüremez. Yok öyle bir şey." Will'in yüzü ciddileşiyor. "Şimdi, hemen çekip gitmezsen standartlarımı düşürüp senin o alkollü acı kanınla kendime güzel bir ziyafet çekerim."

Jared'ın cep telefonu çalmaya başlıyor. Duymazdan geliyor. Hatta duyduğu bile söylenemez. Aklında Eve var. Orada oturup bu konuşmayı yaparak onun hayatını daha da büyük bir riske atıyor olabileceği. Korku sel gibi üzerine boşalır, kalbi iki yıl önceki o gecede attığı kadar sert ve hızlı atarken ayağa kalkıyor. Dimdik yürüyerek o ılık öğleden sonrasına çıktığında, telefonunun tekrar çaldığını ilk başta fark etmiyor.

Will onun gitmesine izin veriyor. Bir zaman sonra kalkıp duvarda eski bir sigara makinesi gibi asılı duran mat kahverengi müzik kutusunun içindeki şarkılara göz atıyor. Çalabileceği en iyi şarkı The Rolling Stones'un "Under My Thumb"ı* ve Will o şarkıyı seçip az önce kalktığı yere uzanıyor.

Uzandığını fark edenler olsa da, kimse bir şey demiyor.

---

* Parmağımda Oynatıyorum. (*ç.n.*)

Will orada yatıp müziği dinleyerek artık her şeyin netleştiğini düşünüyor.

Parmağımda oynatıyorum, bir şey sorulmadan konuşmuyor…

Manchester umurunda değil artık.

Isobel de, Siyah Nergis de, Sheridan Cemiyeti ve diğer gruplar da umurunda değil.

Güneşin bir kez daha tutulmasını ümit ederek orada, Helen'ın yanında, Bishopthorpe'ta kalacak.

Jared her şeyi mahvetmiş olabileceği düşüncesiyle titriyor.

Gizli Numara.

Telefonu açıyor.

"Jared, ben Alison Glenny."

Bir daha duymayı hiç beklemediği bir ses. Jared bu sesi son kez Alison'ın ofisinde, onun son uyarısını dinlerken duyuşunu hatırlıyor. *Acını anlıyorum ama bu şekilde devam eder ve bu işin duyulmasına neden olursan yüzlerce kişinin hayatını riske atmış olacaksın.* Alison bunu söylerken karısının da zaten halka duyurulmadığı için ölmesindeki ironinin farkında bile değilmiş sanki. *O zaman, dedektif, seni akıl sağlığını öne sürerek işten çıkarıp hastaneye sevk edilmeni sağlamaktan başka seçeneğim kalmaz.*

Jared iki ay akıl hastanesinde yatarken, kızı da ölümcül hastalığı olan huysuz anneannesinin yanına gitmek zorunda kalmış. Hastanedeyken, "halkın iyiliğini" gözettikleri için inanılmaz meblağlarda devlet onaylı teşvik primleri alan doktorların verdiği çok güçlü duygudurum düzenleyici ilaçlar kullanmak zorunda kalmış.

Jared, "Bu numarayı nereden buldun?" diye sorarken, Alison'ın aramasının Will'in orada olmasıyla bağlantılı olabileceğini anlıyor.

"Adını değiştirmemişsin. Çok da zor olmadı."

"Saklayacak bir şeyim yok. Yanlış bir şey yapmadım ben."

Alison iç çekiyor. "Savunmaya geçmene gerek yok, Jared. Sana iyi bir haberim var. Bir şey söylemek istiyordum. Will Radley'yle ilgili."

Jared bir şey demiyor. Bu kadın ona zaten bilmediği bir şeyi söyleyebilir mi?

Uzun bir ânın ardından, Alison diyeceğini diyor. "Artık onu yakalamakta özgürüz."

"Ne?"

"Bir süredir doğru yerlere baskı uyguluyorduk. Sheridan Cemiyeti de ondan en az bizim kadar kurtulmak istiyor. Son zamanlarda biraz fazla ileri gitti."

Bu söz Jared'ı sinirlendiriyor. "Cinayet Masası'ndan bir polisin eşini üniversite kampüsünde öldürmekten daha mı ileri gitti?"

"Yalnızca bilmek istersin, diye düşündüm. Onu yakalamak için elimizden ne gelirse yapacağız. Seni de bu yüzden aradım. O burada mı? Yani, Bishopthorpe'a taşınmanın nedeni bu mu?" Jared'ın ona bilgi vermek istemediğini sezen Alison konuşmak için biraz bekliyor. "Bak, burada olduğunu söylersen, elimizden gelen her şeyi yapacağız. Sana söz veriyorum. Hayatına kaldığı yerden devam edebileceksin. İstediğin bu değil miydi?"

Jared hızla yürümeye devam ediyor. Pub şimdi çok uzakta, tabelası kahverengi küçücük bir kare. Will'in daha birkaç dakika önce söylediği şeyi hatırlıyor. *Sonuçta, asla olamayacak bir şey, değil mi?*

"Evet," demeyi beceriyor Jared, "burada."

"Güzel. Tamam. Bir şey daha var. Onun diğer Radley'lerle ilişkisine dair bir şey biliyor musun? Kullanabileceğimiz bir şey var mı? Herhangi bir şey?"

Jared, Will'in pubda söylediği şeyi hatırlıyor. *Kardeşimin karısı.*

"Evet. Var."

Cevabı kansa, yanlış soruyu **soruyorsunuz** demektir.

Tövbekârın Elkitabı (ikinci basım), s. 101

Peter'ın Helen'ı Clapham'daki dairelerine ilk kez getirdiği o geceyi hatırlıyor Will. Nasıl davranması gerektiği ona önceden söylenmişti. Akıllı uslu duracak ve hiçbir şeyi belli etmeyecekti

Drakula şakası yapılmayacak, kızın boynuna şehvetle bakılmayacak, olur olmaz yerlerde güneşten ve sarımsaktan söz edilmeyecekti. Peter tıp fakültesinden arkadaşı olan Helen'la ciddi düşündüğünü ve bu ilişkiyi de ısırıp emme düzeyinde anlamsız bir şeye indirgemeye hiç niyeti olmadığını söylemişti. En azından şimdilik. Hatta Peter "d" ile başlayan o sözcüğü de kullanmış ve ona gerçeği bütün çıplaklığıyla anlatmayı, Helen'ı gönüllü dönüşüm fikrine ikna etmeyi düşündüğünü belirtmişti.

"Dalga geçiyorsun," demişti Will.

"Hayır, geçmiyorum. Sanırım ona âşık oldum."

"Ama *dönüştürmekten* söz ediyorsun? Bu çok büyük bir adım, Petey."

"Biliyorum ama o cidden hayatımın kadını bence."

"*Zut alors.** Sen ciddisin, değil mi?"

"Evet."

Will uzun ve yavaş bir ıslık çalmıştı. "Eh, cenaze senin cenazen."

Dönüştürme, Will için öteden beri kuramsal bir kavramdı. Fiziksel olarak mümkün olduğunu ve yetişkin vampir nüfusunun hızla arttığı düşünülürse sık sık gerçekleştiğini bildiği bir şeydi ama birinin bunu neden yapmak isteyeceğini hiç anlayamıyordu.

Sonuçta hem dönüştüren hem de dönüşen için göz ardı edilemeyecek sonuçlara yol açan bir şeydi bu. Birinin kanını içtikten sonra

* (Fr.) O zaman kahretsin. (*e.n.*)

o kadar kısa sürede o kadar çok miktarda kan vermek seni duygusal açıdan kırılganlaştırıyor ve dönüştürdüğün kişi sana nasıl bağlanıyorsa, sen de ciddi anlamda ona bağlanıyordun.

"Kendime böyle bir şey yapmayı neden isteyeyim ki?" derdi Will, birini dönüştürmeyi düşünüp düşünmediği sorulduğunda.

Buna rağmen Peter'ın hayatı kendisini ilgilendirirdi ve Will ona engel olmayacak ya da onu yargılamayacak kadar özgürlükçü biriydi. Yine de safkan bir Radley'nin kalbini çalmayı başaran kişiyi merak ediyordu.

Helen'ı ilk görüşünde ne hissettiğini net olarak hatırlıyor.

Hiçbir şey.

İlk başta.

Helen çekici kan cahilleriyle dolu bir dünyadaki çekici bir kan cahiliydi, o kadar. Fakat o ilk gece ilerledikçe, onun inanılmaz seksi olduğunu fark etmişti: o gözler, burnundaki hafif kavis, insan anatomisinden ve çeşitli cerrahi müdahalelerden tıp diliyle söz edişi ("sonra da sağdaki pulmoner arteri kesersin…").

Helen sanatı seviyordu. Salı akşamları çıplak modelden çalışılan bir resim kursuna gidiyordu ve eklektik bir zevki vardı. Matisse'i, Edward Hopper'ı ve eski Rönesans sanatını seviyordu. Gondolları kana bulayan Venedikli vampirlerin en müptezeli olduğundan habersiz, Veronese'yi de seviyordu.

Sülüklerden de söz etmişlerdi. Helen sülükler konusunda çok bilgiliydi.

"Sülüklerin değeri bilinmiyor," demişti.

"Bence de."

"Sülük müthiş bir şeydir."

"Kesin."

"Teknik olarak halkalı solucandırlar. Ama solucanlardan çok daha gelişmiş canlılardır. Sülüklerin otuz dört beyni vardır, fırtınaları önceden hissedebilirler ve Aztek zamanından beri tıpta kullanılmışlardır."

"Sülükleri cidden iyi tanıyorsun."

"Okuldayken araştırmıştım. Osteoartritin azaltılmasında etkili olabilirler. Hâlâ tartışmalı bir teori."

"Kemikleri iyileştirmek için başka bir tedavi de var, biliyorsun," demişti Will ve Peter öksürerek onu susturmuştu.

Helen o gece oynadıkları yirmi bir oyununda bütün elleri kazanmıştı çünkü ne zaman durması gerektiğini iyi biliyordu. Bir de kendi kan kokusu onun aklını dağıtmıyordu ama bunun Will'le Peter için geçerli olmadığı kesindi. O koku öylesine katman katmandı, içinde öyle çok nota barındırıyordu ki ikisi bütün gece hiç ses çıkarmadan oturup bütün lezzetleri ayırt etmeye çalışabilirlerdi.

Helen sonradan Will'in onu bir tek kardeşiyle birlikte olduğu için istediğini söyleyecekti. Fakat Will ondan *hoşlanmamak* için deliler gibi çırpındığını hatırlıyor. Zaten bir kadına karşı susuzluğunu giderme gibi basit, dürüstçe bir arzu dışında herhangi bir şey hissetmeyi hiçbir zaman istememişti. "Duygular benim için dönüştürme şelalesine doğru tepetakla giden coşkun bir ırmak gibiydi," diye yazmıştı günlüğüne. "Benim istediğimse kolay hazların şişme havuzunda kalmaktı."

Will, Peter'ın Helen'dan ayrılmasını ve ikisinin de onu unutmasını istemişti. Fakat Peter'la Helen cidden abayı yakmışlardı. Öyle *mutluydular* ki Will böyle bir mutluluğun yakınında bile olmaya tahammül edemiyordu. O mutluluğu bozmayı planlamadan edemiyordu.

"Âşığım ona," diyordu Peter abisine. "Kim olduğumu söyleyip onu dönüştüreceğim."

"Hayır. Yapma bunu."

"Ne? Her koyun kendi bacağından asılır demiştin hani? Hani kendi hayatım beni ilgilendirirdi?"

"Sözümü dinle, biraz bekle. Yani, birkaç yıl kadar. Zaten iki yüz yaşına kadar yaşayabilirsin. Düşün biraz. Birkaç yıl hayatının ancak yüzde biri eder."

"Ama..."

"Biraz zaman geçtikten sonra hâlâ seviyorsan, *o zaman* ona kim olduğunu ve o uyuduktan sonra ne işler çevirdiğini anlatırsın. O

da seni sevmeye devam ederse, onunla evlenir ve düğün gecenizde dönüştürürsün."

"Onca zaman tadına bakmadan durmayı başarabilir miyim, bilmiyorum."

"Onu seviyorsan, bekleyebilmen lazım."

Will bütün bunları söylerken, Peter'ın sabredebileceğini hiç sanmıyordu. Helen'dan sıkılıp yeniden partilemeye başlayacak, kanın bahsi bile geçmeden her gece onunla çiftleşmekten sonunda mutlaka bıkacaktı. Ya kendini kaybedip sevişmenin ortasında ona dişlerini geçirecek ya da Helen'ı temelli terk edecekti.

Ama hayır.

İki yıl boyunca sinemalara gidilip parklarda yürüyüşlere çıkıldıktan sonra bile, Peter hâlâ kararlıydı. Bu arada Will de güya Londra'da ders veriyordu ama pek orada durduğu söylenemezdi. Sürekl dünyayı geziyordu. Bir gece Peter'dan onunla Prag'da buluşmasır istemişti ve birlikte Kadife Devrim'in ardından Wenceslas Meydı nı'nın etrafında mantar gibi türeyen vampir kulüplerinden birin Nekropolis'e gitmişlerdi.

"Sıkılmaya başladın mı?" diye sormuştu ona, tekno müziğin sert endüstriyel ritminde sesini duyurmaya çalışarak.

"Hayır," demişti Peter, "hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Cidden. Komik biri. Beni güldürüyor. Geçen gece eve döndüğümde..."

"Neyse, yine de aceleye getirme."

Will o dönemde Helen'ı nadiren de olsa gördüğünde, midesinde kelebekler uçuşuyormuş gibi garip bir hisse kapılmış ve bunu kan ihtiyacına ya da hava kararmadan önce dışarı çıkmasına yormaya çalışmıştı. Onu gördüğü her seferinde, kan içmek için çarka çıkma ihtiyacını hissetmişti hep. Sık sık vampir piyasasının yeni yeni oluşmaya başladığı Manchester'a vınlıyor ve orada hoşuna giden istekli –ya da isteksiz– kızların boyunlarından kana kana kan içiyordu.

Derken oluvermişti.

Peter 13 Mart 1992'de abisine Helen'a her şeyi anlattığını söylemişti.

"*Her şeyi mi?*"

Peter direkt kavanozdan biraz daha kan içerek başını sallamıştı. "Kim olduğumu öğrendi ve kabullendi."

"Yani bu ne demek oluyor?"

"Yani… evleniyoruz. Haziranda. Evlendirme dairesinden gün aldık. Onu balayımızda dönüştürmemi istiyor."

Will'in içinden kardeşinin gözüne çatalı saplamak gelmiş ve bu güçlü isteği zar zor bastırmıştı. "Ha," demişti. "Senin adına cidden sevindim."

"Sevineceğini biliyordum. Sonuçta senin tavsiyene uydum."

"Aynen öyle. Çok doğru, Pete. Uzun zaman bekledikten sonra söyledin ona."

Will düşüşe geçmişti.

İçinden gelmediği halde gülümsüyordu ve bu hayatında hiç yapmadığı bir şeydi. Mutfakta Helen'dan izler vardı –tezgâhın üstündeki yemek kitabı, duvardaki çerçeveli karakalem nü çizimi, dün geceden kalma kirli şarap kadehi– ve orada durması mümkün değildi. O da durmamış, evden çıkarken koridorda Helen'ın mantolarından birine değmişti.

Will gerçeği ancak sonraki gün, aydınlatması ve oyuncu seçimi Veronese tarafından yapılmış bir rüyada karşısına Helen çıktığında anlayacaktı. Helen on altıncı yüzyıl tarzı Venedik düğün ziyafetinde öylece oturuyor, yanındaki cüce uşak tuttuğu altın kadehe şarap dolduruyordu. Diğer görkemli ve çekici kadınların hepsi fuşya rengi ipeklere ve peri masallarından çıkma nefis kıyafetlere bürünmüş olsa da, Helen aynı onu ilk gördüğü geceki gibiydi. Akrilikten dik yakalı düz renk kazak, belli belirsiz bir makyaj, doğal renginde ve yalnızca taranarak şekillendirilmiş saçlar. Yine de rüyasındaki o hareketli freskte yer alan hiç kimse onunla boy ölçüşemiyor, Will'in hiç ilgisini çekemiyordu.

Will süzülerek o uçsuz bucaksız şölen sofrasına gitgide yaklaşırken, Helen'ın yanındaki adamı fark etmişti. Başında taç vardı ve bir Rönesans prensi gibi giyinmişti adam. Helen'ın kulağına

duyulmayan sözler fısıldayarak onu güldürüyordu. Will onun Peter olduğunu ancak adam ayağa kalktığında anlamıştı.

Peter altın çatalıyla kadehine vurmuştu. Herkes, maymunlar bile onu dinlemek için susmuştu. "Teşekkür ederim, teşekkür ederim, lordlar, dükler, pigmeler, cüceler, tek kollu jonglörler, küçük primatlar, hanımlar ve beyler. Bu özel günümüzde burada olabildiğiniz için çok sevinçliyim. "Helen'la evlenerek, hayatımın bütünlendiğini hissediyorum..." Burada Helen tabağındaki flamingo etini inceleyerek mütevazı bir zarafetle gülümsemişti. "... ve şimdi tek yapmam gereken, aramızdaki bu özel bağı mühürlemek." Peter, Helen'ın yakasını aşağı çekip dişlerini boynuna geçirirken, Will dehşet içinde bakakalmıştı. Helen'ın hazla iç geçirdiğini görünce dehşeti bir kat daha artmıştı.

Will düğünlerden hiçbir zaman hoşlanmamıştı zaten ama hiçbir düğün de onu bu kadar etkilememişti. Peter, Helen'ın kadehindeki şarabı karısının boynundan aşağı dökerken, Will akan şeyin şarap değil Peter'ın kanı olduğunu anlamıştı. "Hayır," diye haykırarak öne doğru uçarken, yüzlerce maymun üstüne çullanıp onu karanlığa boğmuştu. Soğuk terler içinde uyandığında, imkânsızın gerçekleştiğini anlamıştı.

Will Radley çılgın ve korkunç, bütün yönleriyle aşka benzeyen bir şeye kapılmıştı.

Düğün yapılmadan iki hafta önce Londra'ya dönüp Camden'daki beyaz bir Rastafaryandan çaldığı karavan minibüste yaşamaya başlamıştı sonra. Kardeşinin dışarıda olduğunu bildiği bir gece eve uğramış ve kendine hâkim olamamıştı.

"Seni seviyorum, Helen."

Helen gözlerini televizyondaki haberlerden ayırıp ona bakmış –Yugoslavya'da yine savaş vardı– ve ikinci el sallanan koltukta arkasına yaslanmıştı. "Efendim?"

Will onun gözlerine bakıp hiç gülümsemeden, bütün dikkatiyle Helen'ın kanına yoğunlaşmıştı.

"Bunu söylememem gerektiğini, Peter'ın abisi olduğumu falan biliyorum ama tapıyorum sana."

"Aman Will, saçmalama."

"İstersen alay et ama ben doğruyu söylüyorum. Sana her bakışımda, sesini her duyuşumda, kokunu her alışımda, seni kollarıma alıp çok, çok uzaklara uçurmak istiyorum."

"Will, lütfen," demişti Helen. Will'e o gözle bakmadığı çok belliydi. "Peter senin kardeşin."

Will başını ne aşağı yukarı ne de iki yana sallamıştı. Helen'la göz temasını koruyarak olabildiğince kıpırtısız kalmıştı. Dışarıdan Clapham Caddesi'ne giden bir polis arabasının siren sesi yükselip alçalıyordu.

"Haklısın, Helen. Derindeki gerçeklerin çoğu yakışıksız şeyler. Ama acımasızca dürüst olmak gerekirse, gerçekleri görmeden yaşamanın ne anlamı var ki? Söyler misin bana?"

"Peter her an gelebilir. Böyle şeyler söylememelisin."

"Söylemezdim, Helen. Tabii ki söylemezdim. Senin de aynı şekilde hissettiğinden emin olmasaydım."

Helen elini gözlerine örtüp göz temasını kesmişti.

"Will..."

"Seni benim dönüştürmemi istediğini biliyorsun, Helen."

"Bunu nasıl yaparsın? Kendi kardeşine?"

"Benim için çok kolay."

Helen kalkıp salondan çıkmıştı. Will onun peşinden giderken, koridorda onlara çevrilmiş bir dizi sırta benzeyen paltoları görmüştü. Bütün gücünü kullanarak Helen'a kan hipnozu yapmıştı.

"Bunu yapanın Peter olmasını istemediğini biliyorsun. Sen de biliyorsun. Haydi ama, zayıflık etme, Helen. Yalnızca bir kez yaşayacaksın. Bu hayatı tatmak istediğin şeyi tadarak değerlendirmelisin. İki hafta daha beklersen her şey bitmiş olacak ve onun olacaksın, ikimiz bu fırsatı kaçırmış olacağız, Helen. Her şeyi mahvetmiş olacaksın. Benim nefret ettiğim kadar, sen de kendinden nefret edeceksin."

Helen'ın aklı karışmıştı. Will'in onunla değil, kanıyla konuştuğundan habersizdi. "Ama ben Peter'a âşığım..."

"Yarın gece işte olacak. Birlikte Paris'e uçabiliriz. Çok güzel olur. Yalnızca sen ve ben, Eyfel Kulesi'nin üzerinde süzülürüz."

"Will, lütfen..."

Helen kapıda duruyordu. Will'in tek bir şansı vardı. Gözlerini kapamış ve Helen'ın kan kokusundaki koca evreni yakalamıştı. O eski bilge Fransız kan bağımlısı Jean Genet'yi düşünerek ondan alıntı yapmıştı: "İhanetin hazzını yaşamayan, hazzın ne olduğunu bilemez." Ardından Helen'ın gerçek kişiliğini yok edecek yüzlerce şey daha söylemişti.

Elini uzatmıştı Will. Helen da bütün kaderini etkileyecek bir zayıflık ânında, o eli tutmuştu. "Haydi," demişti Will, birinin mutluluğunu her yok edişinde gelen o derin sevinci hissederek. "Dışarı çıkalım."

Teklif

Helen, Will'le yaptığı bu konuşmadan yaklaşık yirmi yıl sonra, başı ve boynu gergin bir enerjiyle karıncalanırken, bir kadın polisi salonuna buyur ediyor.

"Kahve içer miydiniz, Alison?" diyor. "Alison'dı, değil mi?"

"Evet, Alison. Hayır, kahveye gerek yok."

Alison'ın sesi sakin ve resmi; Helen onun rutin birkaç soru sormaktan daha fazlası için gelmiş olabileceğinden endişeli.

"Clara okulda," diyor.

"Kızınızla konuşmak için gelmedim."

"Clara'yla ilgili olduğunu söylemiştiniz sanki."

Alison başını sallıyor. "Onunla *ilgili* konuşmak istiyorum, *onunla* değil, Bayan Radley."

Helen birkaç saat önce eve gelip haberleri izlemiş ama çocuğun cesedinin bulunduğuna dair bir şey görmemiş. Rahatlamış. Kitap kulübündekilerin yanlış anlamış olabileceklerini düşünmüş. Alison'ın sonraki cümlesi bütün rahatlama hissini alıp götürüyor.

"Stuart Harper'ın cesedi bulundu," diyor Alison. "Onu kızınızın öldürdüğünü biliyoruz."

Helen'ın ağzı açılıp kapanıyor ama bir ses çıkmıyor. Boğazı kupkuru, avuçlarında birdenbire boncuk boncuk terler beliriyor.

"Ne? Clara mı? Birini mi öldürmüş? Lütfen bu şekilde... bence bu..."

"İnanılmaz mı?"

"Evet, öyle."

"Bayan Radley, Clara'nın ne yaptığını ve bunu nasıl yaptığını biliyoruz. Bütün kanıtlar çocuğun cesedinde."

Helen, Alison'ın blöf yaptığını düşünerek kendini avutmaya çalışıyor. Sonuçta, kanıtlar nasıl ellerinde olabilir ki? Clara'dan DNA örneği almadılar ki. *Ne yaptığını ve bunu nasıl yaptığını biliyoruz.* Hayır, doğruyu söylemiyor. Vampirlere ya da okula giden on beş yaşındaki bir kızın bir çocuğu dişleriyle öldürebileceğine kolayca inanacak birine benzemiyor bu kadın.

"Üzgünüm," diyor Helen, "ama bence fena halde yanılıyorsunuz."

Alison, Helen'dan bunu söylemesini bekliyormuş gibi, kaşlarını kaldırıyor. "Hayır, Bayan Radley. İnanın, bütün yollar kızınıza çıkıyor. Başı çok ciddi dertte."

Beyni o kadar çok panik sinyaliyle doluyken net düşünemeyen Helen, önceki gün yaptığı gibi ayağa kalkıyor. "Özür dilerim," diyor, "hemen dönerim. Gidip bir şey yapmam gerekiyor da."

Salondan çıkamadan, Alison'ın sorusunu duyuyor.

"Nereye gidiyorsunuz?"

Helen durup halının üzerindeki kendi soluk gölgesine bakıyor. "Çamaşır makinesini duydum da. Bipliyor."

"Hayır, biplemiyor, Bayan Radley. Şimdi, lütfen, inanın bana, buraya gelip oturmak kendi iyiliğinize olacak. Size bir teklifim var."

Helen emniyet müdürü yardımcısına karşı direnerek yürümeye devam ediyor. Will'i bulması lazım. O bu kadına kan hipnozu yapıp her şeyi halledebilir.

"Bayan Radley? Lütfen, geri gelin."

Fakat Helen çoktan dışarı çıkmış karavan minibüse doğru yürüyor. Will orada olduğu için o hafta sonu ikinci kez şükrediyor, yok edebileceği tehditler kendi oluşturduğu tehditten daha fazla sanki. Kızına, ailesine, her şey tehdit altında.

Helen minibüsün kapısını tıklatıyor. "Will?"

Cevap yok.

Çakıl taşlarını çıtırdatan birinin ayak seslerini duyuyor. Alison Glenny güneşin parlaklığına rağmen gözlerini bile kırpmadan ve başka bir şey yapmadan ona doğru yürüyor.

"Will? Lütfen. Sana ihtiyacım var. Lütfen."

Helen kapıyı bir kez tıklatıyor. Hızlı tık-tık-tık sesi bir kez daha sessizlikle karşılanıyor. Will'in kilitlemekle asla uğraşmayacağını bildiği için kapıyı açmayı düşünse de, açmaya fırsat bulamıyor.

"Ah, burası çamaşır makinesi koymak için tuhaf bir yermiş, Bayan Radley."

Helen gülümsemeyi beceriyor. "Yok, benim... kayınbiraderim avukattır da. Bana yasal tavsiye verebilir." Karavan minibüse bakıp yasalarla uğraşan biri için bundan daha uygunsuz bir araç olamayacağını fark ediyor sonra. "Yani hukuk okudu. Bir süredir... seyahat ediyor."

Alison'ın gülümser gibi olduğunu fark ediyor. "Avukat, ha? Enteresan."

"Evet. Sizinle konuşurken o da yanımızda olursa daha rahat ederim."

"Eminim öyledir. Ama kendisi pubda."

Helen buna çok şaşıyor. "Pubda mı? Siz nereden..."

"Kayınbiraderinizi tanıyorum," diyor Alison, "ve bildiğim kadarıyla, avukat değil."

"Bakın..." diyerek Orchard Yolu'na şöyle bir bakıyor Helen. Ağaç gövdelerinin asfaltı dilimleyen gölgeleri sonsuz bir zebra deseni gibi. "Bakın... bakın..."

"Ayrıca kan hipnozu yapabildiğinden de haberimiz var, Bayan Radley."

"Ne?" Helen'ın başı dönüyor.

Alison ona yaklaşarak sesini alçaltıyor. "İyi biri olmaya çalıştığınızı biliyorum, Bayan Radley. Kendinizi uzun zamandır frenlediğinizin farkındayım. Ailenizi düşünüyorsunuz, bunu anlayabiliyorum. Fakat kızınız birini öldürdü."

Helen'ın korkusu öfkeye dönüşüyor. Bir an için, nerede olduğunu, kiminle konuştuğunu unutuyor. "Onun suçu değildi. Değildi. Çocuk onu köşeye kıstırmış. Ona saldırmış ve Clara'nın hiçbir şeyden haberi yoktu."

"Çok üzgünüm, Helen, ama geçmişte vampirlerin başına ne geldiğini duymuş olmalısınız."

Helen bu kez kızının kalbinden bir ok geçtiğini hayal ediyor.

Alison konuşmayı sürdürüyor. "Ama seksenlerden ve doksanlardan beri durum oldukça değişti. Artık daha rasyonel bir yaklaşımımız var. Kızınızın hayatını kurtarmak istiyorsanız, bu mümkün. Ben Adsız Yırtıcılar Birimi'nin başındayım. Vampir toplumuyla iletişim içinde çözümler bulmaktan, pazarlık etmekten sorumluyum."

Vampir toplumu. Helen, Alison'ın gözünde, İngiltere'deki bütün kan emicilerden hiçbir farkı olmadığını anlıyor. "Anlaşma mı yapacağız?"

"Kızınızın o çocuğa yaptığı şeyin ciddiyetini yadsımıyorum ama dürüst olmam gerekirse, Bayan Radley, yaptığım iş daha çok istatistiklere dayanıyor. Hayatları boyunca tek bir kişiyi öldüren vampirler haftada iki cinayet işleyenlerle bir tutulamaz. Bir vampirin bunu fazla çıkarcı ve adaletsiz bulabileceğini biliyorum ama etik açıdan sorunlu bir konuyu basit rakamlara indirgemek işi kolaylaştırıyor. Kızınızın tek cinayetini sıfırlamak sizin elinizde. Yani polis açısından."

Helen bunun atılan bir olta olduğunu sezse de, Alison'ın aklındaki şeyi merak ediyor. "Bakın, benim tek derdim Clara. Onu korumak için her şeyi yaparım. Ailem benim her şeyimdir."

Alison bir süre onu süzerek hesap kitap yapıyor. "Şimdi, rakamlarla konuşmaya devam edersek, Manchester sokaklarından silinmesini cidden çok istediğimiz bir vampir var. Aslında dünyadaki bütün sokaklardan. Adam tam bir canavar. Yüzlerce, belki de binlerce kurbanı olan bir seri katil."

Helen konunun nereye gideceğini görmeye başlıyor. "Benim ne yapmamı istiyorsunuz?"

"Stuart Harper'ın sonsuza kadar kayıp vakası olarak kalmasını istiyorsanız, yalnızca tek bir seçeneğiniz var."

"Nedir?"

"Will Radley'yi öldürmenizi istiyoruz." Helen gözlerini kapıyor ve Alison'ın usulca açıkladığı teklifin devamını kızılımsı bir karanlığın içinden dinliyor. "Kızınız kandan uzak durduğu sürece, başına

bir şey gelmeyecek. Fakat kayınbiraderinizin öldüğüne dair fiziksel, kesin bir kanıt istiyoruz."

Helen aklını toplamaya çalışıyor. "Neden ben? Yani, başkası yapamaz mı? Peter da yardım etse olmaz mı?"

Alison başını iki yana sallıyor. "Hayır. Onu bu işe karıştıramazsınız. Bundan hiç kimseye söz etmemeniz lazım. Yine rakamlar yüzünden, Bayan Radley. Bir, ikiden daha güvenlidir. Kocanıza söylerseniz, bunun ciddi sonuçları olacaktır. Kardeşin kardeşi öldürmesine göz yumamayız."

"Anlamıyorsunuz. Bu çok..."

Alison başını sallamaya başlıyor. "Hah, bir ayrıntı daha var. Will Radley'yle ilişkinizi biliyoruz."

"Ne?"

Alison başını sallıyor. "Onunla 'bir şey' yaşadığınızı biliyoruz. Teklifi kabul etmediğiniz takdirde kocanız da öğrenecek."

Helen utançtan kızarıyor. "Hayır."

"Teklif bu, Bayan Radley. Ayrıca sürekli izleniyor olacaksınız. Kuralları esnetmenin ya da bu işten başka şekilde kurtulmaya çalışmanın işe yaramayacağından emin olabilirsiniz."

"Ne zaman? Yani ne kadar..."

Helen, Alison'ın yavaşça nefes aldığını duyuyor. "Gece yarısına kadar zamanınız var."

Gece yarısı.

"Bu gece mi?"

Helen gözlerini açtığında, Emniyet Müdürü Yardımcısı Alison Glenny gölgelere gire çıka, Orchard Yolu'na doğru yürümeye başlamış bile. Helen onun bir arabaya bindiğini, arabanın yolcu koltuğunda oturan kilolu adamı görüyor.

Esinti, tercüme edilemez uyarılarla yüklü. Helen yıllar önce içinde hayatının değiştiği minibüse bakıyor. Henüz kimin ya da neyin yasını tuttuğunu tam olarak bilemese de, kendini bir mezara bakar gibi hissediyor.

Baskılamak Kanımızda Var

Otobüsle eve dönerlerken, Eve, Rowan'la çıkmaya karar verdiğini söylediğinde, Clara ne diyeceğini bilemiyor. Eve oraya taşındığından beri Clara abisini övüp durduğu için, arkadaşının bu garip sessizliğe şaştığı çok belli.

"Haydi ama Raddles, ona bir şans vermemi istiyordun hani?" diyor Eve gözlerini ona dikerek.

Şans. Ne için?

"Evet," diyor Clara, pencereden gelip geçen inişli çıkışlı çayırlara bakarak, "istiyordum. Ama..."

"Ama, ne?"

Clara arkadaşının ballı kan kokusunu alıyor. O dayanabildiğine göre, belki Rowan da dayanır. "Yok bir şey. Boş ver."

"Peki," diyor, Clara'nın gitgide garipleşen tavırlarına alışmaya başlayan Eve.

Sonradan, otobüs durağından eve yürürlerken, Clara abisine hata ettiğini söylüyor.

"İdare ederim ben. Gitmeden önce Will'den biraz daha kan isteyeceğim. Kanı yanıma alacağım. Çantama koyarım. Dayanamayacak gibi olursam, bir yudum alıveririm. Sorun olmaz. Güven bana."

Fantasy World.

HERE COMES THE SUN.

Disko peruklu yüzsüz mankenler.

Hungry Gannet. Buzdolabında sergilenen etler.

Clara'nın karnı gurulduyor.

"Ne, verdiği şişenin hepsini içtin mi yani?" diye soruyor abisine.

"Şişe tam dolu değildi. Hem ne demek istiyorsun sen?"

"Demek istediğim, Will bugün gidiyor. *Gidiyor*. Yani sonsuza kadar. Kanları da alıp götürecek. Yani biz yine deli gibi kan içmek isteyeceğiz ama bulamayacağız. O zaman ne olacak?"

"Hep yaptığımız gibi, kendimize hâkim olacağız."

"Ama artık her şey değişti. Nasıl bir şey olduğunu biliyoruz. Artık geriye dönüş yok. Ateşin icadını geri almak gibi bir şey olur bu."

Babalarının muayenehanesinin önünden geçerlerken, Rowan biraz düşünüyor. "Yalnızca vampir kanı içebiliriz. Bulmanın bir yolu vardır mutlaka. Etik olarak, domuz yemekten daha iyidir herhalde. Yani, kimsenin ölmesine gerek kalmaz."

"Ama ya yetmezse? Ya birini çok istersek... mesela, ya bu gece Eve'le çıkıp..."

Clara'nın sözleri Rowan'ın canını sıkıyor. "Kendime hâkim olabilirim. Baksana, Tanrı aşkına. İnsanların haline bir bak. Herkes herkese baskı uyguluyor. Bu 'normal' insanlardan bir kişi bile her daim canının istediği şeyi mi yapıyor sanıyorsun? Tabii ki hayır. Bu da aynı şey. Biz orta sınıf İngiliziz. Baskılamak kanımızda var."

"Bu konuda iyi olduğumdan emin değilim," diyor Clara, geçen gün Topshop'ta yaşadıklarını düşünerek.

Bir süre sessizce yürüyorlar. Orchard Yolu'na dönüyorlar. Bir sarısalkımın dallarındaki çiçeklerin altından eğilerek geçerlerken, Clara abisinin bir şey daha söylemek istediğini fark ediyor. Rowan etraftaki evlerin duvarlarından geçemeyecek kadar alçak bir sesle konuşuyor.

"Harper'la yaşadığın şey... normal değildi. Buna üzülemezsin. Dişlerini sivriltebilen tüm kızlar aynı şeyi yapardı."

"Ama bütün hafta sonu manyak gibiydim," diyor Clara.

"Bak, hayatında kan içmemişken bir anda litrelercesini içtin. Herhalde bir orta yolu vardır. Şimdi böyle hissetmenin nedeni de etkinin geçmeye başlaması... Hem zaten, o *Harper'ın* kanıydı. İyi insanları tercih etmemiz lazım. Hayır işi yapanları. Mesela *şu* kadını."

Rowan başıyla 9 numaranın kapısında duran, çocuklara yardım vakfına bağış yapanların yazdığı mektupları toplayan kadını

gösteriyor. Clara bunu hiç komik bulmuyor. Yirmi dört saat önce olsa, Rowan böyle bir şey söylemezdi. Ama yirmi dört saat önce olsa, o da bozulmazdı zaten.

"Şakaydı," diyor Rowan.

"Mizah duygunu iyice bir gözden geçirmelisin," diyor Clara. Ama bunu derken Harper'ın elini ağzına bastırışını ve her şeyin değişip gücün ona geçtiği o ânın öncesinde ne kadar korktuğunu hatırlıyor.

Hayır, Rowan haklı. Kendini ne kadar zorlarsa zorlasın, buna üzülemiyor.

Peter, Lorna'nın kanının yarattığı etkinin üzerinde süzülerek eve doğru mutlu mesut yürüyor.

Cidden öyle mutlu ki bir de şarkı mırıldanıyor ama ilk başta hangi şarkıyı mırıldandığının farkında bile değil. Sonra Haemo Goblins'in tek şarkısını mırıldandığını fark ediyor. Crawley'deki bir gençlik kulübünde verdikleri, ilk ve son konserlerini hatırlıyor. İki tane de *cover* parça ekleyerek üç şarkılık bir set çalmayı başardıkları konseri: "Anarchy in the UK"* ve gecenin anlamına uygun olarak adını "Paint it Red"** olarak değiştirdikleri "Paint it Black."*** Chantal Feuillade'ı da ilk kez o gece, Joy Division tişörtü ve Alplerde yeni bronzlaşmış teniyle on iki güçlü erkeğin önünde pogo yaparken görmüşler.

Ne güzel günlerdi, diye düşünmeden edemiyor Peter. *Evet, güzel günlerdi.*

O günlerde bencil biriymiş tabii ama dünyayı adam etmek için biraz bencillik gereklidir. Bir zamanlar bencilliğin bütün canlıların başlıca biyolojik özelliklerinden biri olduğunu, görünürde hayırseverlik adına yapılan her eylemin bencillikten kaynaklandığını öne süren kan cahili bir biliminsanının kitabını okumuş.

Güzellik bencilliktir. Aşk bencilliktir. Kan bencilliktir.

Peter âdetini bozarak sarısalkım çiçeklerinin altından eğilmeden geçerken bunları düşünüyor. Derken hayat dolu, bencil Lorna'nın bencil köpeğini gezdirmek için evinden çıktığını görüyor.

---

* Birleşik Krallık'ta Anarşi. (*ç.n.*)

** Kırmızıya Boya. (*ç.n.*)

*** Siyaha Boya. (*ç.n.*)

"Lorna!" diye sesleniyor neşeyle.

Duran Lorna şaşkın görünüyor.

"Selam."

"Lorna, düşündüm de," derken sesi umduğundan daha manik bir özgüvenle dolu. "Cazı severim. Hatta bayağı severim. Miles Davis, Kuş Adam Charlie falan. Öyle şeyler. İnsan… *vayy* falan oluyor. Tamamen özgür bir şey, değil mi? Şarkı çalacağım diye tek bir melodide takılıp kalmıyorlar. Daldan dala atlayıp doğaçlama yapıyor, canlarının istediği gibi davranıyorlar… değil mi?"

Köpek hırlıyor.

Kuş Adam Charlie mi?

"Öyledir," diyor Lorna.

Başını sallayan Peter kendini piyano çalma taklidi yaparken bulup şaşırıyor. "Kesinlikle! Evet! Yani… Fox and Crown'a gidip cazcıları görmeyi hâlâ istiyorsan, ben seve seve gelirim. Cidden, çok isterim!"

Lorna duraksıyor. "Yani, bilmem ki," diyor. "Aramız… düzeldi."

"Anlıyorum."

"Mark'la yani."

"Tabii."

"Hem Toby de zor günler yaşıyor."

"Sahi mi?"

"Arkadaşı için endişeleniyor sanırım."

"Haa," diyor Peter, hüsran içinde.

Ama Lorna'nın yüzü birden değişiyor. Bir şey düşünür gibi oluyor. Sonra yüzünde şeytani bir tebessüm beliriyor. "Yok, tamam. Bir daha mı geleceğiz dünyaya? Gidelim."

Neredeyse Lorna bunu der demez, Peter'ın mutluluğu azalmaya ve yerini şeytana uymanın suçluluk duygusuyla yüklü, sahici dehşetine bırakmaya başlıyor.

Rowan çıkmaya hazır.

Okul giysilerini çıkarıp yıkanmış ve Eve'e yazdığı şiiri çantasına koymuş. Tek eksiği, bir şişe taze kan. Böylece çantasını alıp cüzdanını cebine koyuyor ve aynadan saçlarına bakıp sahanlığa çıkıyor. Üst katta birinin duş aldığını duyuyor ki pazartesi akşamı bu kadar erken saatte garip bir durum bu. Banyonun önünden geçerken duştan püsküren suyun sesiyle birlikte babasının sesini seçiyor. Yetersizliğiyle insana utanç veren bir ses ve babası Rowan'ın bilmediği bir şarkıyı söylüyor. "Kan kırmızı elbisenle ne de güzelsin..." Rowan şarkının bu kadarını duyabilmişken, Clara da odasından çıkıyor.

"Nereye gidiyorsun?" diye soruyor abisine.

"Sinemaya."

"Biraz erken değil mi?"

Rowan –bu kez uluyarak şarkının korkunç nakaratını söyleyen– babasının duymaması için sesini alçaltıyor. "Gitmeden önce biraz kan bulayım dedim. İşte, her ihtimale karşı."

Clara başını sallıyor. Rowan kardeşinin ona kızmasını bekliyor ama Clara kızmıyor.

"Peki," diyor Clara. "Tamam, dikkatli ol..."

Rowan aşağı iniyor. Annesinin mutfakta olduğunu görse de, kıpırdamadan öylece durarak bıçakların durduğu çekmeceye bakma nedenini sorgulamak aklına gelmiyor.

Aklında başka şeyler var.

Rowan minibüsün kapısını tıklatıyor ama Will orada değil. Evde de olmadığını bildiği için kapıyı açmayı deniyor. Minibüse girip bir

şişe vampir kanı aramaya başlıyor ama bulamıyor. Bir tane var, o da boş. Will'in yatağını kaldırıyor. Orada da kana susamışlığını gideremeyecek deri ciltli birkaç günlükten başka bir şey yok. Gözüne çarpan dürülmüş bir uyku tulumunun içinde açılmamış bir şişe bulup hemen alıyor ama uyku tulumunu alırken bir ayakkabı kutusunun kapağını kaydırıyor. Kapak ters düşünce altındaki telefon numarasını görüyor. Onların telefon numarası.

Kutunun içinde etrafına lastik bant geçirilmiş fotoğraflar var. Koyun postundan bir kilimin üstünde mutlu mesut uyuyan bir bebeği gösteren ilk fotoğraf oldukça eski.

Rowan bebeği tanıyor.

Kendi bebekliği.

Lastik bandı çıkarıp fotoğrafların hepsine tek tek bakıyor. Hayatının ilk birkaç yılı gözlerinin önünden geçiyor. Yürümeye başladıktan sonra okul çağına geliyor.

Niye ki? Son fotoğraflarda beş altı yaşlarında.

Yaş günü.

Yüzünde annesinin kızamıkçıktan olduğunu söylediği kızartılar var. Rowan ansızın o resimlerin orada ne aradığını öğrenmek istiyor. Mektuplarda daha fazla ipucu olabilir. En üstteki mektubu okumaya başlayınca, annesinin el yazısını tanıyor.

17 Eylül 1998
Sevgili Will,

Bu mektuba ancak son mektubum olacağını söyleyerek başlayabiliyorum.

Bu seni üzer mi ya da Rowan'ın fotoğraflarını özler misin, bilemem ama artık okula başlayacağına göre, hem kendi iyiliğimiz hem de onun iyiliği için ilişkimizi tamamen kesmek zorunda olduğumuzu düşünüyorum.

Anlayacağın, kendimi yeniden normal bir insan gibi hissetmeye başladım. Bazı sabahlar çocuklara bakmakla meşgulken –onları giydirir, Clara'nın bezini değiştirir, ağrıyan

dişetlerine diş çıkarma jeli sürer, Rowan'a ilacını içirirken– kendimi ve seni tamamen unutuyorum sanki.

Açıkçası, senin için çok zor olmayacağını da biliyorum. Zaten beni, yani yeni kanların heyecanından vazgeçip sadık bir eş olmayı hiçbir zaman istemedin. Hamile olduğumu söylediğimde yüzünün ne şekle girdiğini unutmuş değilim. Dehşete düşmüştün. Hiçbir şeyden korkmadığını sandığım birini korkutabilmiştim. Bu yüzden, garip ama, sana iyilik yapıyor da olabilirim.

Sorumluluk almana ne kadar ihtiyacım varsa, sen sorumluluktan o kadar nefret ediyorsun. Bundan böyle bu mektupları okuma ya da onun fotoğraflarına bakma sorumluluğunu bile almak zorunda kalmayacaksın. Zaten belki eline geçmemişlerdir bile. Belki de yine iş değiştirdin ve bu mektuplar üniversitedeki bir posta kutusunda birikip duruyordu.

Umarım bir gün bu şekilde yaşamaktan vazgeçip durulursun. Oğlumun babasının sonunda ahlaklı bir yaşam sürecek gücü bulduğunu öğrenmek güzel olurdu.

Herhalde aptalca bir dilek. Rowan'ın gün geçtikçe sana daha çok benzemesi beni korkutuyor. Ama çok farklı bir mizacı var. "Armut dibine düşer." Fakat ağaç yokuşun başındaysa, uzağa da düşebilir bence. Annesi olarak, o yokuşu daha da dikleştirmek benim görevim.

Elveda, Will. Beni ya da onu görmeye çalışarak içimde kalan son saygı kırıntısını da yok etme lütfen. Bir söz verdik ve herkesin iyiliği için o sözü tutmak durumundayız.

Kendi kolunu kesmek gibi bir şey bu, ama olmak zorunda.

Kendine dikkat et. Seni özleyeceğim.

Helen

Bunu kabullenmek çok zor. Rowan'ın tek bildiği, az önce öğrendiği şeyi silmek, yok etmek istediği ve bu yüzden nereye düşeceğini umursamadan mektubu elinden bırakıp uyku tulumunun içinden

aldığı şişeyi sırt çantasına atıyor. Minibüsten sendeleyerek inip Orchard Yolu'nda yürümeye başlıyor.

Ona doğru gelen biri var. 3 numaranın ön bahçesinden dallarını sarkıtan sarısalkımın yaprakları yüzünü gizlediği için, ilk başta kim olduğunu anlayamıyor. Bir an için yalnızca yağmurluktan, kot pantolondan ve botlardan ibaret bir şey görüyor. O zaman kim olduğunu anlıyor ama sonra o adamın, *babasının* yüzünü görüyor ve kalbi atmaktan çok deliler gibi çırpınmaya, içinde halı silkilir gibi dalgalanmaya başlıyor.

"Hey, Lord B," diyor Will çarpık bir tebessümle. "Nasıl gidiyor bakalım?"

Rowan cevap vermiyor.

"Sahi mi? Çok iyi," diyor Will ama Rowan dönüp bakmıyor.

İstese de konuşamayacak durumda Rowan. İçindeki nefreti yumruğundaki bir bozuk para gibi sıkarak otobüs durağına doğru yürümeye devam ediyor.

Eve'e ve her şeyi unutabilme umuduna doğru.

Sarımsak Ezmesi

Eve o gece çıkacağını babasına söylemeyi planlıyor.

Ne yapacak? Onu odasına sürüklediği gibi kapıya tahta mı çakacak?

Hayır, Eve psikoz öncesi eski babası geri gelmiş, özgür bir toplumda yaşayan on yedi yaşındaki bir birey gibi davranacak. Durumu bildirmek için mutfağa gittiğinde, babasını kaşık kaşık bir şey yerken buluyor. Yediği şeyin sarımsak ezmesi olduğunu ve kavanozun dörtte üçünü bitirdiğini ancak masaya yaklaşıp etiketi okuduğunda anlayabiliyor. Belki de tekrar hastaneye yatması gerek.

"Baba, iğrençsin."

Jared öğürerek ağzına bir kaşık daha atıyor. "Ben çıkıyorum," diyor, aynı şeyi Eve'in söylemesine fırsat vermeden.

"Nereye gidiyorsun? Yani, biriyle çıkıyorsan, gargara yapsan fena olmazdı."

Jared bunun şaka olduğunu bile anlamıyor. "Eve, sana bir şey söylemem lazım."

Babasının ses tonundan hoşlanmayan Eve, bunun üstüne nasıl bir itiraf geleceğini merak ediyor. "Neymiş o?"

Jared derin bir nefes alıyor. "Annen kayıp değil."

Eve'in beyni ilk başta sözcükleri işleyemiyor. Babasının saçmalamalarını duymazdan gelmeye öyle alışkın ki. Ne dediğini idrak edebilmesi için biraz zaman geçmesi gerekiyor.

"Ne diyorsun sen baba ya?"

"O kaybolmadı, Eve." Jared kızının iki elini birden tutuyor. "Öldü."

Eve gözlerini kapayıp babası yokmuş gibi davranmayı deniyor. Yoğun bir sarımsak kokusu var. Bunları çok duyduğu için ellerini çekiyor. "Baba, lütfen."

"Sana doğruyu söylemek zorundayım, Eve. Onu gördüm. Ben de oradaydım."

Eve her şeye rağmen sormadan edemiyor. "Gördün mü?"

Babası kaşığı bırakıp aklı başında bir yetişkin gibi konuşuyor. "Bak, hastanedeyken sana söylediklerim… sayıklama değildi. Annen üniversitenin kampüsünde öldürüldü. İngiliz Edebiyatı Bölümü'nün bahçesinde. Canına kıyıldı. Ben her şeyi gördüm. Çığlıklar atarak koşmaya başladım ama etrafta kimse yoktu. Kampüse onu almak için gitmiştim. Geç saate kadar kütüphanede çalışacaktı. Yani bana öyle demişti, neyse ne, onu almak için kütüphaneye gittim ama orada değildi ve ben de her yere bakıp sonunda onları orada, o büyük ve de çirkin, gölet gibi şeyin karşı tarafında gördüm. Göleti koşarak geçerken adamın onu ısırıp öldürdüğünü ve alıp götürdüğünü..."

"*Isırarak mı dedin?*"

"Normal biri değildi, Eve. Başka bir şeydi o."

Eve başını iki yana sallıyor. Yine aynı kâbus. "Baba, böyle olmuyor. Lütfen. O şeyleri kullanmamalısın."

Babası bu vampir hikâyesini daha önce de anlatmıştı ama yalnızca hastanede yatarken. Sonraları ancak çok sarhoş olduğu zamanlarda ağzından kaçırmaya başlamıştı. Ertesi gün Eve'i korumak adına her şeyi inkâr ederek kendi kendini yalanlamıştı.

"Onu öğretmeni öldürdü," diye anlatmaya devam ediyor Jared. "O öğretmen bir canavardı. Vampirdi. Onu ısırıp bütün kanını içtikten sonra havaya uçurup götürdü. Adam şimdi burada, Eve. Buraya geldi. Bishopthorpe'a. Belki de çoktan ölmüştür ama emin olmam lazım."

Eve birkaç saniye önce, babasına bir an için inanır gibi olmuş. Ama şimdi, aklıyla bu şekilde, resmen oynaması onu derinden yaralıyor.

Jared elini kızının koluna koyuyor. "Ben dönünceye kadar burada kalmalısın. Anladın mı beni? Evde kalacaksın."

Ona bakan Eve gözlerindeki öfke işe yaramış olmalı ki babası açıklama yapıyor: "Polis. Onu yakalayacaklar. Doğruyu söylediğim için beni işten attıran kadınla konuştum. Alison Glenny'yle. O da burada. Kadına her şeyi anlattım. Yani adamı bugün pubda gördüğümü söyledim. Anneni öldüren..."

"*Pubda mı?* Hani hiç paramız yoktu, baba?"

Bunu söylerken, Eve'in içi gayet rahat. Sonuçta Rowan sinema biletini ısmarlayacağını söylemiş.

"Bunu tartışacak zamanım yok." Jared sarımsak ezmesinden son bir kaşık daha alıp paltosunu giyiyor. Gözlerinde çılgın bakışlar var. "Unutma, burada kalıyorsun. Lütfen, Eve. Evden çıkmaman lazım."

Sonra Eve'in bir şey demesine fırsat vermeden çıkıp gidiyor.

Eve salona girip oturuyor. Televizyonda bir kadının farklı yaşlardaki halini gösteren bir L'Oréal reklamı var. Yirmi beş. Otuz beş. Kırk beş. Elli beş.

Televizyonun üstünde duran fotoğrafa bakıyor Eve. Ailece çıktıkları son tatilde, annesinin otuz dokuz yaşındaki hali. Mayorka. Üç yıl önce. Annesinin yalnızca fotoğraflarda belgelenmiş olarak değil de, herkes gibi yaş almış haliyle, orada olmasını istiyor.

"Bu gece çıkabilir miyim, anne?" diye fısıldıyor, konuştuklarını hayal ederek.

Nereye gideceksin?

"Sinemaya. Okuldan bir çocukla. Bana çıkma teklif etti."

Bugün pazartesi, Eve.

"Biliyorum ama ondan gerçekten hoşlanıyorum. Hem saat on olmadan döneceğim. Otobüsle gidip geleceğiz."

Nasıl bir tip peki?

"Aslında pek tipim değil. İyi çocuk. Şiir yazıyor. Seversin."

Peki o zaman, tatlım. Umarım iyi zaman geçirirsin.

"Geçireceğime eminim, anne."

Bir sorun çıkarsa, araman yeter.

"Tabii, ararım."
Hoşça kal, canım.
"Seni seviyorum."
Ben de seni.

Köri Sos

Geoff'in yanında oturmuş, adamın köri sos damlatan patates kızartmalarını yiyişini izlerken, o şeyin kokusu Alison Glenny'ye ağır geliyor.

"Bunların patatesi bayağı iyi," diyerek bilgi veriyor Geoff. Sonra da köpük tepsiyi uzatarak monosodyum glutamata batmış tombul, yumuşak patates kızartmalarından ikram ediyor.

"Ben böyle iyiyim. Yemiştim, teşekkürler."

Geoff hafiften küçümseyen gözlerle, Alison'ın bir saat kadar önce anacaddedeki şarküteriden alıp yediği glutensiz kişin buruşturulup camın önüne konmuş küçük kesekâğıdına bakıyor.

"Burada böyle oturup vampir mi bekleyeceğiz yani?" diyor Geoff. "Olay bu mu?"

"Evet," diyor Alison. "Böyle oturuyoruz."

Geoff hayal kırıklığı içinde 17 numaranın karşısına park edilmiş karavan minibüse bakıyor. "Ben hâlâ tuzak olduğunu düşünüyorum, biliyorsun."

"Seni burada zorla tutmuyorum. Ama eğer gidip birilerine bundan söz edecek olursan, neler olacağını açıkça anlatmıştım."

Geoff tahta çatalını kalan birkaç patates kızartmasından birine saplıyor. "Henüz anlatacak bir şey görmüş değilim açıkçası, değil mi, hayatım?" Ağzına götüremeden ikiye ayrılan patates kızartmasını kucağından alıp yemek zorunda kalıyor. "Hem adam minibüste değilse, neden içini arayıp kanıt bulmuyoruz?"

"Arayacağız."

"Ne zaman?"

Sonu gelmeyen sorulardan bunalan Alison iç çekiyor. "Adam eks olunca."

"Eks olunca mı?" Geoff kıs kıs gülerek başını iki yana sallıyor. "*Eks olunca, ha!*"

Alison birkaç dakika sonra, Geoff'in telefonunu alıp karısına mesaj yazdığını görüyor. "Gecikicem," diye yazdığını görünce, gereğinden fazla bilgi vermediğinden emin olmak istiyor. "Ofiste çok iş var. Gxx."

Geoff'in üst üste iki öpücük göndermesi Alison'ı şaşırtıyor. Öyle bir tipe benzemiyor hiç. On yıl önce evlenmesine ramak kalan ama geceleri sürekli geç gelmesinden, hafta sonları çalışmasından ve işte neler olduğunu ona anlatamayışından bezen Chris geliyor aklına.

Chris iyi adammış. Middlesbrough'lu, tarih öğretmeni, tatlı dilli, dağ yürüyüşlerini seven, Alison'ı aralarında bir bağ olduğuna inanmasını sağlayacak kadar çok güldüren bir beta erkek. Sonuçta, onu güldürebilmek kolay iş değil.

Ama aralarındaki bağ aşk değilmiş. Şiirlerde ve pop müzikte bahsi geçen o baş döndürücü, çılgınca aşk, Alison'ın ergenlik döneminde bile hiç anlamadığı bir şey. Fakat hayat arkadaşlığı, birinin yanında olup o büyük evi biraz daha sıcak bir yer yapması, çoğu zaman eksikliğini hissettiği bir şey.

Destek ekibinin internetten çiçek satışı yapan bir şirkete aitmiş gibi görünen kamyoneti kaldırım kenarına çektiğini gören Alison, dikkatini tekrardan dışarıya veriyor.

Tam zamanında, diye düşünüyor, birimden beş kişinin Will'in ona saldırması ihtimaline karşı koruyucu giysileri ve tataryaylarıyla kamyonetin arkasında olduğuna güvenerek.

Geoff kamyonetle ilgilenmiyor.

"Güzel sokak, değil mi?"

Alison, Geoff'in sesindeki özlemi fark ederek, "Evet," diyor.

"Buradaki evler bayağı para ediyordur herhalde."

Patatesini bitiren Geoff'in çöp kutusu aramak yerine her yerine köri sosu bulaşmış tepsiyi ayaklarının dibine koyması Alison'ın

midesini bulandırıyor. Bir süre sessiz sakin oturduktan sonra ilgilerini çeken bir şey görüyorlar. Rowan Radley, 17 numaradan çıkıp karavan minibüse gidiyor.

"Bu çocuk vampir mi şimdi?"

"Teknik olarak öyle."

Geoff gülüyor. "Hah, biraz bronzlaşsa fena olmayacak."

Rowan'ın minibüse girdiğini, içeride çok az kalıp hemen çıktığını görüyorlar.

"Pek neşeli görünmüyor," diyerek görüş bildiriyor Geoff.

Sokakta yürüyen Rowan Radley'yi dikiz aynasından izleyen Alison, sarısalkımın arkasında kalan birinin ona doğru geldiğini fark ediyor. Sonunda gelenin yüzünü bir an için görebiliyor.

"Tamam, geldi," diyor.

"Kim?"

"Will Radley."

Will'i yalnızca bir kez, o da uzaktan, Siyah Nergis'e girerken görmüş. Ama hemen tanıyor ve Will arabaya yaklaştıkça, Alison'ın kalp atışları hızlanıyor.

Çok garip. Alison kötü şöhretli vampirlerle uğraşmaya o kadar alışık ki artık bu adrenalin patlamalarını hemen hiç yaşamıyor ama bu kez ya korkudan ya da –adını koyamadığı– başka bir duygudan, kalbi kontrolden çıkmış bir tren misali gümbürdemeye başlıyor.

"Şunun *haline* bak," diye fısıldıyor Geoff, Will arabanın yanından geçerken.

Will arabayla ya da başka bir şeyle ilgilenmeden, kararlı adımlarla dümdüz eve doğru gidiyor.

"Kadın bununla baş edebilecek mi dersin?"

Alison, Geoff'e cinsiyetin vampirlerin fiziksel gücü üzerinde bir etkisi olmadığını söylemekle uğraşmadan, nefesini tutuyor. Belki de kendi yaptığı plan onu ansızın kaygılandırıyor. Kandan uzak duran taraf, şaşırtma, önceden planlama ve polis baskısı gibi avantajlara sahipken bile, bir tövbekârla bol bol kan içen bir vampiri karşı karşıya getirmek her zaman için riskli. Ama onu rahatsız eden şey bu

da değil aslında. Helen'ın gözlerindeki bakışı, o gözlerde kendi eylem ve arzuları üstünde hiçbir kontrolü yokmuşçasına, yerleşik bir çaresizlik hissi olduğunu hatırlaması.

Bir tek Geoff'in burnundan çıkan ıslık sesinin bozduğu bir sessizlikte, Will'in eve girdiğini görüyor ve bir şeyler olmasını bekliyorlar.

Yaşıyormuş Gibi Yapmak

Helen tam buğdaylı ekmeği hızlı hızlı dilimleyerek kocasının yarınki öğle yemeğini hazırlıyor. Onu bekleyen imkânsız görev yüzünden altüst olan sinirlerine hâkim olabilmek için kendini meşgul etmesi lazım. Kafasının içinde tekrar tekrar duyduğu, Alison Glenny'nin o soğuk ve duygusuz sesinin yaptığı işkence içinde düşündüklerine öyle dalmış ki Will'in mutfağa girip onu izlemeye başladığını fark etmiyor.

Yapabilecek mi? Ondan istenen şeyi cidden yapabilecek mi?

"Bugün de bize tam buğdaylı ekmeğimizi ver," diyor Will, Helen son dilimi ötekilerin üstüne koyarken. "Bize karşı sandviç yapanları bağışladığımız gibi, sen de bizim sandviçlerimizi bağışla..."

Helen kendini tutamayacak kadar gergin. Will'in oraya gelip Alison'ın talimatını yerine getirme fırsatını yaratması da iyice tepesini attırıyor. *Ama belki de başka bir yolu vardır. Belki Alison yalan söylüyordur.* "Bugün pazartesi, Will. Pazartesi."

"Öyle mi?" diyor Will, buna çok şaşmış gibi. "Vay canına! Buranın hızına yetişemiyorum. Pazartesi olmuş bile!"

"Gideceğin gün."

"Ha, şu konu..."

Helen, "Gidecektin, unuttun mu?" derken ne dediğinin pek farkında değil. Bıçağın sapını iyice kavrıyor. "Gitmek zorundasın. Pazartesi oldu. Söz vermiştin."

"Hah, söz vermişim. Çok matrak, değil mi?"

Helen onun gözlerine bakmayı denerken, umduğundan daha fazla zorlanıyor. "Lütfen, yukarıda Clara var."

"Ah, bir tek Clara mı? Erkekler seni terk etti demek?"

Dilimlerin arasında duran bıçağa bakan Helen, parlak metalin üstünde kendi yamuk yansımasını görüyor. Bunu yapabilecek mi? Kızı evdeyken, bu riski alabilecek mi? *Başka bir yolu olmalı.*

"Rowan sinemaya gitti. Peter da toplantıda."

"Bishopthorpe'ta sinema olduğunu bilmiyordum. Burası tam bir mini Las Vegas."

"Thirsk'te." Helen, Will'in ağzını açmadan bir kahkaha attığın duyuyor.

"Thirsk," diyor Will, o tek heceyi uzatarak. "Bayıldım bu isme."

"Gitmen lazım. Seni tanıyanlar var. Her şeyi tehlikeye atıyorsun

Helen tekrar ekmeğe dönüp ihtiyacı olmadığı halde bir dilim daha kesiyor.

"Ah, çok haklısın," diyor Will, endişelenmiş gibi yaparak. "Evet gideceğim. Merak etme. Sen bu işi çözer çözmez, hemen gideceğim."

"Neyi? Neyi çözecekmişim?"

"Biliyorsun işte, aile işleri."

"Ne?"

"Aile sırları," diyor Will kırılgan bir sesle, sözcüklerin her biri porselenden yapılmış gibi. "Peter'a ve Rowan'a gerçeği söyleyeceksin. Sonra ben ortadan kaybolacağım. Seninle ya da sensiz. Sen bilirsin. Bu karar neye göre verilecek?"

Will parmağını Helen'ın başına doğrultarak ucunu alnına değdiriyor.

"Yoksa?"

Will, Helen'ın kalbini işaret ediyor.

Helen çaresiz ve çok zayıf bir durumda. Will'in tek bir dokunuşu, alnına basınç uygulayan o minicik deri parçası, onu bir anda geçmişe götürebiliyor. Onunla birlikte olmanın, onun istediği tek şey olmanın nasıl bir his olduğunu hatırlatıyor. Kendini daha da kısıtlanmış hissetmesine neden oluyor. "Ne yapıyorsun sen?"

"Hayatını kurtarıyorum."

"Efendim?"

Will bu soruya şaşırıyor. "Peter haklıydı. Bu bir oyun. Bir oyunun içindesin. Rol yapıyorsun. Yaşarmış gibi yapıyorsun. Gerçekten

yaşadığını hissetmek istemez misin yine, Helen? O güzelim kırmızı perdenin düşmesini istemez misin?"

Will'in sözleri zihninde dönüp dururken, Helen ne yapacağını bilemiyor. Deliler gibi ekmek kesiyor. Bıçak ekmekten kayıp parmağını kesiyor. Will bileğinden tutuyor. Parmağını ağzına sokup kanını emerken, Helen bir an direnir gibi oluyor. Gözlerini kapıyor.

Onun tarafından istenmek.

Onu dönüştüren adam tarafından.

Öyle muhteşem, dehşetli bir his ki.

Helen bir an için bu hisse yenik düşerek Clara'yı, Will'in dışında her şeyi unutuyor. İstemekten hiç vazgeçemediği adam dışında her şeyi.

Fakat gözleri açıldığında, yine orada. Bir pazartesi sabahı kendi mutfağında, bütün o eşyaların ortasında. Filtreli sürahi, ekmek kızartma makinesi, kafetiyer. Hepsi de sıradan şeyler ama Will'in değil, onun hayatına aitler. Gece yarısına dek kaybedebileceği ya da kurtarabileceği hayata. Will'i iterek dalga geçmeyi bırakıp ciddileşmesini sağlıyor.

"Benim için deliriyorsun, Helen. Hayatta olduğum sürece delirmeye mecbursun." Helen onun derin bir nefes aldığını duyuyor. "Hiç anlamıyorsun, değil mi?"

"Neyi?" diye soruyor Helen, gözlerini ekmek kesme tahtasına dikerek. Bilinmeyen bir galaksinin haritasını çizen kırıntılara bakıyor. Kırıntılar bulanıklaşarak tahtayla birleşiyor.

Gözlerinde yaşlar var.

"Sen ve ben," diyor Will. "Birbirimizi yarattık." Eliyle pat pat göğsüne vuruyor. "*Böyle* olmayı çok istediğimi mi sanıyorsun? Bana başka seçenek bırakmadın ki."

"Lütfen..." diyor Helen.

Ama Will duymazdan geliyor. "On yedi yıldır Paris'teki o gecenin içinde yürüyorum. Yine gelirdim ama davet eden olmadı. Hem zaten, ikincilik madalyasıyla gönderilmeyi göze alamazdım. Bir kez daha. Ama senden uzak durmanın maliyeti büyük oldu. Çok fazla kana mal oldu. Kuğu gibi gencecik boyunlara. Ama hiçbiri yetmedi. Seni unutamıyorum. Ben *senim*. Sen üzümsün, ben şarap."

Helen nefesini kontrol altına alıp gücünü toplamaya çalışıyor. "Biliyorum," diyerek bıçağın sapını daha sıkı kavrıyor. "Üzgünüm. Doğru. Benim için… kan akıtmanı istiyorum. Ciddiyim. Seni tekrar tatmak istiyorum. Haklısın. Senin için deliriyorum."

Will afallamış göründükten sonra üzerine tuhaf bir kırılganlık geliyor. Uyutulmak üzere olduğundan habersiz, saldırgan bir köpek gibi.

"Emin misin?" diye soruyor.

Helen emin değil. Ama bu işi yapacaksa, daha fazla uzatmayı hiç istemiyor. Şimdi tam zamanı.

"Eminim."

Öpüşme

Will'in bileğinden püsküren kan kolundan aşağı süzülerek mutfağın krem rengi zeminine damlıyor. Helen bunun hayatında gördüğü en güzel şey olduğunun farkında. Seve seve dörtayak üstüne çöküp o şeyi yerden yalayabilir ama buna gerek kalmıyor çünkü Will'in bileğinden akan kan şimdi tam karşısında. Yüzünün üzerinden ağzına akarak kavurucu sıcakta çeşmeden akan sudan daha büyük bir doyum veriyor ona.

Will'in kendi açtığı kesiğin çoktan iyileşmeye başladığını bildiği için var gücüyle emiyor. Kanı içine çektikçe öyle bir rahatlama geliyor ki kendini kendi duygularından korumak için yıllardır kurduğu baraj patlıyor ve içine oradan taşan sular misali bir haz doluyor sanki. Kendini buna teslim ederken zaten bildiği şeyin doğruluğunu idrak ediyor. Will'i istiyor. Bir tek onun verebileceği bu kendinden geçme halini istiyor ve o an hissettiği şeyi onun da hissetmesini istediği için geri çekilip onu çılgınlar gibi öperken dişlerinin dilini çizdiğini, Will'in dişlerinin kendi dilini deldiğini hissediyor ve birleşen ağızlarından aşağı kanlar akıyor. Clara'nın her an aşağı inip onları bu halde görebileceğinin farkında ama bu hazzı aceleye getirmeyi istemeyerek bunca yıldır bir parçası olan, vücudundaki bütün damarlarda dolaşan o leziz, canavar adamı öpmeyi sürdürüyor.

Will'in elinin gömleğinin altına girdiğini hissedince anlıyor, Will haklı.

Sen bensin, ben de sen.

Ten tene.

Kan kana.

Öpüşmeleri bitiyor ve Will boynuna inip dişlerini oraya geçirir, haz Helen'ın içinde dalga dalga akmaya, onu boş bir kap gibi doldurmaya devam ederken, artık sona geldiğini anlıyor. Bundan daha iyisi olamaz. Duyduğu hazda ölümcül, soluk soluğa bir hüzün var şimdi. Unutulmaya başlanan bir anının hüznü. Kırışmış bir fotoğrafın hüznü. Helen gözlerini açıp ekmek bıçağını alarak Will'in ensesinde yatay pozisyonda tutuyor.

Bıçağı keman yayı gibi azar azar yaklaştırıyor ama yapamayacak. Kendini milyonlarca kez öldürebilir ama onu öldüremez çünkü ona duyduğu nefretin her bir kırıntısı her şeyin altından akan kızgın, kıpkırmızı bir erimiş kaya misali bu derin aşkı alevlendirmeye yarıyor ancak.

Ama yapmam lazım…

Yapmam lazım…

Yapmam…

Helen'ın eli beyninden gelen sinyallere uymayarak pes ediyor, gevşiyor.

Will boynunu bırakıyor, yüzüne bulaşan kanlar savaş boyası gibi. Başını eğip bıçağa baktığında, Helen'ın kalbi öfkeyle ve yalnız ona değil, kendine de ihanet ettiğine dair bir çeşit korkuyla güm güm atıyor.

Helen onun konuşmasını istiyor.

Ona hakaret etmesini istiyor.

Buna ihtiyacı var. Kanının buna ihtiyacı var.

Will incinmiş görünüyor. Birden beş yaşına dönmüş, terk edilmiş ve kaybolmuş bir çocuk gibi bakıyor. Helen'ın ne yapmaya çalıştığını gayet iyi biliyor.

"Şantaj yaptılar. Polis yaptı…" diyor Helen, bir karşılık almayı deliler gibi isteyerek.

Ama Will bir şey demeden evden çıkıyor.

Helen lavabonun altından aldığı rulodan avuç avuç kâğıt havlu kopartıyor. Yere bastırdığı kâğıtlar kan rengine dönerek yumuşuyor. Helen'ın gözlerinden yaşlar akarken vücudu şiddetle sarsılmaya başlıyor.

* * *

O sırada, Will de minibüsün içinde, dörtayak üstünde sahip olduğu en değerli şeyi arıyor.

Uzun zaman önce yaşanmış bir gecenin katışıksız, kusursuz hayalini.

Helen'ın *o zamanki halini* tatmaya her şeyden çok ihtiyacı var. Yıllar boyu yalan söyleyip iki yüzlü bir yaşam sürerek bozulmamış haline.

Uyku tulumunu görünce müthiş rahatlayarak hemen alıyor. Ama elini içine sokup yumuşak pamuk dolgudan başka şey hissetmeyince, hissettiği rahatlama uçup gidiyor.

Oraya buraya dönüp deliler gibi aranıyor.

Ayakkabı kutusu açık. Yerde birinin elinden düşmüş gibi görünen bir mektup var. Bir de fotoğraf. Rowan.

Will fotoğrafı alıp Rowan'ın gözlerine bakıyor. Başka biri olsa, orada masumiyeti görebilirdi ama Will Radley masumiyetin nasıl bir şey olduğundan habersiz.

Hayır, Will Radley dört yaşındaki Rowan'ın gözlerine baktığında, tatlı gülüşünü annesinin kalbini kazanmak için silah gibi kullanan, annesinin kuzusu şımarık bir velet görüyor.

Haydi bakalım, annesinin kuzusu nasıl olunur şimdi göstereceğim ben sana.

Will çıldırmış gibi gülmeye başlıyor fakat kahkahaları dindiğinde, şakası çoktan bayatlamış.

Rowan şu anda ona ait olmayan bir hayalin tadına bakıyor olabilir.

Will köpek gibi sürünerek minibüsten çıkıyor. Orchard Yolu'nda koşarak bir lamba direğinin önünden geçerken, Jared Copeland'ın kanının çok yakından gelen kokusunu umursamıyor. Havaya sıçrayıp bir damın üzerinde uzayan kendi gölgesini izliyor ve Thirsk'e doğru uçarak gözden kayboluyor.

Fox and Crown

Peter arabasında güvenle oturmuş, Fox and Crown'a giren çiftleri izliyor. Hepsi de hayatlarından gayet memnun. Zamanlarını hoş kültürel etkinliklerle, doğa yürüyüşleriyle, caz geceleriyle dolduruyorlar. Keşke o da normal bir insan olarak doğmuş olsa ve bundan daha fazlasını istemekten vazgeçebilse.

Lorna'nın çoktan içeri girip bir masaya tek başına oturduğunu, tepeleri açılmaya başlamış yarı zamanlı müzisyenlere başıyla ritim tutarken, ekilmiş olabileceğini düşünmeye başladığını biliyor.

Havada süzülerek ona kadar gelen trompet sesleri tuhaf bir his veriyor.

Ben evliyim. Karımı seviyorum. Ben evliyim. Karımı seviyorum…

"Helen," demiş Peter karısına, evden çıkarken, "ben çıkıyorum."

Helen'ın kulağı onda değilmiş. Sırtı ona dönük vaziyette öylece durarak bıçakların durduğu çekmeceye bakıyormuş. Dönüp ona bakmaması Peter'ı rahatlatmış çünkü üstünde en iyi gömleği varmış.

"Hah, tamam," demiş Helen, gayet dalgın bir tavırla.

"Şu sağlık bakanlığı şeysi için, söylemiştim."

"Ha, evet," demiş Helen, ufak bir gecikmeyle. "Doğru."

"On gibi döneceğim, umarım."

Helen buna cevap vermemiş ve karısının hiçbir şeyden şüphelenmemesi Peter'ı hayal kırıklığına uğratır gibi olmuş.

"Seni seviyorum," demiş Peter, suçluluk hissiyle.

"Tamam. Güle güle."

"Seni seviyorum" sözü her zamanki gibi karşılıksız kalmış.

Fakat Helen bir zamanlar ona sırılsıklam âşıkmış. Birbirlerine öyle âşıklarmış ki henüz havalı bir yer değilken, Clapham'ı dünyanın

en romantik yerine çevirmişler. O kasvetli, yağmurlu Güney Londra sokakları usulca aşk şarkıları mırıldanmış. Venedik'e ya da Paris'e gerek duymamışlar hiç. Derken bir şey olmuş. Helen yolda bir şey kaybetmiş. Peter bunu biliyor ama o günlere nasıl dönebileceklerini bilemiyor.

Pubın otoparkına bir araba giriyor, içinde yine bir çift var. Peter kadının Helen'ın bir tanıdığı olduğunu zannediyor. Kart tasarımcısı Jessica Gutheridge. Galiba Helen'la aynı kitap kulübündeler. Kadınla hiç tanışmamış. Helen asırlar önce York'taki bir Noel pazarında uzaktan göstermiş sadece. Onun Peter'ı tanıyacağı da meçhul ama bu durum da Peter'ı kaygılandırarak geceyi daha da riskli kılıyor. Gutheridge'ler arabalarından inerken, Peter hafifçe koltuğuna gömülüyor. Karı koca ondan tarafa hiç dönmeden puba doğru yürüyor.

Farley'nin fazla yakın olduğunu düşünüyor Peter. Daha uzak bir yer seçmeliydiler.

Bütün bunlar onu rahatsız ediyor. Lorna'nın kanını içtikten sonra hissettiği baş döndürücü mutluluk uçup gidiyor. Geriye bir tek şeytana uymanın, parlak paketinden yoksun hazzı kalıyor.

Sorun, Helen'ı *seviyor* olması. Hep sevmiş. Helen'ın da onu sevdiğini hissetse, kan içme olasılığı olsun ya da olmasın, burada olmazdı.

Ama Helen onu sevmiyor. Bu yüzden oraya gidip Lorna'yla konuşacak, gülüşe gülüşe o berbat müziği dinleyecek ve birkaç içkiden sonra bu işin devamının gelip gelmeyeceğine karar verecekler. Gelmesi ihtimali cidden var ve çok yakında, belki de bu gece, arabanın içinde, belki bir otelde hatta belki de resmen 19 numarada, ergenler gibi oynaşacaklar ve Peter büyük ihtimalle onu çıplak görebilecek.

Bunu düşününce paniğe kapılıyor. Rowan'a haber vermeden odasından aldığı *Tövbekârın Elkitabı*'nı torpido gözünden çıkarıyor.

Aradığı bölümü buluyor: "Kansız Seks: Mühim Olan Dış Güzelliktir." Nefes tekniğini, tene odaklanmayı ve kan içme isteğini bastırmak için geliştirilmiş çeşitli yöntemleri okuyor. "Ön sevişme ya

da cinsel birleşme esnasında değişimlerin gerçekleşmeye başladığını hissedecek olursanız gözlerinizi kapayın ve hem duyusal hem de hayali uyaranları sınırlayabilmek için burnunuzdan değil, ağzınızdan nefes almayı ihmal etmeyin... Hiçbiri işe yaramazsa, eylemi yarıda kesin ve önceki bölümde verilen tövbekârın olumlamasını yüksek sesle tekrarlayın: 'Ben (ADINIZ), içgüdülerimin kontrolü bende.'"

Peter tekrar yola bakıyor. Otoparka bir araba daha giriyor ve ardından, bir ya da iki dakika sonra, bir otobüs geçiyor. Otobüsün penceresinden bakan oğlunun perişan yüzünü gördüğünden emin. Rowan da *onu* gördü mü acaba? Berbat görünüyordu. Bildiği bir şey mi var? Bu düşünce onu korkutuyor ve Peter'ın içinde bir değişim yaşanıyor. Akışkan haz, katı bir görev hissine dönüşüyor. Peter motoru çalıştırıp arabayı eve doğru sürüyor.

"Ben Peter Radley," diye mırıldanıyor yorgun bir sesle, "içgüdülerimin kontrolü bende."

Thirsk

Rowan'la Eve, Thirsk'teki sinemada, evden on kilometre uzakta. Kan şişesi Rowan'ın çantasında. Ama daha hiç içmemiş. Otobüs durağında yine kendisiyle ilgili bir grafiti görünce, içmesine ramak kalmış: **UCUBE ROWAN RADLEY**. (Kapanan postanenin duvarındaki yazı gibi, bu da Toby'nin el yazısıyla yazılmış bir şey ama Toby bu kez daha fazla zaman ayırıp üç boyutlu kübik harfler kullanmış.) Ama sonra Eve gelmiş ve çok geçmeden Thirsk'e giden otobüse binmişler. Rowan şimdi babasının kim olduğunu bilerek, annesinin bütün yalanlarını içinde tutarak kıpırdamadan oturmak zorunda.

İzledikleri filmi hiç anlamıyor. Eve'i ve onun beyaz perdedeki sarılı, turunculu, kırmızılı patlamalara göre renk değiştiren tenini izlemekten memnun.

Rowan onu izlerken, annesinin mektubundan öğrendiği şey aklından uçup gidiyor ve geride bir tek Eve'in görüntüsüyle kokusu kalıyor. Eve'in boynundaki tendonun yarattığı koyu gölgeye bakarak altında akan şeyin tadını hayal ediyor Rowan.

Yavaş yavaş Eve'e doğru eğiliyor. Gözlerini kapayınca, dişleri değişerek kızın boynuna geçmeye hazırlanıyor. Eve ona yaklaştığını görünce gülümsüyor, hatta patlamış mısır kovasını ona eğiyor.

"İstemem, sağ ol," diyor Rowan, elini ağzına örterek.

Salondan çıkmak için ayağa kalkıyor.

"Rowan?"

Rowan, "Tuvalete gitmem lazım," diyerek sıradaki boş koltukların önünden hızla geçiyor.

Eve'i bir daha asla görmemesi gerektiğini artık biliyor. O işi yapmaya, kontrolü yitirmeye öyle yaklaşmıştı ki.

Ben bir canavarım. Canavar oğlu canavarım.

İçindeki şiddetli susamışlığı gidermesi gerek.

Rowan erkekler tuvaletine girer girmez şişeyi çantasından alıp mantarını çıkarıyor. Bayat sidik kokusu anında yok oluyor ve Rowan katıksız bir hazzın içinde kayboluyor. Aroma hem son derece egzotik hem de fazlasıyla tanıdık ama nereden tanıdığını çözemiyor. Şişeyi kafaya dikiyor. Gözlerini kapayarak bu tadın verdiği esrime hissinin keyfini çıkarıyor. Dünyadaki bütün mucizeler, ağzının içinde. Ama varlığını unuttuğu bir yuvaya dönmüş gibi, garip bir aşinalık da var.

Rowan şişenin etiketine ancak bir nefes alıp ağzını silmek için içmeye ara verdiğinde tam olarak bakıyor. Will etikete isim yerine EBEDİ – 1992 yazmış.

Gerçek, yavaş yavaş dank ediyor.

Ebedi.

Rowan'ın doğduğu yıl.

Ağzında ve boğazında o var.

İçinde yaşanan dehşet ve öfke depreminin kaçınılmaz bir sonucu olarak, şişeyi tutan eli titremeye başlıyor.

Rowan şişeyi duvara fırlatınca, kan seramik karolardan aşağı akarak yerde birikiyor. Dil çıkarır gibi ona doğru kayan kırmızı bir birikinti.

Kan ona ulaşmadan, Rowan o şeyin etrafından dolaşıp bu arada bir cam kırığını parçalayarak kapıya gidiyor. Fuayede, gişede oturmuş sakız çiğneyerek yarış gazetesini okuyan bir adamdan başka hiç kimse yok.

Adam şüpheli gözlerle Rowan'a bakıyor. Şişenin kırıldığını duymuş olmalı ama Rowan'ın yüz ifadesinden biraz ürkerek sadece etrafa bakınıyor ya da bakar gibi yapıyor.

Rowan kapının önündeki basamaklarda ağır ağır, derin derin nefes alıyor. Dışarısı biraz soğuk. Havada bir kuruluk var. O mutlak ve bunaltıcı sessizliği bozma ihtiyacıyla, karanlık göğe doğru çığlık atıyor.

Yarımay incecik bir bulutla örtülü.

Yıldızlar geçen milenyumlardan kalma ışıkları yansıtmakta.

Rowan çığlık atmayı bırakıp basamaklardan inerek sokakta koşmaya başlıyor.

Hızlandıkça hızlanıyor ve koşması ayaklarının altında sert zeminin ya da herhangi bir şeyin olmadığı, bambaşka bir şeye dönüşüyor.

Buz Mutantları: Yeniden Doğuş III, Eve'in izlediği en iyi film sayılmaz. Son Buz Çağı'nda, kutuptaki buzullarda donmuş dünya dışı yaşam formlarına ait embriyoların küresel ısınmayla birlikte çözünüp yumurtadan çıkarak sualtında yaşayan ve denizaltıları, trol teknelerini, derin deniz dalışı yapanları, eko savaşçıları silip süpürmeye başlamalarını ve sonunda ABD Donanması tarafından havaya uçurulmalarını anlatıyor.

Fakat yirmi dakika kadar sonra hikâye anlatımı bitiyor ve film gitgide daha da abartılı hale gelen patlamalarla, bilgisayarda yaratılmış uzaylı ahtapot görüntüleriyle dolu bir şova dönüşüyor. Eve bunu fazla umursamıyor çünkü Rowan'ın yanında ve aslında dünyada onunla yan yana oturmaktan daha çok hoşlandığı bir şey olmadığını anlamaya başlamış. Böyle saçmalıkları izlemek zorunda kalsa bile. Ama Rowan'a da haksızlık etmemek lazım, zaten gösterimdeki tek film bu. Thirsk Palace Cinema'nın mültipleks olduğu söylenemez. Derken Rowan gidiyor ve –Eve burada saatine bakıp bir gemi dolusu uzaylının daha havaya uçtuğu ânın parıltısında kaç olduğunu görüyor– yaklaşık *yarım saat boyunca* tek başına oturduktan sonra artık onun nerede kaldığını merak etmeye başlıyor.

Eve patlamış mısır kutusunu yere bırakıp Rowan'a bakmak için ayağa kalkıyor. Başka genç çiftlerin ve patlama bağımlısı, teknoloji hastası grupların arasından geçtiği kısa bir yürüyüşün ardından fuayeye çıkıyor.

Orada, küçük gişede oturmuş gazetesinden başka hiçbir şeyle ilgilenmeyen bir adam dışında hiç kimse yok. Eve fuayeden fazla görünmeyecek şekilde konumlandırılmış tuvaletlere doğru yürüyor.

Erkekler tuvaletinin kapısına yaklaşıyor.

"Rowan?"

Cevap gelmiyor ama Eve içeride birinin olduğunu hissediyor.

"*Rowan?*"

Eve içini çekiyor. Belki de fark etmeden onu kendinden soğutacak bir şey yaptı. Her zamanki güvensizlik hissi su yüzüne çıkıyor. Belki babasından çok fazla söz etti. Belki o sabah tartıldığında aldığını gördüğü birkaç kilo yüzünden. Belki ağzı kokuyordur. (Eve elini yalayıp kokluyor ama yalnızca tende kalan tükürüğün o hafif, tatlı ve bebeksi kokusunu alıyor.)

Belki de üstündeki Airborne Toxic Event tişörtü yüzündendir. Erkekler müzik zevki konusunda tam bir faşist olabiliyor. Sale'daki o gecede Noah and the Whale'i Fall Out Boy'dan daha çok sevdiğini söylediğinde, pek de ayık olmadığını herkesin kabul edeceği Tristan Wood'un ağladığını –resmen *ağladığını*– hatırlıyor Eve.

Belki de makyajı fazla abartılı. Elma yeşili far pazartesi için aşırı kaçmış olabilir. Belki de psikozlu paranoyak çöpçü babası kirayı bile ödeyemeyen, Dickens romanlarına yaraşır bir fakir olduğu içindir. Ya da kimbilir, belki de Eve'in normalde yüzeydeki şen şakrak bir alaycılık maskesi altında gizlemeyi başarabildiği, artık içine işlemiş olan melankoliyi sezebileceği kadar yakınlaştıkları içindir.

Ama belki de artık onun geri gelmesini istemeye başladığı içindir.

Üçüncü deneme. "Rowan?"

Eve halının kapıyla birleştiği yere bakıyor. Kalabalık tombala salonlarında da görülen, fazla uzun baktığınızda başınızı döndüren o desenle kaplı, eski ve aşınmış, berbat bir halı. Fakat Eve'i rahatsız eden şey desen değil. Kapının arkasından gelip yavaş yavaş halıya yayılan koyu renk bir ıslaklık. Eve yavaş yavaş, halıyı ıslatan şeyin kan olabileceğini fark ediyor.

Kapıyı yavaşça iterek açarken, zihni kendini en kötü ihtimale hazırlıyor. Rowan'ın kanlar içinde yerde yatıyor olabileceği ihtimaline.

"Rowan? Orada mısın?"

Kapı tam açılmadan, Eve yerdeki kan birikintisini görüyor ama tam da hayal ettiği gibi değil. Yerde şarap şişesine benzeyen cam kırıkları var ama o sıvı şarap olamayacak kadar yoğun.

İçeride birinin olduğu hissi.

Bir gölge.

Bir kıpırtı oluyor. Anlamlandıramayacağı kadar hızlı bir hareket ve ardından, daha ne olduğunu anlayamadan, kolundan tutan bir el onu sınırsız bir güçle tuvaletin içine çekiyor.

Yaşadığı şokla ciğerlerindeki bütün hava boşalıyor ve Eve'in çığlık atabilecek kapasiteye ya da farkındalığa ulaşması için bir iki saniye zaman geçmesi gerekiyor. O sırada adamın yüzünü görse de, aslında dişe bile benzemeyen dişlerinden başka bir şeyi algılayamıyor.

Adama doğru çekildiği o anda, paniğin üzerinde yüzeye çıkabilen tek bir düşünce var. *Babam haklıymış.*

Çığlık dudaklarından çok geç çıkıyor.

Adam kolunu ona sımsıkı sarmışken, Eve dişe benzemeyen o dişlerin ona gitgide yaklaştığını biliyor. Var gücüyle boş yere karşı koyup direniyor, göremediği yüzü tırmalıyor, oltaya takılmış balık misali deliler gibi çırpınıyor.

"*Cesursun.*" Adamın nefesi Eve'in kulağında. "*Aynı annen gibi.*"

Eve bir çığlık daha atarak, çaresizlik içinde, kapıları açık, boş tuvaletlere bakıyor. Adamı kendi teninde, dişlerini boynunda hissederek annesiyle aynı kaderi paylaşmamak için varlığının her bir zerresiyle karşı koyuyor.

Acıma Hissi

Will'in Bishopthorpe'tan Thirsk'e uçması bir dakika bile sürmemiş, bu kadar küçük ve cansız bir yerdeki sinemayı bulması zor olmamıştı.

En üstteki basamağa konup içeri girerken doğrudan salona girmeye niyetliydi. Fakat fuayede burnuna Helen'ın kan kokusu gelmiş ve kokuyu takip ederek tuvalete kadar gitmişti.

İçeri girer girmez, en kötü kâbusunun gerçek olduğunu görmüştü. 1992'de yaşanan o gecenin katışıksız ve kusursuz hayali, bütün hayatındaki en tatlı ve saf hayal paramparça olmuş, pis bir tuvaletin zeminine yayılmaya devam ediyordu. Bu ona çok fazla gelmişti. Bir süre öylece durmuş, Helen'ın kanından minik yüzgeçler gibi yükselen cam kırıklarına bakarak gördüğü şeyi sindirmeye çalışmıştı.

Sonra kız gelmişti. Copeland'ların kızı. Gözlerinde aynı türden bir korkuyla, herhalde annesinin o yaştaki haline benzeyen bir kız.

Will kızı yakalamıştı çünkü artık yakalamaması için hiçbir sebep yoktu. Şimdi, şu anda, dişlerini kızın boynuna geçirirken de, gözleri yerdeki kanda ve sonra gözlerini kapıyor.

Bu kez bir kayığı bile olmadan, yine o kan gölünde süzülüyor. Suyun altında yüzüyor.

Kanın altında.

Fakat kızın içindeki yaşamı emmeyi sürdürürken, o korkunç gerçeği bir kez daha fark ediyor. Dün gece Siyah Nergis'te, Isobel sayesinde fark ettiği gerçeği.

Bu yetmez.

Asla yetemez.

Yetmez çünkü Helen değil.

Daha da delirtici olan şey, Eve'in tadının aynı annesininki gibi olması ama Tess'in kanını içerken şu an düşündüğü kadını aklına bile getirmeden, müthiş bir zevk almış.

Hayır.

Bu tadı sevmedim.

Helen dışında hiç kimseni tadını sevemem.

Bu düşünce aklında netleştikçe, gırtlağından aşağı süzülen kan gitgide daha da iğrençleşiyor. Kendini gölün yüzeyine kadar çıkıp iç çekercesine nefes alırken hayal ediyor.

Derken Eve'i ölmeden önce bıraktığını fark ediyor.

Bana ne, diye düşünüyor, inatçı bir çocuğun kararlılığıyla.

Kızın kanını istemiyor.

Helen'ın tadını istiyor o.

Eve daha ölmemiş ama ölecek. Will kızın elini boynuna götürüşünü ve parmaklarının arasından akan kanın tişörtüne yayılışını izlerken –hiç duymadığı bir grubun tişörtü– kendini hiç hissetmediği kadar boşlukta hissediyor. Yere bakıyor ve içinde hiçbir şey kalmayan o şişenin aslında kendisi olduğunu anlıyor.

Eve sırtını fayanslara dayamış, korku ve bitkinlikle ona bakıyor.

Kan cahillerinin yüzünde gerçekleşen bütün o değişimler. *İnsanda bir his (Ne mesela? Pişmanlık mı? Utanç mı? Acıma hissi mi?) uyandırmak için tasarlanmış gereksiz sinyaller.*

Acıma hissi.

Will üç kişiyle birlikte kutsal mağarasında tek başına ölüm döşeğinde yatan Lord Byron'ı görmek için İbiza'ya gittiğinden beri hiç kimseye acımamış. Kimbilir kaç yüz yaşında olan şair, elinde bir mumla o kayığın içinde yatarken solgun, ufacık ve çok yaşlı, tıpkı kendinin hayaleti gibi görünüyormuş. Zaten o anda bile, onun haline mi acıdığı yoksa kendi kaderinden mi korktuğu, tam bir muamma.

Hayır, diye düşünüyor Will.

Acıma hissi de seni güçsüz düşüren güçlerden biri. Yerçekimi gibi. Kan cahilleriyle tövbekârları yerde, kendilerine ait küçük alanda tutmak için tasarlanmış bir şey.

Not

Jared, Orchard Yolu'ndaki çalıların arasında bir saatten fazla kalmış, Alison Glenny'nin söylediğini doğrulayacak bir şey görmeyi beklemişti. Will Radley'nin, yengesi tarafından öldürülmesini beklemişti. Yolun başına park edilmiş BMW'yi görünce rahatlamışsa da, bir süre boyunca hiçbir şey olmamıştı. Arabanın Glenny'ye ait olduğunu zannediyordu. Derken evden kimin çıktığını görmüş ve bütün umudu sönmüştü.

Will Radley. Hâlâ yaşıyordu.

Will'in minibüsüne binip gözden kayboluşunu, ardından, kısa süre sonra uçup gidişini izlerken midesi bulanmıştı Jared'ın. Oraya gelirken ne kadar çok sarımsak yediğini düşünerek bir an cidden kusacağını sanmış, neyse ki havanın serinliği bulantıyı bastırmasına yardımcı olmuştu.

"Hayır," demişti Jared etrafındaki yapraklara. "Hayır, hayır, *hayır*."

Çalıların arasından çıkıp eve doğru yürümeye başlamıştı. Alison Glenny'nin içinde oturduğu arabanın yanından geçerken cama tıklamıştı. "Planın işe yaramadı." Arabada biri daha vardı. Daha önce hiç görmediği, ön camdan gökyüzüne doğru gördüğü şeye inanamayan gözlerle bakan, koca göbekli, tıraş edilmiş ayıya benzeyen bir dedektif.

"Gece yarısına kadar zaman verdik," demişti Alison, işten çıkarma ihbarnamesi kadar soğuk bir sesle. "Hâlâ gece yarısına kadar zamanı var."

Alison'ın camı vın diye yükselerek kapanmış, Jared için yürümeye devam edip eve gitmekten başka seçenek kalmamıştı.

"Vampirlerin var olduğunun kanıtı, ancak senin deliliğinin kanıtı olabilir," demişti Alison bir seferinde. Aynı kadın ona karısını

kimin öldürdüğünden herhangi birine –kendi kızına bile– söz ettiği takdirde tekrar hastaneye yatırılacağını ve ölene kadar orada kalacağını söylemişti.

Will Radley'nin gece yarısı hâlâ hayatta olacağını bilen Jared göğüs geçirmişti.

Her şey boşunaydı.

Will'in olduğu kasabadaydı ama hiçbir şey yapamıyordu. Yürümeye devam ederek pubı, postaneyi, istese bile alamayacağı atıştırmalıkların satıldığı şarküteriyi geçmişti. Aydınlatmalı vitrinde duran ahşap çerçeveli kara tahtada Parma jambonu, Manzanilla zeytini, ızgara enginar ve Fas kuskusu gibi şeylerden oluşan bir liste vardı.

Buraya ait değilim ben.

Ardından başka bir düşünce gelmişti.

Kızıma haksızlık ettim.

Jared bir karar almıştı. Eve gidip Eve'den özür dileyecekti. Babasının bu garip hallerine ve katı kurallarına tahammül etmek, onun için çok zor olmuştu herhalde. Eve isterse, uzak bir yere taşınırlardı ve on yedi yaşındaki aklı başında birinin hak ettiği özgürlüğü sonuna kadar tanırdı ona.

Böyle şeyler için zaman ve enerji bulabildiği günlerde, Eve'le birlikte pazar sabahları çıktıkları koşuları hatırlamıştı Jared. Eve onlu yaşlara geldiğinde, bir yıl kadar formda kalma fanatiği olmuştu. Fakat kızının annesinden uzakta, yalnızca onlara özel bir yere gitmek, kanal boyunca ya da Sale'daki terk edilmiş eski demiryolunda koşmak, Jared'ın da hoşuna giderdi. O zamanlar, kızıyla onu hiç bunaltmadan ilgilenmeyi başarabildiği günlerde, cidden yakındılar.

Evet, yeter artık.

Buraya kadar.

O ya da başka biri Will Radley'yi öldürse, kendini daha mı iyi hissedecek? Bilemiyor. Büyük ihtimalle öyle olacak ama Jared bu işin fazla uzadığını, Eve'e çok çektirdiğini ve artık buna bir dur demek zorunda olduğunu biliyor.

Aklında bu düşüncelerle, Lowfield Çıkmazı, 15 numaranın kilidini açıp içeri giriyor ve ortak merdivenden çıkıyor. Daha dairesine girmeden, bir gariplik olduğunu hissediyor. Ev çok sessiz.

"Eve?" diye seslenerek anahtarları girişteki rafa, ödenmemiş su faturası ihbarının yanına bırakıyor.

Cevap yok.

"Eve?"

Jared kızının odasına gidiyor ama Eve orada da değil. Müzik gruplarının posterleri, daracık yatağı, açık dolabı orada ama kendisi yok. Askılardaki tanıdık giysilerinin hepsi kendi hayaletleri gibi.

Şifoniyerin üstünde makyaj malzemeleri, havada saç spreyinin tatlı ve kimyasal kokusu var.

Dışarı çıkmış. Pazartesi gecesi.

Hangi cehennemde bu?

Jared telefona koşuyor. Eve'i cep telefonundan arıyor. Cevap yok. Derken salondaki masada duran notu görüyor.

Baba,

Ben Rowan Radley'yle sinemaya gidiyorum. Onun vampir olduğunu hiç sanmıyorum.

Eve

Aman Tanrım, diye düşünüyor Jared.

Panik dört bir yandan üstüne çullanıyor. Elinden düşen kâğıt yere değmeden önce tek eliyle araba anahtarlarını alıp ötekiyle boynundaki çarmıha gerilmiş altın rengi küçük İsa'ya dokunuyor.

Dışarı, yağmurun altına.

Kırık pencere. Eve arabayı yaptırması gerektiğini söyleyip durduğu halde onu dinlememiş.

Fakat zaman geçiyor ve şu an için başka şansı yok.

Jared arabanın kapısını açıyor ve koltuktaki küçük cam kırıklarını bile süpürüp atmadan, Thirsk'e doğru hızla sürmeye başlıyor.

Acıdan çok, çözünme gibi bir his. Katılığını yavaş yavaş kaybederek sıvıya dönüşüyor sanki. Eve etrafına, lavabolarla aynalara bakıyor. Açık duran kapıların ardındaki klozetlere. Kırık şişeye ve yerde yayılan, başka birine ait kana. Göz kapakları çok ağır ve uyumak istiyor ama bir gürültü oluyor. Pisuarlardaki otomatik sifonlar onu tekrar uyandırınca, kim ve nerede olduğunu, az önce olanları hatırlıyor.

Adam gitmiş ve Eve oradan çıkıp yardım bulması gerektiğini anlıyor.

Doğrulmayı deniyor ama çok zor, onu aşağı çeken böyle bir yerçekimi hissetmemiş hiç.

O an sualtında kalmış bir uygarlığın kalıntıları arasında yüzen bir dalgıç gibi. Bir zamanlar ona ait olan kayıp bir dünyada. Kapıya ulaşıyor. Kapıyı var gücüyle açıp halının üstüne basıyor. Halının deseni aşağıda yüzlerce minik girdap gibi dönüyor ve fuayenin karşı tarafında gişedeki adamı görüyor. Adamın neden dehşet içinde kalakalıp ona baktığını anlayamıyor.

Yaranın üzerindeki eli aşağı kayıyor.

Ardından başının üzerinden gemi geçer gibi tuhaf, tüyler ürpertici bir karanlık çöküyor ve korkunç bir şey olduğunu anlıyor. Bir iki saniye içinde, artık hiçbir şeyi anlayamayacağını biliyor.

O karanlıkla bütünleşiyor.

Denizdeki tuz gibi.

Yaşamın her bir zerresi ağır ağır çözünerek başka bir şeye karışıyor.

Yardım edin.

Çaresizlik içinde aklından geçen bu sözü söylemeye çalışsa da, söyleyebildiğinden emin değil. Her adımda daha da güçsüzleşiyor.

Lütfen, yardım edin.

Yanıt olarak kendi adını seslenen birinin sesini duyuyor.

Bunun babasının sesi olduğunu anladığı sırada, artık göz ucuyla gördüğü bir şey olmaktan çıkıp her yere yayılan karanlık, Eve'e bir dalga gibi çarpıyor. Eve kendini o dalganın ağırlığına bırakırken, belli belirsiz de olsa, bir tek halının üstüne kapaklandığını fark edebiliyor.

Bebek

Jared Copeland arabasını hızla sürerek sinemaya giderken rüzgâr ve yağmur kırık pencereden içeri girmiş, yolcu koltuğundaki minik cam parçaları oldukları yerde sabit kalarak titreşip durmuştu. Yolu yarılamışken, Farley'deki Fox and Crown Pub'dan hemen önce, Radley'lerin minivanı yanından geçmiş ve Peter Radley'nin tek başına eve gittiğini görmüştü.

Onu görünce, Peter'ın büyük ihtimalle oğlunu bıraktığını düşünerek Thirsk'e doğru iyice hızlanmıştı. Oraya varır varmaz arabayı sinemanın önüne, yarısı kaldırımda kalacak şekilde park etmiş, merdiveni koşarak çıkıp kapıdan geçmişti.

Şimdi içeride, fuayede. Orada çalışan beyaz gömlekli bir adamın telefonda konuşurken el kol hareketleri yaparak bağırdığını görüyor.

"Alo... bize hemen ambulans lazım... evet... kızın biri saldırıya uğramış sanırım... kan kaybediyor..."

Derken Jared kanlar içindeki kızını görüp ne olduğunu anlıyor. Radley'lerin oğlu Eve'in boynunu ısırmış. Dehşet, hızlı hareket etmesini sağlıyor ve Jared bir an için eski haline dönmeyi başarıp paniğin ötesine geçerek aşırı sakin bir tavırla kızının yanına çömeliyor ve nabzına bakıyor. Son iki yıldır aldığı her nefeste bunun olabileceğini düşünmüş ve korktuğu şey başına gelmişken, şimdi Eve'i kurtarmak için elinden gelenin en iyisini yapacak. İki yıl önce paniğe kapılıp haykırmış, Will Radley onun sesini duyunca karısını da alıp göğe yükselmiş. Bu kez seri olarak gerekeni yapmak zorunda. *Bunu da mahvedemem.*

Kızının nabzı parmağının ucunda ağır aksak atarken, sinema görevlisinin sözlerini duyuyor. "Thirsk'teki Palace Cinema. Bilinci gitmiş. Hemen gelmeniz lazım."

Jared yaraya ve akmaya devam eden kana bakıyor. O yaranın hiçbir şekilde iyileşmeyeceğini biliyor. Eve'e ne yapılması gerektiğini ülkedeki hiçbir hastanenin bilemeyeceğini biliyor. Onu acil tıp uzmanlarına teslim ettiği takdirde kızının öleceğini biliyor.

Sinema görevlisi telefonu kapamış.

"Siz kimsiniz?" diye soruyor Jared'a.

Jared onu duymazdan gelip kızını kucağına alarak yerden kaldırıyor. Üç kiloluk bebekken de kucağına aldığı, annesinin çok yorgun olduğu gecelerde biberonla beslediği, uyutmak için her gece "American Pie"ı söylediği kızını.

Eve'in gözleri titreşerek bir an açılıyor. Kızı, "Özür dilerim," diyecek kadar dirildikten sonra tekrar bilincini yitiriyor.

Sinema görevlisi yolunu kesmeye çalışıyor. "Ne yapıyorsunuz siz?"

"O benim kızım. Kapıyı tut lütfen." Adam bir ona, bir halıya damlamaya devam eden kanlara bakıyor. Jared'ın önüne dikiliyor. "Onu götürmene izin veremem, dostum. Üzgünüm."

"Çekil önümden," diyor Jared, ne kadar ciddi olduğunu gözleriyle anlatarak. "Çekil diyorum sana."

Sonra adam yana çekilip kızına ve kendine tekrar tekrar, "Yok bir şey. Yok bir şey. Yok bir şey..." diyen Jared'ın kapıdan çıkmasına izin veriyor.

Toby beyaz kâğıda sarılı tek kişilik balık ve patates kızartması menüsüyle Miller'ın dükkânından çıkıp bisikletini eve doğru sürmeye başlıyor. Cebinde kalan tonla parayı ve zarfı posta kutusuna atan Rowan'ın ne kadar salak olduğunu düşünerek gülümsüyor. Bunları düşünürken yukarıdan takip edildiğinin farkında bile değil.

Sola dönüp Orchard Yolu'na kestirmeden gitmek için atların olduğu arazideki patikaya giriyor.

Bisikletli olandan değil havada gitgide alçalan çocuktan ürken atlar dörtnala kaçışıyor.

Rowan havada alçalırken, artık her şeyin bittiğini anlıyor.

Eve'le birlikte olamaz.

Cidden ucube çünkü.

Yalancılarla dolu bir dünyada tek başına.

Babasının oğlu işte.

Rowan Radley. Gecenin karanlığında uçan bir canavar.

Toby yukarı bakınca gördüğü şeye inanamıyor. Balıkla patates kızartmaları kolunun altından kayıp düşerek kâğıt paketten etrafa saçılıyor.

Yüzünde katıksız bir korku var.

"Hayır!" diyor Toby. "Bu ne..."

Pazar günleri yaşlıların ağır ağır yürüdüğü o yolda pedallara asılıyor.

Havada süzülen Rowan artık o kadar kızgın değil, kafası net ve kerkenez kadar sakin pike yaparken, frene basıp dönmeye çalışan Toby'nin yüzündeki paniği izliyor. Fakat Toby'nin dönecek fırsatı olmuyor. Gidona yapışıp bisikleti bırakmadığı halde Rowan montunun önünden tuttuğu gibi onu kolayca yukarı çekiyor.

"Doğru diyorsun," diyor Rowan uzamış dişlerini göstererek, aşağıdaki atlar hareketli birer noktaya dönüşürken. "Ucubeyim ben."

Toby'nin çığlık atması gerekir ama dehşetten dili tutulmuş durumda. Elinden bıraktığı bisiklet aşağıda kalan yola düşüyor.

Rowan'ın niyeti onu öldürmek. Cidden canavar olduğunu kendine kanıtlamak. Canavarsa acı hissetmez. Hiçbir şey hissetmez. Babası gibi oradan oraya gezerek sonsuza kadar insan öldürmeye devam eder. Suçluluk dahil hiçbir insani duyguya yer olmadan, noktaları birleştirmenin heyecanını yaşar.

Toby'yi daha da yükseğe çıkarıyor.

Yukarı, yukarı, yukarı.

Tutamadığı çişi bacağını sıcacık ıslatırken, Toby zorla da olsa konuşuyor. "Özür dilerim," demeyi beceriyor.

Rowan komşusunun yüzüne bakarak hızla yükselmeye devam ediyor.

Savunmasız, korku dolu bir yüz.

Bir kurbanın yüzü.

Hayır.

Yapamayacak. Canavar olsa bile, babasıyla farklı bir türden o.

Rowan aşağı doğru esen rüzgâra karşı bağırıyor.

"Bundan böyle ailemle ve Eve'le ilgili hiçbir şey söylemeyeceksin yoksa seni gebertirim. *Hiçbir şey*. Anladın mı?"

Yerçekimiyle cebelleşen Toby başını sallamayı beceriyor.

"Şu anda olan şeyin gerçekten olduğunu aklına bile getirirsen, yine ölürsün. Tamam mı?"

"Evet," diye cıyaklıyor Toby. "Lütfen..."

İkisi de riskli. Öldürmek de. Öldürmemek de. Fakat Rowan, sırf Toby'nin acı kanını tatmak için içinde kalan bir parça iyiliği de kaybetmeyi istemiyor.

Tekrar alçalıp yere birkaç metre kala Toby'yi bırakıyor.

"*Git*," diyor Rowan, Toby bir çırpıda ayağa kalkarken. "Defol git ve artık benimle uğraşma."

Rowan da yere iniyor ve Toby'nin kaçışını izliyor. Arkasından bir alkış sesi geliyor.

Will.

Will'in ağzına bulaşan kanlar, yüzüne trajedi maskesi yapılmış gibi aşağı doğru kıvrılmış.

"Çok iyiydi, Pinokyo," diyor Will, alkışı sürdürerek. "İçinde gerçek bir insan ruhu var senin."

Rowan havadayken Will'i görmüş değil. Başından beri izliyor muydu acaba? Will'in yüzündeki kanın nereden geldiğini merak ediyor.

Will ona doğru bir adım atıyor. "Yine de söylemem lazım, minibüse girdiğinde vicdanın yanlış yola sapmış belli ki."

Will artık nefes kokusunu alabileceği kadar yakınında ama Rowan aldığı kokunun ne olduğunu hemen anlayamıyor.

"*Hırsızlık*," diyor Will. "Resmen sınıfta kaldın. Ama merak etme, ben durumu eşitledim. Sen benim kanımı çaldın, ben de seninkini. Yin ve yang olayı, oğlum." Will'in gözlerinde vahşi bakışlar var. Tam bir canavar gibi. "Ben senin gibi değilim. Vicdanımın sesini dinlemekten vazgeçeli çok zaman oldu. Zaten gürültüden ibaretti. Kulağımın içinde cırcırböceği ötüyordu sanki."

Rowan bu sözlere anlam vermeye çalışıyor. Aldığı kokunun kimin kanından geldiğini anlayınca, karnına yumruk yemiş gibi oluyor.

Oğlunun aklını okuyan Will, "Ben sadece senin yapmak istediğini yaptım," diyor. "Kızı yakalayıp dişlerimi geçirdim ve kanının tadına baktım. Sonra da..." Burada Rowan'ın içindeki şiddeti uyandırmak için her şeyi söylemeye hazır, gülümsüyor. "... öldürüverdim işte. Eve'i öldürdüm."

Eve'in İngilizce dersinde ona verdiği not geliyor Rowan'ın aklına. Notu verirken nasıl gülümsediğini hatırlıyor ve bu anıyla birlikte daha da zayıf düşüyor, âdeta yıkılıyor. Kendi suçu. Eve'i yalnız bırakmasa, böyle olmazdı.

Soğuk bir esinti Rowan'ın yüzünü okşuyor. Hayaletlerin nefesi.

"Nerede... o..."

Will biri saati sormuş gibi omuz silkiyor. "Aman, ne bileyim ben. Kıyıdan yedi deniz mili kadar uzakta," diye yalan söylüyor. "Artık

dibe iyice yaklaşmış, oradaki balıkları korkutuyordur herhalde. Ama suyun altında ilk kaybolan renk kırmızıdır. Biliyor muydun? İlginç, değil mi? Zavallı sersem balıklar. Masmavi bir dünyanın içine tıkılıp kalmışlar."

Rowan'ın kafası allak bullak. Zihninde aniden öyle bir yıkım yaşanıyor ki yerde cenin pozisyonunda kıvrılmaktan başka şey gelmiyor elinden. *Eve ölmüş.*

Öte yandan Will'se, oğlu ipsiz bir kukla gibi orada öylece yatarken, ahlakın karşısında kendini hiç hissetmediği kadar güçlü hissediyor. Karşısında zavallı, iğrenç bir manzara var.

Will oğluna doğru eğilerek ona gerçeği en saf haliyle anlatıyor. "O yalnızca annenin kanı değildi, Rowan. Sen doğmamış olsan, hayatın nasıl olabileceğine dair bir hayaldi. Doğruyu söylemem gerekirse, seni hiç istemedim. Sorumluluğa karşı *alerjim* var. Düşüncesi bile ağzımda pis bir tat bırakıyor. Sarımsak gibi. Cidden, her yerim kabarıyor ve kabartıların nasıl olduğunu iyi bilirsin. İşkence gibidirler." Sonra biraz susup derin bir nefes alarak anafikri söylüyor. "Helen'ı istedim ama yanında getirdiği ekstra *yükü* değil."

Rowan bu zayıflığını annesinden almış, diye bir çıkarım yapıyor Will, çocuğun kendi kendine mırıldanışını izlerken. *Onu bu hale Helen getirmiş. Sürekli yalan söyleyerek. Bunca saçmalığın içinde gerçek önceliklerini nasıl belirleyecek ki çocuk?*

"Kim olduğunu unuttu o," diyor Will. "Beni nasıl istediğini unuttu. Ama ben ne ona benziyorum ne de sana. İstediğim şey için savaşırım. Verilmezse, zorla alırım."

Will kendi kendine başını sallıyor. Onu durduracak bir ahlak, herhangi bir zaaf yok ve artık her şey çok açık. *Safkanım ben. Üstün ırktanım. Bu kan cahilleriyle tövbekârlardan, ürkek ve yalancı ruhlardan üstünüm.*

Evet, diye düşünerek gülüyor.

Lord Byron benim.

Caravaggio benim.

Jimi Hendrix benim.

Kabil'den beri bu gezegenin havasını solumuş gerçek kan emicilerin hepsi benim.

Hakikatin ta kendisiyim.

"Evet, istediğimi alırım ben."

Will yerçekimine ve ona bağlı tüm güçlere boyun eğmiş vaziyette yerde yatan oğlunu orada bırakıyor. Alçaktan hızla uçarak bir çayırı aşarken, gerçek hızında dönen bir dünya görüyor.

Bir nefeste, Orchard Yolu 17 numaranın kapısına varıyor. Yağmurluğunun iç cebinden bıçağını çıkarıyor. Öteki elinin işaretparmağını havada döndürerek hamle yapmaya hazır bir eskrimcinin kılıcı gibi zile yaklaştırıyor. Sonra zile değdirerek üç kez üst üste bastırıyor.

İstediğimi.

Alırım.

Ben.

Gece Yağmurundan Kaçarken

Clara saatlerdir internete bakıyor. Vampir kültürüne dair gerçekleri öğrenmek için Wikipedia'yı didik didik etmekle işe başlamış ama fazla bir şey bulamamış çünkü çevrimiçi ansiklopedilere katkıda bulunmak daha çok kan cahillerine has bir hobi.

Fakat Google arama sonuçlarının bütün sayfalarına baka baka Neckbook* diye, Facebook taklidi ilginç bir siteye rastlamış. Sitede oldukça zeki, sanatçı ruhlu, çok soluk tenli ama gayet hoş, neredeyse sürekli Clara'nın hayatında hiçbir SMS'te ve internet paylaşımında görmediği anlaşılmaz bir argoyla, kısaltmalarla ve emojilerle konuşan gençler var.

Özellikle bir çocuk var ki, yaramaz periler gibi gülümseyen, simsiyah saçları âdeta parlayan müthiş bir tip. Çocuk profiline, resminin altına şöyle yazmış:

> Gece çocuğu: 7/24 Vera Pim, aşk ısırıkları, k için çarka çıkmak, artı bol bol oksijen israfı avlamak için manyak ama seçici/uzun soluklu isteyen çıtır aranıyor.

Clara hayal kırıklığına uğramış. O da vampir ama kan emici toplum ona çok yabancı. Araştırmaktan vazgeçip YouTube'dan Will'in söz ettiği filmlerden bazılarının kliplerine bakmaya karar vermiş. *Les Vampires, Dracula* (Will'in, "Gerçek bir vampirin yönettiği tek versiyon," dediği, 1931 yapımı film), *Karanlık Bastığında, The Hunger* ve açık arayla en iyileri olan *Kayıp Çocuklar*'dan parçalar. Fakat

---

* (İng.) Neck: Boyun. (*ç.n.*)

Clara şimdi aniden, ekrandaki *noodle*'lar tam kurtçuklara dönüşürken, yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu seziyor. Olacak şeyi zihninden önce bedeni algılamış gibi, midesinde ve teninde beliren garip bir hisle.

Sonra olmaya başlıyor.

Zil çalıyor ve annesi kapıya bakıyor.

Clara amcasının sesini duysa da, ne dediğini anlayamıyor.

Annesi bir çığlık atıyor.

Clara aşağı koşup amcasını annesinin boğazına bıçak dayamış vaziyette buluyor.

"Ne yapıyorsun sen?"

Will duvardaki suluboya resmi işaret ediyor. "Elma ağacının kökleri zehirlenmiş meğer. Kesilme zamanı gelmiş."

Clara'nın hiç korkusu yok. Hem de hiç. Aklında bir tek o bıçak var. "Bırak onu." Bir adım atıyor.

"I ıh," diyor Will, başını iki yana sallayıp bıçağı Helen'ın boynuna biraz daha bastırarak. "Hayatta olmaz."

Helen bakışlarıyla kızını iter gibi. "Clara, yapma. Git buradan."

Will başını sallıyor. "Annen haklı. Git buradan." Gözlerinde hiç sınır tanımayacağını, her şeyi yapabileceğini söyleyen katıksız bir delilik var.

"Anlamıyorum."

"Sen bir hiçsin, Clara. Küçücük saf bir kızsın. Buraya sana yardım etmek için mi geldiğimi sanmıştın? Saçmalama lütfen. Umurumda bile değilsin. Aç. Artık. Gözünü."

"Lütfen, Will," diyor Helen, bıçağın çenesine sürtmesine neden olarak. "Polis yaptırdı. Onların yüzünden..."

Will onu duymazdan gelerek aynı zehir saçan ses tonuyla Clara'yla konuşmayı sürdürüyor. "Sen bir hataydın," diyor. "Birlikte olmamaları gerektiğini kabul edemeyecek kadar zayıf davranan iki kişinin zavallı yan ürünüsün. Annenle babanın kendilerini inkâr ederek bastırdıkları içgüdülerinin... Git haydi, küçük kız. Sen git de balinaları kurtar."

Will geri geri giderek Helen'ı açık kapıdan dışarı çekiyor ve ardından, ikisi bir anda beliren çılgınca bir girdabın içinde, gözden kayboluyorlar. Clara az önce ne yaşandığını anlayarak nefesini tutuyor. Amcası resmen annesini kaçırdı.

Clara yukarı koşup kendi odasındaki pencereyi açarak yağmurun altına sarkıyor. Tam tepesinde, ikisinin gitgide yükselerek yavaş yavaş gecenin içine karıştıklarını görüyor. Bu işi nasıl çözeceğini düşünmeye çalışıyor. Aklına tek bir çözüm geliyor ve yatağın altındaki boş vampir kanı şişesini alıp ağzına dayıyor. Dilinin ucuna gelen tek damlanın yeterli olup olmayacağını bilemiyor.

Annesini kurtarmak için son şansının bu olduğunu bilerek pencere eşiğine çıkıp dizlerini kırıyor ve çizgi çizgi bir yağmurla kaplı havaya sıçrıyor.

"Haydi Paris'e gidelim, Helen. Gidip o sihri yeniden yaşayalım... ya da ay olsun rotamız."

Will, Helen'ı dikey denebilecek bir hatta yukarı doğru sürüklüyor. Helen korku içinde, altlarında gitgide küçülen eve bakıyor. Boynunu hafifçe, kanamasına yetecek kadar bıçağa bastırıyor.

Kanı parmaklarıyla alıyor.

Tadına bakıyor. Will'le ikisinin tadı.

Sonra savaşmaya başlıyor.

O tatla, anılarla, her şeyin ötesinde Will'le savaşarak bıçağı boynundan uzaklaştırıp onu aşağı itiyor.

Kızının yağmurun içinden onlara doğru uçtuğunu ancak o zaman, Will'le mücadele ederken görüyor.

"Bıçağı al," diye sesleniyor Clara'ya.

Clara yanlarına kadar gelip amcasının elindeki silahı kapıyor. Fakat Will dirsek atınca, bıçak Felt'lerin damına düşüyor.

Buraya kadarmış, diye düşünüyor Helen, Will'in amansız gücüne karşı savaş verirken. *Sonunda o kazanacak.*

Ev şimdi Orchard Yolu'ndaki minicik siyah bir kare, zaten mahalleleri de karanlığın içindeki incecik bir çiziğe dönüşmüş durumda.

"Lütfen, Will, bırak gideyim," diye yalvarıyor. "Ailemle birlikte olayım."

"Olmaz, Helen. Üzgünüm. Bu işte yalnız *değilsin*."

"Lütfen..."

Artık kasaba da görünmüyor. Hızla uzaklaşmaya devam eden, ters dönmüş bir gökyüzü, beyaz noktalarla kaplı bir karaltı sadece.

Ben Peter'ı seviyorum, diye düşünüyor Helen, gerçeği o an anlayarak. *Hep Peter'ı sevdim. Asıl gerçek bu.* Gri bir günde, Clapham Caddesi'nde, aşktan başı dönerek evleneceği adamla el ele yürüyüşünü, resim malzemeleri alırken Peter'ın ona yardım edişini hatırlıyor.

"Başka bir yer istersen," diye bağırıyor Will kulağının dibinde, havanın uğultusuna karşı, "ne bileyim, bağırman yeter. Valensiya, Dubrovnik, Roma, New York. Seattle'da da güzel ortam var. Uzun bir yolculuğa hazırım... Hey, biz Venedik'e hiç gitmedik, değil mi? Oraya gidip Veronese'nin tablolarına da bakabiliriz..."

"Biz birlikte olamayız, Will."

"Haklısın. Olamayız. Ama tek bir gecemiz olabilir, Helen. Sonra da, sabah olunca, bana büyük bir acı vereceği halde şu boğazını..."

Will tehdidini bitiremeden, Helen bir ses duyuyor. Tanıdık bir ses onlara doğru gürlüyor. Vücudu ansızın farklı bir yöne doğru itiliyor. Ardından sessizlik oluyor ve Helen düşmeye başladığını anlıyor. Kasaba, cadde ve evleri büyük bir hızla yaklaşırken, kızının bağırdığını duyuyor.

"Uç, anne! Uçabilirsin!"

Evet, diye düşünüyor Helen. *Evet, cidden uçabilirim.*

Kızı ona doğru süzülürken, Helen havada yavaşlayıp yerçekimine olan inancını yok sayıyor.

"Rowan geldi," diyor Clara, yükseklerde bir yerde boğuşan iki karanlık silueti göstererek. "Will'le dövüşüyor."

Babasının Yüzü

Rowan annesinin çığlığını duymuştu.

Kahır dolu umutsuzluğundan o sesle sıyrılmış ve gökyüzünde gördüğü şeklin annesiyle Will olduğunu anlayabilmişti. Çaresizliğini öfkeye dönüştürüp annesini kurtarmak için uçmaya başlamıştı. Şimdi Will'i ite çeke tekrar yere indirmeye çalışırken, istediği her şeyi yapabileceğini fark ediyor.

"Neden Eve?" Will'i aşağı itmekte gitgide daha da ustalaşarak bağırıyor Rowan. "Neden?"

Will bir şey demiyor. Gözlerinde hüzünlü denebilecek bir gurur var.

Aşağı, aşağı, aşağı.

"Bak, Rowan," diyor Will, yağmurluğu halatından kurtulmuş bir yelken gibi çırpınırken. "Sen de benim gibisin. Bunu göremiyor musun? Benim oğlumsun. Benim kanımdansın. Birlikte dünyayı gezebiliriz. Sana her şeyi gösteririm. *Yaşamak* nasıl olurmuş görürsün."

Rowan onu duymazdan gelerek kendi çatılarına doğru sürüklüyor ve Will'in sırtı çatıya sürtünerek tepedeki kiremitleri yerinden oynatıyor. Göz açıp kapayıncaya kadar bahçenin üzerine geliyorlar ve Rowan süs havuzunu hedefleyerek Will'i hızla yere indiriyor.

Havuzun içinde, iki eliyle birden iterek onu soğuk suyun dibinde tutuyor. Tek eli yüzünde, öteki boynunda. Fakat onu orada, havuzun dibinde tutabilmek, doğrulmaya çalışan Will'in içindeki amansız güce karşı koyabilmek için bütün kuvvetini ve öfkesini kullanıyor.

Fazla zamanı olmadığını anlıyor Rowan. Babasının hayat boyu gönlünce kan içerek kazandığı güç ve dayanıklılık, onda yok. Elinde olan tek şey öfke ve o da yeterli olmayacak.

Rowan gözlerini kapıyor. Öfkesini canlı tutmaya çalışırken, Will'in elleri gitgide daha çok bastırıyor, uyguladığı güç amansızca artıyor ve sonunda Will'in içinde patlayan korkunç, volkanik enerji Rowan'ı sırtüstü havuzun içine savuruyor. Rowan kendini yukarı itmek için ellerini havuzun dibine bastırıyor. Bir şey hissediyor.

Balık değil. Bitki değil.

Metal.

Will tepesinde, oğlunu tekrar dibe göndermeye hazır.

Rowan can havliyle metali kavrıyor.

Acı.

Keskin uca şöyle bir değdiği yer kesiliveriyor.

"Vampir boğmak zaman ister," diyor Will, uzayan dişlerini göstererip Rowan'ı zorla suyun altına iterek, "ama daha sabaha çok var."

"Bırak onu!" Annesiyle birlikte hızla bahçeye doğru inen Clara'nın sesi. Will havaya bakarken, Rowan metalin alt tarafındaki bir şeyi kavrıyor. Ahşap bir şey. Sap gibi.

Will manyaklar gibi gülüyor. Lanetlenmiş biri gibi. Dikkatini tekrar Rowan'a veriyor ama yunus kuyruğu hızıyla sudan çıkan baltayı göremeden, baltanın keskin ucu boğazına öyle bir hızla iniyor ki güç dengesi son kez oğlunun lehine dönerken Rowan'dan çıkan o ilkel, can alıcı kükremeyi ancak belli belirsiz duyabiliyor. Elini boynundan ve baltanın üzerinden püsküren kan şelalesine bastıran Will yine suyun dibini boyluyor. Suyun içine siyah kan bulutları yayılırken, Rowan onu dipte tutarak lenf bezlerini parçalıyor.

Tam annesiyle kardeşi çimenlerin üzerine inerken, Will'in yeniden güçlenip başını kaldırmaya başladığını hissediyor ama Rowan bu kez baltayı iki eliyle sımsıkı tutmuş. O, başını kaldırdıkça balta boynunun geri kalanını da kesiyor ve Will sonunda can veriyor. Rowan aşağıdan ona bakan gölgeli yüzü –babasının yüzünü– hayal meyal görebiliyor. Sakin. Hatta minnettar. Huzura ancak bu şekilde, kendi kanından sıvı bir sisin içine batmış vaziyette, arzu dolu bedeninin düşünen zihninden sonsuza kadar ayrılmasıyla erebilmiş gibi.

Rowan bir an onunla kalıp suya düşen yağmur damlalarını izliyor. Kardeşiyle annesinin de olayın sessiz tanıkları olarak orada olduğunu hatırlaması biraz zaman alıyor.

"Siz iyi misiniz?" diye soruyor.

Helen gözlerini havuza dikmiş. "Evet," diyor. Sesi normalden daha sakin ve her nasılsa daha doğal. "Herkes iyi."

Rowan keskinleşen duyuları sayesinde evden gelen ayak seslerini duyuyor. Babası –ya da o güne dek babası sandığı adam– verandaya çıkıyor. Eve yeni gelmiş ve paltosu üstünde, araba anahtarları elinde. Onlara bakıyor. En sonunda gözleri havuzda sabitleniyor ve Rowan havuza doğru gelen Peter'ın yüzünün, neler olduğunu anladığı anda donup kalışını izliyor.

"Aman Tanrım," diyor Peter, suyun üzerine eğilerek. "Aman Tanrım, aman Tanrım, aman Tanrım..."

"Annemi öldürecekti," diyor Clara. "Rowan kurtardı."

Peter nihayet mırıldanmayı kesip kana bulanmış koyu renk suyun içindeki abisine bakıyor.

Rowan, Will'in üstünden kalkarken Eve'i hatırlayarak yeniden paniğe kapılıyor.

"Eve nerede?" diyor Clara'yla annesine. "Ne yaptı ona?"

İkisi de başlarını iki yana sallıyorlar.

Eve'in gevşemiş cesedinin denize gömüldüğünü hayal eden Rowan'ın içi paramparça oluyor.

Değişim

Jared, Bishopthorpe'tan itibaren dikiz aynasından izlediği kızıyla konuşup duruyor. Arka koltukta yatan Eve'in kazağı vücuduna yapışmış. Jared dolambaçlı yollarda yüz kırk kilometreyle giderken, rüzgâr Eve'in saçlarını uçuşturuyor, yağmur damlaları yüzünde benekler oluşturduktan sonra kanına karışıyor.

"Eve," diyor Jared, o rüzgârla yağmurda sesini duyurabilmek için neredeyse bağırarak. "Eve, lütfen, uyanık kal." O akşam saatler önce kızının ona nasıl kızdığını, iki yıldır Eve'in gözlerinde gördüğü hayal kırıklığını ve öfkeyi düşünüyor. "Her şey düzelecek. Değişeceğim. Her şey değişecek. Söz veriyorum."

Eve'in gözleri hâlâ kapalı ve Jared artık çok geç olduğundan emin. Ağaçlar ve okunmayan tabelalar camdan hızla gelip geçiyor. Jared, Thirsk'ten çıktıktan sadece birkaç dakika sonra hızla Bishopthorpe'a girip anacaddede ilerliyor. Saban'dan çıkan bir adam durup limitin en az iki katı hızla uçar gibi giden penceresi kırık Corolla'yı izliyor. Balık ve patates kızartması dükkânı, eczane, şarküteri, hepsi de anlık düşünceler gibi gelip geçiyor. Jared ancak Orchard Yolu'na yaklaştığında yavaşlıyor.

Radley'lerin evine geldiğinde ne yaptığından kesinlikle emin olabilmek için arabada birkaç saniye bekliyor. Tekrar Eve'le konuşmayı deniyor. "Eve? Lütfen. Beni duyuyor musun?"

Eve hâlâ kan kaybediyor. Kanla ıslanan kazağının rengi iyice koyulaşmış ve Jared karar vermek için fazla zamanı olmadığını biliyor. Belki bir dakikası var. Belki daha da az. Dışarıda sessiz sakin duran pahalı evler her şeyden habersiz ve Jared o evlerin kızının hayatına karşı katı bir umursamazlık içinde olduklarını hissediyor.

Zamanın baskısı, kararı bir an önce vermesini gitgide daha da zorunlu kılıyor. Eve'in bambaşka, korkunç, insan öldürebilen bir şey olarak yaşamasını mı sağlamalı yoksa bütün ölüler gibi zararsızca göçüp gitmesine izin mi vermeli?

"Eve?"

Eve'in gözleri hafifçe titreşse de, açılmıyor.

Jared arabadan inip arka kapıyı açıyor. Koltuktaki kızını büyük bir özenle kucağına alarak karşıdan karşıya geçiyor.

Hayır, diyor kendi kendine. *Hayır. Ne yapıyorsun sen? Yapamazsın...*

Karısının orada bir yerde olduğunu hayal ediyor. Onları izlediğini. Artık bir hayalet ne kadar yargılayabilirse, onu yargıladığını hayal ediyor. "Üzgünüm, Tess. Özür dilerim."

Eve kucağında bilinçsiz yatarken, Radley'lerin bahçe yolunu geçiyor. Sonunda kararlı bir tavırla ama fazla da güç uygulamadan, kapıyı tekmeliyor. "Yardım edin," diyor duyulacak bir sesle. Sonra sesini yükseltiyor. "Yardım edin!"

Kapıyı Peter açıyor. Önce Peter'a, sonra kucağındaki Eve'e bakıyor. İkisinin de üzerine bulaşan kanlara.

Jared bir kez yutkunup artık söylemek zorunda olduğunu bildiği şeyi söylüyor. "Kurtarın onu. Lütfen. Ne olduğunuzu biliyorum ama lütfen, *kurtarın onu*."

Herkes öylece durmuş, İsa Peygamber'in doğumunu anlatan ölümcül bir sahnedeki çobanlar gibi olanları izliyor. Havuzdan çıkan Rowan hâlâ sırılsıklam ama soğuktan çok, karşısındaki manzara yüzünden titriyor: Eve kanepelerinde yatar, babası onun nabzına bakarken, kanlar döşeme kumaşına yayılıyor.

"Merak etme," diyerek abisinin elini sıkıyor Clara. "Babam ne yaptığını biliyor."

Jared kanepenin başında diz çökmüş, bilinci bir gidip bir gelen kızının başını hafifçe tutmuş. Eve'in gözleri bir kez daha açılarak Rowan'ın gözlerine bakıyor.

"Yardım et bana," diyor.

Rowan'ın hiç gücü yok. "Yok bir şey, Eve... baba, haydi kan versene. Kurtar onu."

Bu arada Helen da telaş içinde Rowan'a zaten bildiği şeyi anlatıyor. "Kan verirsek, o da vampir olacak. Bunu anlıyor musun? Büyük ihtimalle onu dönüştürmek için kanını kullandığımız kişiye karşı güçlü hisler besleyecek."

Eve'in gözleri hâlâ Rowan'da. Neler olduğunu o da yeterince anlıyor. Rowan'ın dünyadaki her şeyden çok onu kurtarmayı istediğini anlıyor. Rowan'ın anladığı şeyi, Rowan'ın kendini ancak Eve'i kurtardığı takdirde kurtarabileceğini o da anlıyor. Ayrıca Rowan'ın onu sevdiğini de anlıyor ve aciz bir durumda, Rowan'la göz temasını sürdürürken, kaderin onun yönlendirmesine muhtaç bir şey olduğunu da anlıyor.

Konuşmaya çalışıyor Eve. Sözcükler çok ağır, içinde çapalanmış gibi ama denemekten vazgeçmiyor. "Seninki," diyor ama Rowan onu tam duyamıyor.

Rowan hemen Eve'in yanına gidip birkaç santim uzağından onu duymaya çalışıyor. Eve'in gözleri yenilgiyle kapanıyor. Aynı şeyi bir kez daha söylemek için, içinde kalan enerjiyi son zerresine kadar kullanması gerekiyor: *"Senin kanın."*

Sonra aşağı çekiliyor.

Karanlığa tutuluyor.

Eve bir tat alıyor.

Tek bir duyuyla sınırlı kalamayacak kadar bütünlüklü bir tat bu ama o sıcaklığın içinde, dibine çöktüğü kara okyanusun aniden ışık dolu, muhteşem bir kırmızıya döndüğünü hissediyor ve görüyor.

Eve doğrularak hayata dönüyor.

Gözlerini açınca, Rowan'ı görüyor. Rowan kan akıtıyor. Avucunda, başparmağının altındaki etli kısımda bir kesik var ve kanı damla damla Eve'in boğazından aşağı akıyor. İlk başta gergin görünen Rowan'ın endişesi yavaş yavaş rahatlamaya dönüşüyor. Gözleri yaşlı ve Eve o anda onun tarafından kurtarıldığını anlıyor.

Kanlar damlamaya devam ederken, onu cidden tanıdığını fark ediyor. Hayatının bütün önemsiz detaylarını, başkalarının bilebileceği anlamsız istatistikleri değil, daha derindeki şeyleri biliyor. Rahminin kıpkırmızı sıcaklığında, bebeğin annesini tanıyışı gibi bir hisle.

Nabız gibi atan, hayat veren, mutlak bir bilgi bu.

Onu bu kadar iyi tanıdığı için seviyor ve bu sevginin Rowan'dan geldiğini, ortak bir dua gibi ona geri dönen, kanının içerdiği bir sevgi olduğunu biliyor.

Seni seviyorum.

Sen bensin, ben de senim.

Sonsuza kadar.

Hep.

Eve gülümseyince, Rowan da ona gülümsüyor.

Eve yeniden doğuyor.

Âşık.

İki yıllık karanlığın ardından hayatı gerçek ihtişamıyla kucaklamaya hazır.

"Şimdi iyisin," diyor Rowan. "Buradasın. Geçti artık. O öldü."

"Evet."

"Teşekkür ederim."

"Niçin?"

"Yaşamaya devam ettiğin için."

Eve yavaş yavaş salonda başkalarının da olduğunu fark ediyor. Clara. Bay ve Bayan Radley. Babası.

Yüzünde çelişkili duygularla, korkuyla savaşan bir rahatlamayla ona bakan babası.

"Özür dilerim," diye fısıldıyor Eve.

Babası başını iki yana sallayarak gülümsüyor ama o ânın yoğunluğunda, bir şey demeyi beceremiyor.

BİRKAÇ GECE SONRA

Baştan Çıkmaya Eğilimli Olanların Sorması Gereken Soru

Baştan çıkmaya eğilimli olduğunuz zamanlarda, hiç kimseyi öldürmemek için vampir kanı içmeye karar verebilirsiniz.

VK içtiğiniz takdirde bunun kişiliğiniz üzerinde ne gibi etkileri olacağını öngöremez ve gelecekte neler olacağını asla bilemezsiniz. Fakat bir tövbekâr olarak, geleceği bilmek zorundasınız. Her gününüz bir önceki kadar öngörülebilir ve tekdüze olmak zorunda çünkü içgüdülerinizi ancak bu şekilde kontrol altında tutabilir, bencilce isteklere kapılmadan ancak bu şekilde yaşayabilirsiniz.

Zayıflık gösterir, prensiplerden vazgeçip hazzı seçer ve binlerce tehlikeli olasılığa kucak açarsanız, yarın neler olacağını hiçbir zaman kestiremezsiniz.

Birdenbire gelen dizginlenemez isteklere her an kapılabilmenin yıkıcı sonuçları olabilir. Evet, doğru, böyle olmaması da mümkün. Düzenli olarak VK tüketme yoluyla ne kendinize ne de başkalarına zarar verdiğiniz, haz dolu ve acısız, size doyum veren bir yaşam sürmeniz de mümkün.

Fakat kendinize bir sorun: Kumar oynamaya değer mi?

Evet, değer mi?

Bu sorunun cevabını ancak siz verebilirsiniz.

Tövbekârın Elkitabı (ikinci basım), s. 207-8

Özellikle de arka koltukta, yanınızda, el ele oturmuş şiir okuyan bir çift varken, aşkın nasıl da mide bulandırıcı bir şey olduğunu düşünmeden edemiyor Clara. Artık birlikte ve böyle mutlu mesut olabildikleri için hem abisi hem de Eve adına *mutlu* tabii ama yolculuk boyunca yanlarında oturmaktan artık fenalık gelmiş. Clara, Rowan'ın omzuna başını sürten Eve'e iğrenerek bakıyor.

"Vampirlerin böyle *mıç mıç* olabileceğini bilmezdim," diye homurdanarak başını çevirip pencereden dışarı bakıyor.

"Bunu da eskiden kutup ayıları için ağlayan kız söylüyor," diyor Rowan.

"Kutup ayıları için *hâlâ* ağlıyorum ben."

"Ne, yoksa yine mi vegan olacaksın?" diye soruyor Eve.

"Düşünüyorum. Yani, artık düzenli olarak vampir kanı içeceğimize göre sağlık açısından sorun yaratmaz. Bir kez daha deneyip bu sefer prensiplerimden ödün vermeyeceğim işte."

Eve, Clara'nın dizine pat pat vuruyor. "Esas yapmamız gereken, sana dönüştürebileceğin hoş bir çocuk bulmak."

Clara iç çekiyor. "Çifter çifter dolaşan vampirler," diyerek burun kıvırıyor. "*Lüütfeeen.*"

Gece yarısını beş dakika geçmiş ve araba Manchester şehir merkezine yakın loş bir ara sokakta park edilmiş. Clara oradan kapıdaki adamla pazarlık yapan annesiyle babasını ve arkalarında kuyruk olmuş genç vampirlerle vampir özentilerini zar zor görebiliyor.

Aşk demişken, Will'in ölümünden beri annesiyle babasının ilişkisinin iyiye doğru gider gibi olduğunun da farkında. Abisinin ölümü babasını üzmüş tabii ama Helen hayatta olduğu için duyduğu minnet bu üzüntüyü gölgede bırakıyor sanki. Yine de en büyük

değişim annesinde. O da artık daha rahat, üstünden bir yük kalkmış gibi ve Peter'ın kolunu omzuna atmasına ses etmiyor.

Annesiyle babası Siyah Nergis'e girip gözden kaybolunca, "Baban iyi mi peki?" diye soruyor Clara, Eve'e,

"Tam da iyi denemez," diyor Eve. "Yani, o kadın polis seninle konuşurken yanınızda durması güzeldi. Ama hâlâ zorlanıyor sanırım. Amcandan farklı olduğunuzu anladığı halde."

Yanlarından geçen bir grup delikanlı, Clara'nın dikkatini çekiyor. En gençleri çekici hatta belki de onunla yaşıt bir çocuk. Soluk tenli, hoş, yaramaz perilere benzeyen bir yüzü var ve o yüz ona baktığında, Clara çocuğu bir yerden tanır gibi oluyor. Sonra hatırlıyor. Neckbook'a bakarken resmini beğendiği tip. Clara'nın ona gülümsediğini gören çocuk pencereyi tıklatıyor ve Clara camı indirirken, Eve dirseğiyle onu dürtüyor. "Siz de mi Siyah Nergis'e gidiyorsunuz, çocuklar?"

"Yok," diyor Clara. "Bab… *Arkadaşlar* birkaç şişe almaya gitti de."

Çocuk gülümseyerek başını sallayıp etiketi elle yazılmış kendi şişesini uzatıyor. "Bundan biraz alın, isterseniz."

"Ben şimdilik iyiyim," diyor Clara. "Ama sağ ol."

"O zaman, Neckbook'a girersen bana mesaj at. Adım Raphael. Raphael Child."

Clara başını sallıyor. "Olur, atarım."

Çocuk yürüyüp gidiyor.

Çifter çifter dolaşan vampirler, diye düşünüyor Clara.

Çok da kötü olmayabilir.

Yanında oturan Rowan gözünü gece kulübünün kapısına dikmiş, annesiyle babasının çıkmasını bekliyor. Eve'in başını omzunda hissederken, doğru olanı yaptıklarından emin. Ne de olsa, artık kendini canavar gibi göremiyor. Eve o böyle biri olduğu için hayatta ve gelecekte ne olursa olsun, Eve'i hayata döndürecek güce sahip olduğu için asla pişman olmayacak.

Gelecekteki hayatlarının, gerçek doğalarını dışarıya yansıtmamanın kolay olmayacağını bilse de, bazı şeylerin hep gizli kalmak zorunda olduğunu anlayabiliyor. Bu yüzden kendi çocukluk

fotoğraflarını ve doksanlı yılların ilk yarısında Helen'ın Will'e yazdığı mektupları polis asla bulamayacak. Alison Glenny ve Adsız Yırtıcılar Birimi'nden gelen diğer görevliler Will'in başıyla vücudunu teşhis edip götürürlerken ortadan kaybolan Rowan, o gün ikinci kez karavan minibüse girmiş.

O fotoğraflarla mektuplardaki sırlar artık onu öfkelendirmiyor. Annesinin kanını içtikten sonra ona kızgın kalmak imkânsız hale gelmiş çünkü o tadı almak onunla tam bir empati yapabilmesini sağlamış. Annesinin bu sırrı onu korumak için sakladığını anlamış ve şimdi bazı şeyleri koruma sırası onda.

Rowan en son cuma gecesi ateş yakmak için kullandığı bir kutu kibritle birlikte mektuplarla fotoğrafları da alıp çalıların arasındaki boşluktan Orchard Yolu'nun arka tarafındaki araziye geçmiş ve hepsini yakmış. Bunu yaptığı için kendini iyi hissetmiş. Böyle yaparak Peter'ın yine kendi babası olmasını sağlayabilmiş sanki. Aynı zamanda her nedense kendini bir yetişkin gibi hissetmiş, sanki büyümek böyle bir şeymiş: Hangi sırların saklanması gerektiğini anlayabilmekmiş.

Bir de sevdiklerinizi hangi yalanların kurtaracağını.

Bildiği Bir Şarkı

Müziğin sesi öyle yüksek ki yığın halinde dans eden terli vücutların arasından geçen Helen'la Peter birbirini duyamıyor. Boden kataloglarıyla Marks & Spencer'dan seçilmiş, hiçbir sınırı zorlamayan klasik giysileri içinde orta sınıf mensubu gayet saygın tipler gibi göründüklerinin, orası için fazla orta yaşlı olduklarının, herkesin onlara baktığının farkındalar.

Ama önemli değil. Hatta komik sayılır. Peter ona bakarak sırıtınca, kocasının neye güldüğünü anlayan Helen da Peter'a sırıtıyor.

Birbirlerinden kopuyorlar ama Helen bunu fark etmeyip vestiyeri gösteren işaretleri takip ederek yürümeyi sürdürüyor.

Kızın teki Peter'ın omzuna vuruyor.

Müthiş bir tip. İnce ince örülmüş siyah saçlar ve davetkâr yeşil gözler. Kız gülerek uzamış dişlerini gösterip dilini üzerlerinden geçiriyor. Sonra uzanıp bir şey diyor ama Peter müzikten, bir şey duyamıyor.

"Efendim?" diyor kıza.

Kız gülümsüyor. Peter'ın ensesini okşuyor. Boynunda dövmesi var. İki kelimelik: **BURADAN ISIRINIZ.**

"Seni istiyorum," diyor kız. "Yukarı çıkıp perdenin arkasına geçelim haydi."

Peter neredeyse yirmi yıldır hayalini kurduğu şeyin o an gerçek olduğunu anlıyor. Ama artık Helen'ın onu sevdiğinden emin olduğu için kızı canı bile çekmiyor.

"Karımla birlikteyim," diyerek seksi vampirin aklına başka bir fikir gelmeden önce hemen oradan uzaklaşıyor.

Helen'ı merdivenin başında yakalıyor ve DJ tam o anda Peter'ın on yıllar öncesinden bildiği bir şarkıyı çalmaya başlıyor. Aynı seksenlerdeki gibi, millet bir anda çıldırıyor.

"Bunu yapmak istediğinden emin misin?" diye soruyor Helen'a, ancak onun duyabileceği bir sesle.

Helen başını sallıyor. "Eminim."

Derken vestiyerdeki sıskacık adamın önündeki kuyrukta, sıra nihayet onlara geliyor ve adam böcek gözlerinde şüpheyle ikisine bakıyor.

"Vampir kanlarını buradan mı alıyoruz?" diye soruyor Helen. "VK var mı?"

Sesini duyurmak için soruyu tekrarlaması gerekiyor. Sonunda, adam başını sallıyor.

"Beş tane istiyoruz!" Beş parmağını göstererek gülümsüyor Helen. "*Beş!*"

Kişisel Gelişim

Eve dönerlerken, annesinin oturduğu koltuğun altındaki bir şey Rowan'ın dikkatini çekiyor. Eski püskü görünen karton kapaklı kitabın *Tövbekârın Elkitabı* olduğunu hemen anlıyor.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor kardeşi.

Eve, erkek arkadaşının elindeki kitaba bakıyor. "O ne?"

"Pencereyi aç."

"Rowan, ne yapıyorsun?" diye soruyor Helen ön koltuktan.

Eve pencereyi açınca, Rowan kitabı otobandaki emniyet şeridine doğru fırlatıyor.

"Kişisel gelişim," diyerek güldükten sonra o cennetten çıkma lezzetin tadına varmak için şişesinden koca bir yudum alıyor.

Bir Damlacık

Hayatı boyunca bakıp üstüne titrediğiniz kızınızın kan içmek için can atan, tam bir gece yaratığına dönüştüğü gerçeğini kabullenmek hiç kolay değil. Fakat vampirliğin ne kadar korkunç bir şey olduğunu çoğumuzdan daha iyi bilen Jared Copeland için kızının vampire dönüşmesini sindirebilmek daha da zor.

Üstelik kendi müptezel zevki için sevdiği kadının canını almaktan çekinmeyen adamla –tabii ona adam denebilirse– kan bağı olan biri, bir *Radley* tarafından dönüştürülmüş olması, Jared'ın yüzleşmesi gereken başka bir korkunç gerçek.

Eve'in ne şekilde değiştiğini görmek Jared'ı fazlasıyla rahatsız ediyor. Teninin ansızın beyazlaştığını görmek, uyku alışkanlığının kökten değişmesine ve sebzeleri beslenme düzeninden çıkarmasına tanık olmak, Rowan Radley denen çocuğun akşamları çoğu zaman onlara uğraması hiç istemeyeceği şeyler.

Yine de –ki göz ardı edilemeyecek, koskoca bir **YİNE DE** bu– hoşuna gittiğini Jared'ın bile inkâr edemeyeceği bazı değişimler de yok değil. Mesela artık cidden konuşabiliyorlar. Tartışmak ya da eskisi gibi güç savaşı yapmak için değil, cidden *konuşuyorlar*. Okuldan, Jared'ın iş başvurusundan ("Bütün gün çöplerle uğraşmak istemiyorum."), hava durumundan ("Baba, güneş hep böyle *parlak* mıydı?") ve Eve'in annesinin de olduğu güzel anılardan söz ediyorlar.

Eve hayatta olduğu için mutlu Jared, hatta her hafta bir şişe vampir kanı içmesinin herkesin iyiliğine olacağını bile kabul etmiş.

Sonuçta, Emniyet Müdürü Yardımcısı Alison Glenny, Clara'ya zaman zaman kan tüketmesinin iyi olacağını, Aşırı Kana Susamışlık krizi yaşama riskini bu sayede azaltabileceğini söylerken, o da hâlâ Radley'lerdeymiş.

"Çünkü eğer sınırı aşıp birini daha öldürürsen, ikinci bir şansın olmayacak," demiş kadın Clara'ya.

Jared da kızının azılı bir katil olmasını önleyebilmek adına Helen Radley'nin yaptığı teklifi, eve getirip orada içmediği sürece her cuma gecesi onlarla Manchester'a gidip haftalık dozunu almasını kabul etmiş.

(Oturdukları daireden söz etmişken, artık bir süre daha orada kalabileceklermiş gibi görünüyor. Jared o sabah anacaddedeki çöp bidonlarını boşaltırken, elindeki kesekâğıdından taşan dev bir sosisle şarküteriden çıkan Mark Felt'i görmüş. Kirayı geciktirdiği için özür dileyip artık işe girdiğini ve bunun bir daha tekrarlanmayacağını söylemiş. Rowan'ın ona ulaştırmak istediği para Toby'de kaldığı halde Mark'ın gülümseyerek omuz silkmesine şaşıp kalmış. "No problemo," diyerek elini omzuna koymuş Mark. "Gök başımıza yıkılmadı ya.")

Jared için yine de zor bir durum ve kafasının içinde hortum gibi dönüp duran bu kaygılar varken, o günden beri uyumakta zorlanır olmuş. Şu an gözüne uyku girmeden yatakta yatmış, Eve'in saat sabahın ikisini geçmişken eve döndüğünü duyarken de, içinde yine aynı kaygılar var.

Jared kızını görmek, Eve'in iyi olduğundan emin olmak için yataktan kalkıyor. Eve salonda, şişesinden kan yudumluyor.

Jared'ı hayal kırıklığına uğratıyor.

"Baba, özür dilerim," diyor Eve, gözlerinde mutluluktan geldiği inkâr edilemeyecek bir pırıltıyla. "Hepsini birden içmek istemedim. Yavaş gitmek istedim, anla lütfen."

Jared ona kızması gerektiğini biliyor ama sürekli kızgın olmaktan öyle bezmiş ki. Kendini de şaşırtarak kanepeye gidip Eve'in yanına oturuyor. Eve kısık sesle müzik videoları izliyormuş. Jared'ın hiç duymadığı gruplar. The Pains of Being Pure at Heart. The Unloved. Yeah Yeah Yeahs. Liechtenstein. Eve kan içmekten vazgeçip şişeyi sehpaya bırakıyor. Jared onun yanında daha fazla kan içmek istemediğini anlıyor.

Birlikte otururak biraz sohbet ettikten sonra Eve ayağa kalkıyor. "Bunu yarına saklayacağım," diyerek şişeyi gösterince, bunu daha

çok onun için yaptığını hissetse de, kızının kendine sınır koyabilmesi Jared'ı rahatlatıyor. Eve yatmaya gidiyor ama Jared orada kalıp daha eski bir video çıkıncaya kadar televizyon izlemeye devam ediyor. David Bowie, "Ashes to Ashes". Jared zamanında, müziğin nasıl hissedileceğini iyi bildiği günlerde, ateşli bir Bowie hayranıymış. Kanepede oturarak ekrandan gelip geçen soytarıları izlerken duyduğu, nereden geldiği belirsiz hoşnutluk hissini havadaki yoğun kokuyla ilişkilendiriyor birden. Ne olduğunu merak ettikçe daha da güçlenir gibi olan, karmaşık, fazlasıyla şaşırtıcı bir koku var ve Jared çok geçmeden kokunun daha da yoğunlaşmasını istediğini fark ediyor. O şeye, kokuya doğru uzanırken, başını şişeye ve mantarı takılmamış ağzına doğru eğdiğini, o leziz aromanın cennetten çıkma bir çiçeğin polenleri misali, havaya oradan yayıldığını anlıyor.

Bunun üstüne, sırf meraktan, şişeyi iki eliyle tutarak burnunun hemen altında tutuyor. Burnu o gün beş saat boyunca ev atıklarının kokularına tahammül etmek zorunda kalmış. Bulamaç haline gelmiş yığınla küflü meyve, bozuk süt ve kirli bebek bezinin hep birlikte yarattığı o leş gibi koku boğazında takılı kalmış. Aslında şimdi bu kokuların varlığını bile unutabilir. Çürüme ve eskimeyle ortaya çıkan, insan yaşamının yan ürünleri olan bütün kokuları unutabilir. Hepsini yok edip tam zıtları olan şeyin tadına bakabilir. İnsanı kendinden geçiren bu yaşam ve umut dolu kokunun içinde kendini kaybedebilir ya da *bulabilir*.

Jared kendiyle savaşıyor.

Vampir kanı bu. Şimdiye dek ölesiye nefret ettiğim her şeyi temsil eden şey. Yapamam. Tabii ki yapamam.

Ama bir yudumcuk. Yalnızca bir damlacık. Ne zararı olacak ki? Yalnızca *anlayabilmek* için. Jared şarkı bitmeden önce şişeyi ağzına dayayıp gözlerini kapıyor ve yavaşça –ağır ağır– yukarı doğru kaldırıyor.

Eve dönülmüş, Peter'la Helen kendi kanlarını yatakta içiyorlar. Medenice davranmaya karar verip geçen Noel'den hemen önce Heal's'tan aldıkları şarap kadehlerine koymuşlar.

Helen acele etmeden aldığı birkaç yudumun ardından kendini capcanlı, yıllardır hissetmediği kadar yaşam dolu hissediyor. Peter'ın arzuyla boynuna baktığını görünce, kocası bunu dile getirmese de, aklında ne olduğunu anlıyor. *Şu an birbirimizin kanını içmek daha güzel olmaz mıydı?*

Peter kadehini bırakıp yüzünü Helen'ın boynuna gömerek omzuna tatlı bir öpücük konduruyor. Helen o an ikisinin de dişlerini çıkarıp kendilerini birbirlerinin tadında kaybetmelerinden başka şey istemediğini fark ediyor. Ama bu doğru olmaz. Hayatı sahte temeller üzerine kurmak olur.

"Bak," diyor Peter usulca, "geçen gece için özür dilerim."

Helen bir an bu özrün ne için olduğunu anlayamadan, sessiz kalıyor.

Peter başını karısının omzundan çekip yastığa koyuyor.

"Başının etini *yediğim* için yani," diyor Peter, karısının aklını okumuş gibi. "Kan içme konusunda falan. Evliliğimiz hakkında da öyle konuşmamam gerekirdi. Sorumsuzca davrandım ve öyle demek istememiştim."

Garip ama Helen onu ilk kez görmüş, sesini ilk kez duymuş gibi oluyor. Peter'ın hâlâ yakışıklı olduğunu fark ediyor. Abisi gibi tehlikeli bir çekiciliği yok ama insan ona bakınca bile tatlı bir rahatlama hissediyor.

Bu durum Helen'ı üzüyor. Onunla birlikte yaşama şansını kaçırdığı günlere, haftalara, aylara, yıllara üzülüyor. Tek bir sır saklamadan,

yalansız dolansız, gerçekten yepyeni bir başlangıç yapma umudu olacaksa, artık yapmak zorunda olduğu şey de onu üzüyor.

"Hayır," diyor Helen, "aslında dediklerinin çoğu doğruydu. Sana karşı, ne bileyim… çoğu zaman rol yapar gibiydim."

Yatağın yanında duran kitap geliyor aklına. Kitap kulübü için okuduğu. Kitabı hâlâ bitirmemiş ama sonunda kadınla adama ne olduğunu öğrenmek için de olsa, bitirmek istiyor. Adam çiftlikteki o çok sevdiği serçelerin tamamının öldürülmesinden, ölümleriyle kızın ruhsal çöküntüsünü tetiklemelerinden kendisinin sorumlu olduğunu kıza söyleyecek mi? Söylüyorsa da, kız etrafta tek bir kuş bile şakımadığı halde adamı affedecek mi acaba?

Helen, Peter'ın ne kadar bağışlayıcı olabileceğini merak ediyor. Will'in istediği şeyi bir şekilde elde edebilme becerisini bildiği için, sonunda her şeyi olduğu gibi kabul edebilecek mi? Yoksa yıllar boyu haddinden fazla mı yalan söylendi? Rowan'la ilgili haber ona çok mu ağır gelecek?

"Eh," diyor Peter, "bir yerde herkesin hayatı rol değil mi zaten?"

Peter gülümsüyor ve o ânı uzatarak başka bir şeye dönüştürmek zorunda olan Helen'ın içi parçalanıyor. "Peter, sana söylemem gereken şeyler var," derken, bütün vücudu kaygıdan kaskatı kesiliyor. "Geçmişte olan ve bizi etkilemeye devam eden şeyler. Will'le, benimle, bizimle *ilgili*. Hepimizle."

Kocası bir şey hatırlamış ya da bir şüphesi doğrulanmış gibi, Peter'ın gözlerinin hafifçe kırpıştığını görüyor. Ardından ona tuhaf bir yakınlıkla bakması, Will'in cumartesi gecesi söylediği şeyi getiriyor Helen'ın aklına. *Kan konusunda öteden beri tam bir züppedir, bizim Peter*. Balayındaki o ilk gece, şüphelenmiş miydi acaba?

Peter'ın bütün bağlantıları kurmuş hatta başından beri şüphelenmiş olabileceğini düşününce, Helen kendini kötü hissediyor.

"Benim için önemli olan tek bir şey var, Helen. Başından beri gerçekten bilmeyi istediğim tek şey var."

"Nedir?"

"Ergenler gibi davrandığımı biliyorum ama beni sevip sevmediğini bilmek istiyorum. Bunu bilmem lazım."

"Evet. Seni seviyorum."

Dönüşümünü yaşadığı geceden beri doğru düzgün, inanarak söyleyemediği şeyi, şimdi hiç çekinmeden söyleyebilmek, Helen için öyle kolay ki. Bir çırpıda. "Seni seviyorum. Seninle yaşlanmak istiyorum. Bunu her şeyden çok istiyorum. Ama, Peter, cidden sana her şeyi anlatmam lazım bence."

Kocası sevecen bir hayal kırıklığıyla, esas anlayamayan oymuş gibi bakıyor. "Bak, Helen," diyor. "Dünyadaki insanların çoğu bizim varlığımıza inanmıyor. Onlar için efsanevi varlıklarız. Gerçek, insanların inanmak istediği şeydir. İnan bana, işyerinde her gün gördüğüm bir şey bu. İnsanlar istedikleri gerçeği seçip geriye kalan her şeyi yok sayıyorlar. Büyük ihtimalle kanın etkisiyle böyle konuştuğumu biliyorum ama ben *bize* inanmak istiyorum. Yani ikimize. Birbirini seven ve her şeye rağmen hep sevmiş olan iki kişi olduğumuza, hiçbir şeyin bunun önüne geçmediğine ve geçemeyeceğine. Şu an için bir efsane olabilir ama bütün kalbimizle inanmaya hazır olduğumuz efsaneler gerçeğe dönüşüyorlar bence. Ben bize inanıyorum, Helen. Gerçekten." Peter ciddiyeti bırakıp gülümseyince, yüzünde o eski tebessümü beliriyor. Helen'ın bir zamanlar âşık olduğu o hınzır Radley tebessümü. "Cidden çok seksisin, biliyorsun, değil mi?"

Bunları *cidden* kanın etkisiyle söylüyor herhalde, diye düşünüyor Helen ama o anda eskisi gibi olabileceklerine inanmaya fazlasıyla istekli. İnsan öldürme kısmının bundan muaf olacağını umuyor. Birbirlerinin uyuduğunu zannederek karanlıkta uyumadan mutluluk içinde bir saat kadar yattıktan sonra, aynı anda yaptıkları tek bir hareketle sarmaş dolaş olup öpüşürlerken, dişleri rüyalardaki gibi doğal bir şekilde ve bilinçsizce değişiveriyor. Daha ne olduğunu anlamadan, birbirlerinin kanını içmeye başlıyorlar.

Hem Helen hem de Peter birbirlerinin kanını hiç içmemiş gibiler. Bu şekilde, bütün korkulardan ve kuşkulardan arınmış halde. Çok güzel ve sıcacık, yuvaya dönmek gibi bir his ama varlığını bildikleri halde hiçbir zaman gerçekten hissetmedikleri bir yuva bu. Günün ilk ışıkları birer tüy misali perdeden süzülürken, yorganın

karanlığına iyice gömülüyorlar ve kanların çarşafa akıyor olabileceği, Helen'ın aklından bile geçmiyor.

SON

ağlak çocuk vampir kültürüne hayran, erkek kan cahili; ayrıca bkz. *sylvie*

AKS Aşırı Kana Susamışlık; genelde insan kanının yerine geçebilecek değerli besinlerin vücuttan esirgenmesi yüzünden tetiklenen, vejetaryen ve vegan tövbekârlar için daha büyük bir tehdit oluşturan, ani ve yoğun kan içme isteği; hiç habersiz ya da belli belirsiz belirtilerle başlayabilen AKS krizleri, tövbekârların karşı koyma gücünü yok eder.

AY Adsız Yırtıcı; polisin kan bağımlıları için kullandığı örtmece.

AYB Adsız Yırtıcılar Birimi; merkezi Manchester'da olduğu halde ulusal çapta faaliyet göstermekte ve varlığı kan cahili halktan gizlenmektedir. Vampir nüfusunun sosyal ve ahlaki açıdan yıkıcı olan faaliyetlerini sınırlamak gibi iyi bir amaca hizmet etmektedir.

bram aslında Blood Resister's Animal Meat'in [Kan İçmeye Karşı Direnenler İçin Hayvan Eti] kısaltması olan bram, tövbekâr vampirlerin beslenme düzenine ve büyük ihtimalle *Drakula*'nın yazarına gönderme yapan bir sözcüktür. (Tabii ki o da tövbekârdı ve yalnızca at etiyle domuz kanından oluşan değişmez bir beslenme düzeni vardı.)

corçlamak yeni bir hayata başlamak için ölmüş numarası yapmak; büyük ihtimalle kan bağımlılığını sürdürebilmek için ilk kez Yunanistan'daki bir savaşta, sonradan da defalarca ölmüş numarası yapan vampir şair Lord George Gordon Byron'dan gelmektedir.

değişimler vampirlik eyleminin gerçekleşebilmesi için gerekli olan

şekil değişiklikleri; kan bağımlısı vampirler bu değişimleri istedikleri anda gerçekleştirebilirken, tövbekâr vampirlerin kendi istekleriyle gerçekleştirebilmeleri çok daha zordur.

dişsiz arzular kan içme isteğinden yoksun şehvet.

DMS Daimi Migren Sendromu

dönüştürücü doğuştan vampir olan ve kanını içtiği bir insana kendi kanını içirerek onu da vampire dönüştüren kişi; dönüşümün başarılı olabilmesi için dönüştürenle dönüştürülen arasındaki yaş farkı en fazla on yıl olabilir.

dönüştürülmüş kendi rızasıyla ya da rızası alınmadan bir vampir tarafından ısırılan ve karşılığında vampirin kanını içen, doğuştan kan cahili olan biri; bu olayın ardından hayatta kalırlar ama bedelini kan bağımlısı olarak öderler.

enerji duyusal algıların keskinleşmesi, yardımsız uçuş ve bazıları için kan hipnozunun da içlerinde olduğu, kan içerek kazanılan birçok fiziksel ve zihinsel gücü kapsayan genel terim.

fildişleri uzayan köpekdişlerini ifade eden, daha çok kan bağımlıları tarafından kullanılan deyim.

içgüdü akılsızca davranmaya yol açan tehlikeli dürtü; hâlâ kendilerine ait olanlarla uyum içinde yaşadıkları zannında olan kan cahilleri tarafından göklere çıkarılan şey.

kan bağımlısı daha çok tövbekârların kullandığı, vampir anlamına gelen terim.

kan cahili vampirlerin hayali varlıklar olduğuna inanan, dönüştürülmemiş, sıradan insan.

kan hipnozu kan cahillerinin zihinlerini geçici olarak ele geçirebilme becerisi; bu etik dışı yetenek yalnızca kan bağımlılığını sürdüren vampirlerde görülür ve tövbekârlar tarafından asla tasvip edilmez.

kızıl saat hem tövbekârlar hem de müptezeller tarafından kullanılan, gece 11'de başlayıp gece yarısından hemen sonra biten, kan içme isteğinin en yoğun olduğu saati anlatan deyim.

müptezel kan içmeyi sürdüren vampir; ahlakdışı alışkanlığını bırakamayan ya da bırakmayı istemeyen kan bağımlısı.

ÖVA Öksüz Vampirler Ajansı

sörkçü durmadan eski yaşamına dönmeyi hayal ettiği halde dönmeyen tövbekâr; terimin tanınmış melodram yönetmeni ve tövbekâr vampir Douglas Sirk'ten geldiği zannedilmektedir.

sylvie ağlak çocuğun dişi versiyonu.

tövbekâr doğuştan ya da sonradan vampir olmuş, kan bağımlılığının üstesinden gelmiş kişi.

vampir/vampyre kan bağımlılığını sürdüren ya da sürdürmeyen bütün kan emicileri kapsayan, romantize edilmiş genel terim.

VK vampir kanı; vampirler için insan kanı kadar caziptir ve insan kanından daha dayanıklıdır; insan kanı sonradan içilmek üzere şişelenmez ama vampir kanı şişelenebilir; tövbekârlar saygın ve ahlaklı uğraşılarla dolu güvenli bir hayat yaşayabilmek için vampir kanından uzak durmayı bir görev bilmelidir.

Tövbekârın Elkitabı (ikinci basım), s. 230-3

Teşekkür

Hiçbir şarkıcı, şarkısını tek başına söylemez. Arkada hep bir grup vardır.

Sonsuz teşekkürlerim sizlere:

Jamie Byng, Francis Bickmore, Andrea Joyce, Sian Gibson, Norah Perkins, Anna Frame ve Canongate'teki herkes.

Caradoc King, Elinor Cooper, Louise Lamont, Christine Glover, Linda Shaughnessy ve AP Watt'taki herkes.

Tanya Seghatchian, Jon Croker ve UK Film Council.

Alfonso Cuarón, Alison Rae ve davulda, Andrea Semple.

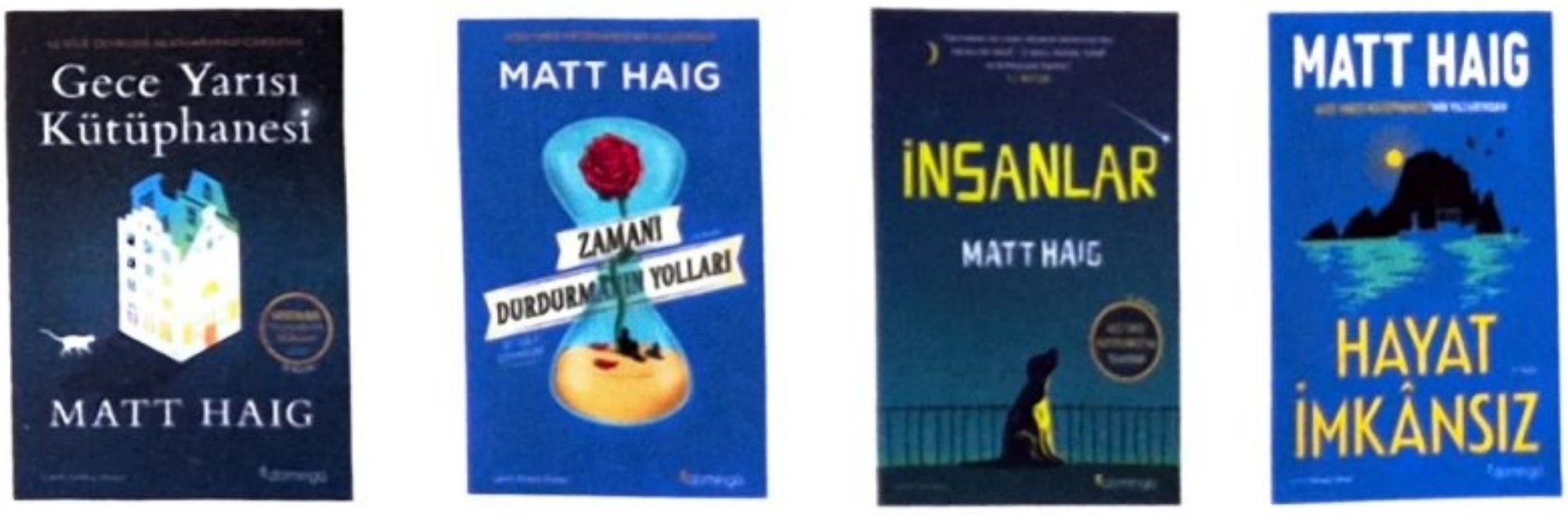

© Kan Lailey

Kitapları bugüne kadar kırktan fazla dile çevrilen ve pek çok ülkede çoksatanlar listelerine giren MATT HAIG, Domingo Yayınevi'nden çıkan *Gece Yarısı Kütüphanesi*, *Zamanı Durdurmanın Yolları*, *Nevrotik Bir Gezegenden Notlar*, *İnsanlar*, *Yaşama Tutunmak İçin Nedenler*, *Rahatlama Kitabı*, *Hayat İmkânsız* ve *Radley Ailesi*'nin yanı sıra, *The Possession of Mr. Cave*, *The Dead Fathers Club* ve *The Last Family in England* kitaplarının yazarıdır.

Ayrıca Haig, yazdığı çocuk ve genç yetişkin kitaplarıyla Blue Peter Kitap Ödülü'nü kazanmış, üç kez Carnegie Madalyası'na aday gösterilmiştir.

@matthaig | matthaig.com

AİLELER.
BAZEN KANINIZI KURUTUR.

Peter çok çalışan bir doktor, Helen hafif mesafeli ama sorumlu bir eş, çocukları Rowan ve Clara ise ergenlikle cebelleşiyor. Radley Ailesi'nin sakin İngiliz banliyölerindeki diğer ailelerden pek bir farkı yok... Şey hariç: kendilerini inkâr etme becerileri.

Radley Ailesi'nin hayatı altüst olmak üzere. Bir partiden dönerken saldırıya uğrayan Clara, kardeşi Rowan ile birlikte yıllardır uyuyamamalarının, salata yerken boğulacak gibi olmalarının ve dışarıya ancak 60 faktörlü güneş kremi boca ederek çıkabilmelerinin ardındaki gerçeği nihayet keşfedecek. Ailenin başına bela açmaktan sorumlu Will Amcalarının çıkagelmesiyle, onları garip bulan kasaba halkına bu kez polisler de eklenecek. Peki kendini inkârdan kurtulmak seni gerçekten özgürleştirir mi yoksa karakola mı götürür?

Matt Haig, bu kez mizah ve gerilimi harmanlayarak aile sırları nereye kadar sır olarak kalabilir sorusunu kurcalıyor.

"Karşı koyulmaz... zekice şaşırtmacalar ve kara mizahla dolu...
Radley Ailesi keyifli ve taptaze."
ASSOCIATED PRESS

"İnce bir mizahla örülü, bu capcanlı aile destanı
büyük bir ustalıkla kotarılmış."
GUARDIAN

005958 ZEE
THG
0059589
ZEE

978-605-198-411-7
9 786051 984117

domingo
www.domingo.com.tr